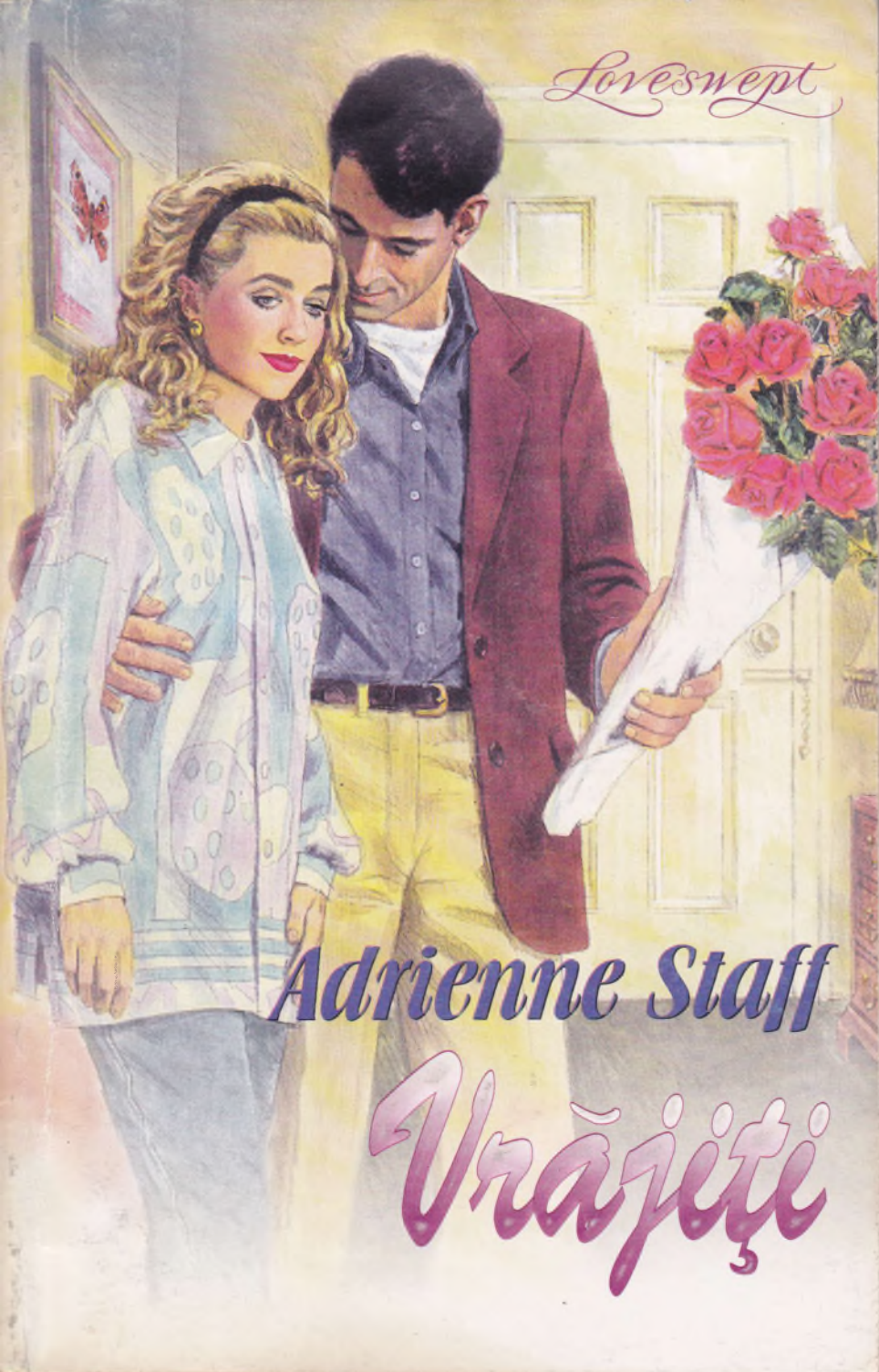
Loveswept
Adrienne Staff
Vrăjiți

Loveswept

Adrienne Staff

Vrăjiți

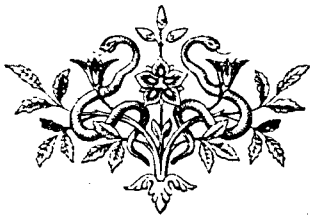

Spellbound
by Adrienne Staff

© copyright 1995 by
Adrienne Staff

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Adrienne Staff

Vrăjiți

Traducere de Alina Șlapac

Editura MIRON
București

ISBN 973-95057-5-5

Capitolul 1

Încet, norii au trecut peste chipul luminos al lunii pline. Umbre misterioase au învăluit clădirea unde Jamie Payton încerca să picteze. Timp de o clipă, a fost ca şi cum scena, dinadins cufundată în semiîntuneric, făcea parte dintr-un decor pregătit cu grijă. Jamie a simţit un fior pe şira spinării. Avea sentimentul că ceva era pe cale să se întîmple, ceva inexplicabil, ceva neprevăzut, ceva...

Luminile s-au stins brusc. Jamie tocmai se uita atentă la pictura ei, pe jumătate terminată,

cu pensula în mînă, cînd s-a trezit cufundată în beznă.

– Fir-ar să fie! a murmurat ea, îndreptîndu-se pe pipăite spre perete, lîngă uşă, unde a apăsat de două ori pe întrerupător. Nimic. Ce se întîmpla? Mişcîndu-se cu grijă, s-a îndreptat către ferestrele acoperite cu pînză groasă pentru a împiedica zgomotele oraşului s-o deranjeze. A ridicat jaluzelele şi lumina a pătruns înăuntru.

Afară, strada şi magazinle erau luminate. Jamie s-a încruntat. A deschis fereastra, s-a aplecat în afară şi a observat că celelalte ferestre ale clădirii în care locuia erau şi ele luminate. Fir-ar să fie! Ce întîmplare! Tocmai cînd era pe cale să-şi termine pictura, a trebuit să intervină ceva. Probabil se arsese vreun fir electric sau vreo siguranţă. Dar de ce tocmai acum? De ce să i se întîmple asta tocmai ei? Trecîndu-şi degetele prin părul nepieptănat, Jamie s-a întors în întunericul camerei. Timp de o clipă a rămas acolo, imobilizată de o teamă copilărească, simţind mai vechi fantome apropiindu-se.

Dar şi-a revenit iute. S-a dus repede pe hol şi a început să caute cele cîteva lumînări pe care le avea undeva într-un sertar al comodei. Cu cotul a atins din greşeală colţul unei cutii şi vaza care era pusă deasupra s-a clătinat, făcînd ca întreaga natură moartă să se prăbuşească cu zgomot pe

podea.

Jamie a ţipat. Nu intenţionase s-o facă; pur şi simplu se întîmplase înainte de a putea interveni.

Muşcîndu-şi buza, s-a aplecat şi a început să adune cioburile de pe duşumeaua de lemn uzat. Tocmai întindea mîna către un alt ciob, cînd s-a auzit o bătaie în uşă.

– Asta mai lipsea, a gemut ea.

Era tentată să ignore apelul, dar persoana care se afla afară părea foarte insistentă. Punînd cioburile într-o grămăjoară, s-a îndreptat spre uşă, a verificat dacă e pus lanţul şi a deschis-o cîţiva centimetri.

– Da? a zis ea, îngustîndu-şi ochii ca să vadă pe coridor. Tipul care stătea acolo i se părea cunoscut. Probabil era vorba de vreun vecin.

– Bună. Eu sînt Kent. Locuiesc alături, a adăugat el, confirmîndu-i bănuielile. Nu vreau să te deranjez, dar am auzit o izbitură şi un ţipăt. El a ridicat din umeri. Am vrut doar să verific dacă totul e în ordine.

Jamie i-a adresat un mic zîmbet.

– Nu-i nici o problemă, mulţumesc. A fost foarte amabil din partea dumitale, dar totul e în regulă.

El a rămas acolo în continuare.

– Zău, a insistat ea. Mi s-a stins lumina şi am

dat peste ceva pus la întîmplare. Sînt pictoriţă şi...

– Ştiu, a întrerupt-o el. Faci picturi abstracte. Mi-ai spus asta acum un an, cînd ne-am întîlnit prima oară. Eu sînt actorul care locuieşte alături, cel cu obiceiul de a pune muzica prea tare.

– Ah, desigur, îmi amintesc, a minţit ea, de data asta chiar simţindu-se jenată. Omul chiar se străduia să facă pe vecinul săritor. Păi, poate că, într-o zi, o să poţi trece pe la mine şi o să stăm de vorbă despre ceea ce facem.

El a zîmbit.

– Ai mai spus-o şi pe-asta. Dar n-ai apărut la petrecerea pe care am dat-o de Revelion. Şi nici de Sfîntul Patrick. M-am simţit ofensat, să ştii.

Jamie s-a crispat.

– Probabil că am fost ocupată. Îmi pare rău.

– E-n regulă, a zis el zîmbindu-i. M-am gîndit doar că am putea fi prieteni.

– Da. Ai fost drăguţ. Şi încă o dată mulţumesc pentru că vrei să faci pe bunul samaritean.

– Nici o problemă. Nu trebuie decît să strigi dacă ai nevoie de ajutor.

– Da, aşa am să fac. Mulţumesc. Noapte bună.

A închis uşa şi s-a sprijinit de ea, simţindu-se în mod ciudat tulburată. Adevărul era că, în clipa aceea, chiar avea nevoie de puţin ajutor. Dar la fel

de adevărat, era că nu îl putea cere. Niciodată. Înainte de a se putea opri, spunea întotdeauna: „Nu, mulţumesc, totul e bine; n-am nevoie de nimic." Pur şi simplu aşa se obişnuise.

Durerea i-a strîns inima. Ar fi vrut atît de mult să fi fost altfel. Mai deschisă, mai caldă, mai receptivă, asemeni celorlalţi oameni care sînt înconjuraţi de prieteni. Ar fi fost minunat să se afle în mijlocul lor, să ofere şi să primească îmbrăţişări prieteneşti.

Lacrimile interzise i-au rămas în gît. S-a îndepărtat de uşă şi de gîndurile negre.

– Şi acum, unde naiba am pus lumînările alea?

În cele din urmă, a izbutit să găsească şi să aprindă două dintre ele, plasîndu-le apoi strategic în semiobscuritate. Mîine avea să i se plîngă proprietarului, să lămurească lucrurile odată pentru totdeauna. Ori va repara instalaţia, pentru ca ea să poată picta, fără să fie întreruptă, ori îşi va căuta un alt locatar. O să se mute. O să găsească ea un alt loc în Georgetown. Sau altundeva în D.C. Probabil că există liste întregi cu apartamente de închiriat.

Întinzînd mîna după un ziar vechi, a dat peste vraful de scrisori care se tot adunaseră în săptămîna aceea. Cînd au căzut, răspîndindu-se pe podea, lui Jamie i-a sărit în ochi o notă de plată

de la compania de electricitate. „Somaţie", scria acolo cu litere de-o şchioapă.

Electricitatea! Şi-a dus mîna la gură. Telefonul! Chiria! Uitase să-şi plătească toate datoriile astea. Fusese atît de hotărîtă să-şi termine tabloul, încît uitase de orice altceva. Şi pentru ce? Încă nu-şi putea da seama. Nu putea ajunge la energia aceea pe care o căuta, la tensiunea aceea dinamică a formei şi a umbrei. Nu putea prinde acea lumină perfectă, dar evazivă, pe care o vedea cu ochii minţii. Dar, la naiba, n-avea de gînd să renunţe aşa uşor. S-a îndreptat grăbită către şevalet, şi-a luat pensula, a înmuiat-o în vopsea...

În clipa aceea, o rafală de vînt a intrat pe ferestrele deschise şi i-a stins lumînările.

Era prea mult. Nu mai putea suporta. Problemele se tot adunau: reacţiile reci în urma primei ei expoziţii personale, apoi pictura asta... Şi acum luminile. Era pe cale să izbucnească în plîns. Simţea valul de lacrimi urcînd. Şi se ura pentru asta, luptîndu-se împotriva sentimentului. Chiar atunci cînd ochii i s-au umezit, a auzit în minte vocea aspră a tatălui ei, cu dezaprobarea lui rece, plină de dispreţ: „Uită-te la tine. Nu te poţi controla, plîngi? Alea sînt lacrimi? Ce, eşti un copil? O ratată?

Fantoma lui a alungat-o din casă. Jamie a coborît în viteză scările, ţinîndu-se de balustradă ca

să-şi menţină echilibrul. A ieşit afară pe uşa imobilului şi a pătruns în zgomotul puternic şi impersonal al străzii. Deasupra capului, a observat cerul acoperit cu nori de plumb, care părea să prindă vacarmul acela şi să-l reflecte înapoi cu ecou. Dar chiar şi asta era preferabil vocii aceleia.

Jamie şi-a afundat mîinile în buzunarele blugilor şi a luat-o la pas, mergînd cu capul plecat. Ploua mărunt. Luminile vitrinelor, ale farurilor, luminile semafoarelor, care-şi schimbau culoarea verde, galben, roşu, se reflectau pe trotuarele umede, întretăindu-se, răspîndindu-se. Creşteau în forme mistice şi prelungi. Se arcuiau în curbe la marginea trotuarelor, unde pete de benzină sau ulei păreau un fel de urme de creion lăsate pe hîrtia cenuşie. Culoare şi lumină, lumină şi culoare... De ce nu putea şi ea să picteze astfel? Cu o asemenea libertate şi frumuseţe întîmplătoare?

Trăgînd aer în piept, Jamie şi-a ridicat capul în întîmpinarea ploii. Asta o făcea să-şi ascundă mai uşor lacrimile.

A mers mai departe, întorcînd capul în stînga şi-n dreapta, fără să se gîndească. Noaptea a învăluit curînd oraşul şi magazinele s-au închis. Pe măsură ce ploaia se înteţea, străzile se goleau. Dar lui Jamie nu-i venea să se întoarcă acasă, acolo unde era întuneric, linişte, unde se

găseau propriile ei gînduri... şi vocea aceea îngrozitoare.

Ridicîndu-şi gluga puloverului, a cotit la stînga pe o stradă îngustă şi întunecoasă, pe care nu mai fusese înainte. Brusc, totul i s-a părut străin. Şi totuşi, a simţit, în confuzia şi disperarea care o cuprinseseră, că picioarele o conduseră cu un anume scop în locul acela. Dar de ce?

O lumină s-a aprins undeva deasupra, o baie binefăcătoare de lumină galbenă pe trotuar. Firma părea veche, decolorată şi lipseau două litere: MYST R UM. Vitrina era plină cu tot felul de lucruri ciudate: jucării vechi, cercei cu diamante false, un boa cu pene şi o pălărie cu calota de mătase, vaze de sticlă, un şal cu fir de mătase roşu şi franjuri lungi... Erau obiecte care nu se potriveau deloc unul cu altul, ciudate, dar interesante privite cu ochii unui artist. Jamie îşi imagina deja cum ar pune o vază la unul din capetele şalului, ale cărui franjuri ar atîrna liber pe marginea mesei, în vreme ce lumina soarelui s-ar filtra prin sticlă. Ar putea folosi strat peste strat de vopsea pentru a crea un efect preţios, aproape emailat.

Abandonîndu-se propriei imaginaţii, Jamie a intrat în magazinul abia luminat. Înăuntru domnea haosul. Lucrurile erau stocate absolut la întîmplare. Magazinul ăsta e la fel de haotic ca garsoniera mea, s-a gîndit ea, zîmbind uşor. Şi-a

plimbat degetele de-a lungul tejghelei prăfuite, a pipăit faţetele unei vaze minuscule, s-a uitat într-o ladă cu muchiile ferecate, a luat în mînă capătul unui material atît de uscat, încît părea să se facă pulbere la atingere.

– Bine ai venit.

Jamie s-a întors surprinsă. A căutat prin ungherele magazinului pentru a afla sursa vocii, dar a tresărit atunci cînd omul a ieşit din umbră. Era un omuleţ bătrîn, cu o coamă de păr alb şi un zîmbet de cunoscător.

– Bună seara. Sînt foarte bucuros că ai venit.

Ea l-a salutat.

– Îmi pare rău că nu prea ai clienţi într-o seară ca asta.

– Nu e nevoie decît de unul. Cel care trebuie, a replicat el, cu o strălucire în ochi.

Luată prin surprindere, Jamie a clătinat iute din cap.

– Oh, mi-e teamă că o să fii cam dezamăgit. Eu nu vreau să cumpăr nimic.

– Nu? S-a uitat în ochii ei. Ba eu cred că nici unul din noi n-o să fie dezamăgit în seara asta. Vino aici. Uite ce am pentru tine.

Ea a ezitat, încruntîndu-se. Locuind în Georgetown, era obişnuită să întîlnească din cînd în cînd cîte un personaj mai ciudat, dar avea un sentiment foarte straniu, apropo de omul ăsta...

Îndreptîndu-şi spatele, a traversat magazinul.

– Ce anume vrei să-mi arăţi? N-am nevoie de bijuterii şi nici nu colecţionez antichităţi.

– Totuşi, astea sînt pentru tine. A vîrît mîna într-un cufăr prăfuit şi a scos de acolo o cutie veche, pictată. Balamaua a scîrţîit, atunci cînd a ridicat capacul. În interior se aflau două rînduri de vopsele intacte, douăsprezece tuburi, toate bine închise, aşteptînd parcă să fie folosite.

Fără să se gîndească, Jamie şi-a trecut vîrful degetului pe rîndul de sus, încet, senzual, cu încîntare. Tuburile păreau calde, vii, de parcă ar fi transmis o energie ciudată. Muşcîndu-şi buza, ea îşi imagina deja ce senzaţie ar avea să stoarcă vopseaua pe paleta ei, să-şi înmoaie pămătuful curbat al pensulei şi să pună acea primă trăsătură magică de penel, pe pînza albă, imaculată.

Brusc, ea şi-a retras mîna.

– Ce te face să crezi că m-ar interesa asta?

– Nu te interesează? a întrebat bătrînul, cu un zîmbet viclean.

– Nu ştiu. Poate că da, poate că nu. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

El a ridicat din umeri, şi-a plecat privirea şi s-a prefăcut preocupat de o tavă cu cioburi de sticlă.

– Poate că m-am înşelat. Poate că voiai doar să arunci o privire, fără să cumperi nimic.

– Nu, am să cumpăr vopselele, a răspuns ea, închizînd capacul cutiei, cu degete tremurătoare. Da, am să le iau. Cît costă?

– Un dolar.

– Cum? a zis ea, rîzînd, luată prin surprindere.

– Un dolar. Un preţ special pentru doamna care spune că nu doreşte nimic... Pentru că nu ştie de ce anume are nevoie.

– Ia stai puţin...

– Ia-le, a întrerupt-o el grăbit. Apoi a dat din cap, devenind iarăşi bătrînelul zîmbitor. Ia-le. Mi-ai face un serviciu. Acum sînt proaspete şi strălucitoare; dacă o să zacă aici pe raft şi o să se usuce, tot ceea ce ar fi ele în stare să facă s-ar risipi de pomană. Cu siguranţă că dumneata ai şti să le foloseşti.

– Da, a zis Jamie încet, nerăbdătoare să le ţină în mînă. Dar nu pot să-ţi plătesc un preţ cinstit? Am senzaţia că te păcălesc.

– Nu, draga mea, chiar îmi face plăcere. Gîndeşte-te la ele ca şi cum ar fi fost făcute pentru tine.

El lucra în timp ce vorbea, împachetînd cutia în hîrtie, legînd-o apoi cu sfoară. I-a întins-o şi din nou ea a zărit strălucirea aceea de maliţie şi mister din ochii lui.

Jamie a simţit că-i ard obrajii. Ţinînd pachetul

la piept, i-a înmînat dolarul şi apoi s-a grăbit să iasă.

– Mulţumesc, a şoptit ea, aruncînd o privire iute peste umăr.

A ieşit din nou în ploaie. S-a mai oprit doar o singură dată, la magazinul din colţ, ca să mai cumpere nişte lumînări. Apoi s-a îndreptat către casă.

Vîrînd cheia în broască, a împins uşa către bezna dinăuntru.

– Să fie lumină! a spus ea, aprinzînd un chibrit.

În jurul ei, pereţii plini de pînze au căpătat aure stranii. A pus o lumînare pe pervaz, una pe masa din bucătărie şi una pe noptieră. Apoi s-a aşezat şi a desfăcut pachetul.

Cutia era veche şi lemnul atît de uzat, încît devenise un furnir neted. Pictura de pe capac abia dacă se mai zărea. Dar înăuntru, cele douăsprezece tuburi de vopsea erau proaspete şi strălucitoare, fiecare împachetat în hîrtie imaculată. Nişte cuvinte într-o limbă străină erau notate pe eticheta fiecăruia, cu un scris minuscul, perfect. Nu putea citi mesajul, dar ce mai conta? O singură răsucire a capacului şi vopseaua ar ţîşni afară, în cele mai diverse nuanţe: ocru, chihlimbariu, cireşiu, galben cadmiu, şofran, albastru de Prusia, negru, alb... una mai frumoasă decît alta. La fel de frumoasă ca visul sau dorinţa.

Nerăbdătoare, cu inima bătîndu-i în piept, Jamie a pus o pînză nouă pe şevalet. Avea să se apuce imediat. Nu voia să piardă nici o clipă. De data asta, o să obţină ceea ce dorea. Negreşit.

În vreme ce deschidea vopselele, lumini şi umbre i-au pîlpîit în imaginaţie. Imagini la care nu se gîndise niciodată au început să se închege. Simţea că modelul ţîşneşte din ea, căpătînd formă şi putere, alergînd din creier către vîrful degetelor precum un impuls irezistibil.

Cu pensula în mînă, a trasat o linie. Şi încă una. Permiţînd vopselei să o conducă, părea aproape că visează forma şi imaginea picturii pe care urma să o realizeze. Era ca şi cum ar fi intrat într-o transă: ieşind din realitate şi alunecînd într-o altă stare, într-o altă conştiinţă... mişcîndu-se tot mai adînc, către o destinaţie misterioasă. Mîna i se mişca singură. Apăreau culori. Forme se conturau şi apoi se schimbau. Vopseaua curgea, mîngîind textura aspră. Pînza se încălzise, prinzînd viaţă sub sărutul pensulei şi al vopselelor.

Şi apoi, un căscat a scuturat-o, urmat imediat de încă unul. Uitîndu-se la ceas, Jamie a privit incredulă. Picta de ore întregi, fără nici o pauză, aproape fără să respire. Brusc, nu-şi mai putea ţine ochii deschişi. Pleoapele îi erau grele; pînă şi genele îi obosiseră. Şi-a curăţat pensulele, a suflat în lumînări şi s-a prăbuşit în pat. Şi pentru

prima oară de cînd îşi putea aminti, somnul i-a fost lipsit de coşmaruri.

În seara următoare, în cealaltă parte a oraşului, Edward Rockford se afla în dormitorul lui, uitîndu-se la propria-i imagine din oglindă. Ceva părea să-l ţintuiască pe loc, împotriva voinţei lui. Îşi dădea seama că era o nebunie, însă avea un sentiment foarte ciudat că o umbră, o imagine pîlpîie acolo, în spatele propriei sale imagini, în propria sa imagine.

– La naiba! a murmurat el, blestemul scăpîndu-i printre dinţii încleştaţi. Îl durea maxilarul din cauza tensiunii. Şi-a scuturat capul ca să-şi clarifice gîndurile, însă ele au rămas la fel de întunecate cum erau de luni de zile, de ani. Părea să fi trecut o veşnicie.

Şi în seara asta? N-avea chef să iasă în oraş. Nu credea că va putea îndura o altă întrunire socială fără nici un rost, o altă încăpere îngheţată, plină cu oameni gălăgioşi. Doar gîndul la asta l-a făcut să tragă de nodul cravatei, de nasturele de sus al cămăşii scrobite. Ochii lui întunecaţi au scînteiat de mînie şi frustrare. Acolo n-avea să găsească nici un prieten. Nimic care să merite atenţie. Nu urma să fie decît o altă seară petre-

cută printre străini, plină de un rîs studiat, de conservaţie lipsită de substanţă. Asta îl înnebunea! Îl înnebunea! Îşi putea simţi pasiunea, adevăratul eu, închise într-o cuşcă, păşind în cadrul strîmt, cu încordare. Putea simţi ghearele acelor limite străbătîndu-i inima, rănindu-i sufletul.

Dar nu!

Privind drept înainte, înfruntîndu-şi propria privire întunecată, a silit acea izbucnire pasională să se potolească. A ţinut-o în frîu, a legat-o puternic de muşchii şi de oasele lui, de cuşca pe care şi-o forjase din voinţă şi disperare.

De ce să mă duc? De ce să-mi pese? Am să rămîn aici. O să beau ceva. O să citesc. N-am să ies.

Dar ceva îl împingea înainte, neliniştit, cercetător. Şi în seara asta acel sentiment era mai puternic ca niciodată. Înspăimîntător şi imperios. Oare ce speranţă, ce vis îl anima?

Prostule!

A zîmbit amar, un zîmbet batjocoritor, atît de rece, încît ar fi înfiorat pielea pe braţele femeilor care îl aşteptau în maşina din faţa casei. Dacă ele l-ar fi văzut. Ceea ce însă n-avea să se întîmple niciodată.

– Niciodată, a şoptit el, golindu-şi chipul de orice emoţie, iar ochii întunecaţi, de orice sentiment.

Şi, arătînd la fel de rece şi de lipsit de suflet precum un tablou, şi-a pus haina şi a ieşit.

Chiar în aceeaşi clipă, telefonul a sunat în apartamentul silenţios al lui Jamie. A făcut-o să tresară. Cu pensula încă în mînă, s-a îndreptat către locul unde era aşezat aparatul, pe podea, lîngă pat.

– Alo?

– Jamie? Bună, aici e Kent, vecinul de alături.

– Da, bună. Ce mai faci? Ea s-a legănat de pe un picior pe altul, deja iritată.

– Bine. Am de gînd să-ţi fac o ofertă pe care n-o poţi refuza. Prietenul meu a cumpărat trei bilete la vernisajul din seara asta de la Lupercine. E o expoziţie de fotografii minunată! Aşa că ai să vii cu noi. Să fii gata peste o oră.

Jamie a scuturat din cap.

– Nu pot. Mulţumesc, dar...

– Fără nici un dar. O să-ţi placă la nebunie; doar nu poţi face veşnic pe pustnica. Hai, spune da.

– Nu, zău, chiar nu pot. Sînt în plină creaţie şi nu vreau să mă opresc. Dar e foarte drăguţ că te-ai gîndit la mine. Apreciez asta.

– Bine. Atunci ştii ce? Pur şi simplu am să-ţi strecor biletul sub uşă. Foloseşte-l dacă te răzgîndeşti. La revedere.

– La revedere.

Jamie a privit cu ochii goi receptorul timp de o clipă, apoi l-a pus jos, încruntîndu-se. Pictase toată dimineaţa, prinsă în aceeaşi transă ca şi cu o seară înainte, iar faptul că fusese întreruptă o deranja. Ultimul lucru de care avea nevoie era un vecin înamorat care să-l bîntuie pe la uşă. Ca şi cum ar fi anticipat apariţia lui nedorită chiar în locul acela, privirea ei a măturat camera. A rămas brusc cu gura căscată.

În cealaltă parte a camerei, pînza părea extraordinară, vibrantă, vie, din cauza luminii pîlpîitoare care părea să vină din interiorul ei, din pictura însăşi. A rămas mută, transpusă. Aceea era lumina pe care şi-o imaginase, lumina pe care o mai văzuse înainte doar în vise. Acolo... Acolo, în tabloul ei!

Fără să-şi dea seama de propriile mişcări, s-a mai apropiat cu un pas. Poate că nu era decît o iluzie a luminii care pătrundea prin ferestre, vreun amestec straniu de umbre şi soare. Poate că acum doar o visa. S-a frecat la ochi, punîndu-şi vopsea în păr şi pe frunte. Dar n-a simţit nimic. Lumina a rămas acolo. O lumină frumoasă, o lumină perfectă... Dar, un peisaj!

Pe pînză, neprevăzută şi neplanificată, lua naştere o scenă: nişte dealuri, copaci, o casă, abia schiţate, totul părînd să fie ascuns sub stilul ei de obicei abstract. Trăsăturile de penel erau ale ei, la

fel de familiare ca propria-i semnătură. Culorile erau şi ele ale ei, straturile caracteristice de culori pastelate. Dar... un peisaj?

Nu mai pictase aşa ceva încă de la primele lecţii de artă, atunci cînd tatăl ei intrase în atelier, i se uitase peste umăr şi spusese: „Se pare că nu prea ai înclinaţie pentru o asemenea tehnică." Asta o duruse. Încă o mai durea. Aşa că nu avea nici o intenţie să picteze vreun peisaj acum... sau altă dată. Dar este oare posibil să pictezi ceva, fără să ai intenţia s-o faci? s-a întrebat ea, înfiorată.

S-a apropiat cu teamă de şevalet. A respirat adînc.

Muşcîndu-şi nervoasă buza de jos, a întins mîna după pensulă. Însă brusc, a simţit-o rece şi moartă în mîna care îi tremura. A avut nevoie de toată energia ca să poată măcar înşuruba capacele tuburilor cu vopsea, apoi să-şi cureţe pensulele. În curînd apartamentul avea să fie cufundat în întuneric.

Poate că ar trebui totuşi să iasă puţin. La început o să facă o baie, o să mănînce ceva şi apoi o să plece. Brusc, i s-a părut că asta era exact ceea ce trebuia să facă. Grăbindu-se spre baie, a dat drumul la apă caldă, a adăugat nişte săruri şi apoi s-a scufundat în apa înspumată, cu un oftat de uşurare. Închizînd ochii, s-a străduit să-şi go-

lească mintea. Nici un gînd. Nici o temere, nici un vis. Nimic.

Astfel, era total inconştientă de ceea ce era pe cale să înceapă... ori ceea ce începuse deja.

Capitolul 2

Jamie putea vedea luminile care se strecurau afară din galerie şi putea auzi sunetele îndepărtate ale vocilor dinăuntru.

A mai zăbovit în întunericul străzii, brusc, părîndu-i rău că plecase de acasă. Bezna era cea care o alungase afară. Acum din nou întunericul amenința să o învăluie, chiar aici, pe strada asta care avea o singură intrare luminată. Dar înăuntru era foarte multă lume, ceea ce ei nu-i plăcea; ba mai rău, erau o mulţime de străini care admirau lucrările altor artişti.

Simţindu-se fragilă şi transparentă precum sticla, Jamie a scrîşnit din dinţi. Şi-a aranjat părul ei frumos pe după ureche şi şi-a îndreptat spatele. La naiba cu ei! O să intre să arunce o privire, o să-i salute pe cei cîţiva cunoscuţi şi apoi o să intre să bea undeva o cafea cappuccino, pe drumul de întoarcere. Da, asta ar fi tocmai bine; aşa ceva era în stare să facă.

Chiar acolo în cercul de lumină, un bărbat stătea singur, izolat şi sumbru. A întors privirea, cu dispreţ faţă de zgomotul care ieşea din galerie, unde cuplurile braţ la braţ se plimbau de colo-colo. Părea departe de toate acele lucruri, solitar, tăcut, opac. Şi atunci, el a zărit-o.

Femeia se oprise în prag şi stătea, aplecîndu-se uşor în faţă, cu părul ei blond-cenuşiu căzîndu-i pe frunte, cu buzele depărtate, cu ochii larg deschişi. Era încîntătoare.

Ca un cuţit, dorinţa de a o cunoaşte i-a străpuns inima.

N-o mai văzuse înainte. Nu semăna cu nici o persoană pe care o cunoscuse vreodată. Nici măcar nu-i putea zări culoarea ochilor. Şi totuşi exista ceva în felul în care stătea, în privirea ei pierdută, în felul în care îşi ridică o mînă spre

obraz ca să-şi dea părul la o parte, ceva inexplicabil care l-a acaparat şi l-a mişcat pînă în adîncul sufletului.

De aceea eşti aici în seara asta, i-a şoptit o voce. Acesta este motivul.

Nu, s-a gîndit el, simţind că îi e teamă pentru prima oară după mulţi ani. Nu.

Dar s-a pregătit. Pe măsură ce ea se apropia, el s-a crispat, şi-a îndreptat umerii, şi-a oprit respiraţia. Palmele i s-au strîns în pumni, în interiorul buzunarelor. Privindu-l, ai fi putut crede că se pregăteşte pentru o luptă.

Dar Jamie nu-l văzuse.

Evalua situaţia, adunîndu-şi curajul, înainte de a intra în galerie. A ezitat, abia îndrăznind să păşească.

– E ceva lume aici.

Jamie s-a întors către vocea care rostise cuvintele şi a clipit. Omul care stătea în umbră era atît de frumos, încît ea a simţit că rămîne fără respiraţie. Dar a izbutit să-şi găsească glasul.

– Da, este. Nu prea mă pot decide dacă e cazul să plonjez înăuntru.

– Ce cauţi?

– Poftim?

– Dacă ai venit ca să vezi fotografiile, să ştii că sînt interesante. Sînt de o calitate foarte bună şi au nişte subiecte evocatoare. Dar cred că ar fi mai bine să le priveşti într-o dimineaţă liniştită.

El s-a oprit, ochii lui întunecoşi îngustîndu-se.

– Dacă ai venit însă ca să fii văzută... A lăsat fraza suspendată.

– Cred că am să renunţ, a spus Jamie. A dat din umeri şi a ridicat mîna din nou ca să-şi aranjeze părul după ureche. Mulţumesc pentru informaţie. Noapte bună.

– Aşteaptă! El a ieşit din umbra clădirii şi i-a barat drumul. Aşteaptă. Pot să te conduc pînă acasă?

Jamie a exclamat uşor, pe jumătate amuzată, pe jumătate incredulă. Într-un astfel de oraş? Probabil că glumea... sau era nebun!

– Nu, a spus ea ferm. Dar oricum, mulţumesc.

– Aşteaptă. El i-a atins braţul şi apoi şi-a vîrît repede mîinile în buzunare.

Era atît de frumos, încît ea s-a simţit hipnotizată, asemeni unei căprioare prinsă în lumina unor faruri. A clipit spre el, nemişcată, în aşteptare.

Expresia de pe chipul lui a devenit deodată nerăbdătoare şi distantă, contradictorie. Depinde de unghiul din care priveai, şi-a dat seama Jamie. Dacă te uitai la linia dreaptă a gurii sau la ochii

aceia negri şi arzători. Ea a trecut de la una la alta, observînd ceva pe care îl putea intui, dar nu-l putea numi; o bătălie ascunsă, dar tangibilă, se desfăşura în întunericul care îi înconjura pe amîndoi.

Apoi, el s-a aplecat uşor şi, timp de o clipă nebună, ea a crezut că avea de gînd să o sărute. Inima a început să-i bată cu putere în piept. Ochii i s-au lărgit, dar el n-a făcut decît să şoptească ceva.

– Poftim? a întrebat ea încurcată şi înroşindu-se. Îmi pare rău, n-am auzit...

– Am spus că eşti în siguranţă aici. Cred că trebuie să fie vreo două sute de oameni la nu mai mult de zece metri depărtare. E lumină şi zgomot. Mai rămîi o clipă. Şi apoi a adăugat încet: Te rog!

– De ce să fac asta?

– Pentru că, în mod surprinzător, sînt nerăbdător să aud o altă voce. Pentru că, dacă vei pleca, voi fi nevoit să mă întorc din nou în locul acela caraghios. Voi fi nevoit să mă „integrez".

Cu privirea serioasă, el a izbutit să ofere acelui cuvînt o mare doză de sarcasm.

Asta a întrerupt tensiunea care se instalase între ei. Ea a rîs.

– Vai de mine! O soartă mai rea decît moartea!

– Uneori. El i-a zîmbit. A fost ca o lumină pîl-

pîind în spatele ochilor. Încă întunecaţi precum cărbunele, hipnotizatori, brusc ei au căpătat adîncime şi căldură, mister, dar şi o stranie vulnerabilitate.

Jamie a ridicat din umeri.

– Păi atunci, cred că aş putea rămîne cîteva clipe...

El i-a întins mîna.

– Sînt Edward Rockford.

Ea i-a scuturat mîna, a simţit tăria strînsorii, răceala pielii. A simţit ca şi cum ar mai fi făcut asta înainte, poate în vreun vis. Era ca şi cum ar fi ştiut ce va simţi cînd va atinge acea mînă; anticipase fiorul care îi urcase pe nervul braţului; recunoscuse chiar atingerea lui, undeva adînc în fiinţa ei.

Apoi realitatea a intervenit.

– Eu sînt Jamie Payton, a zis ea, întrerupînd repede atingerea. Vasăzică, a adăugat ea, cu vocea aproape provocatoare, dacă urăşti aşa de mult locurile astea, ce cauţi aici?

– Am avut sentimentul ăsta... o anume presimţire, a spus el fără să se gîndească, apoi şi-a revenit. A scuturat din cap şi a spus din nou: Am venit cu nişte prieteni. A fost ideea lor.

Ce voise să spună? s-a întrebat Jamie. Ce începuse el să spună? Dar poate că era mai bine să nu ştie.

– Acelaşi lucru mi s-a întîmplat şi mie. Un prie-

ten – de fapt un vecin – mi-a dat un bilet. Dar n-am fost sigură că voi veni pînă în ultima clipă. Aveam treabă.

– Cu ce te ocupi?

– Pictez.

– Zău? Ce fel de pictură faci?

Jamie a auzit cuvintele alergînd între ei, ca nişte păsări zburînd în aerul de deasupra, trecînd cu sunete uşoare încolo şi încoace, în vreme ce undeva, la orizont, o furtună era pe cale să izbucnească. Aerul a devenit mai dens, încărcat cu electricitate. Abia dacă se auzea zgomotul unui tunet, o vibraţie mai degrabă simţită decît auzită. Detecta furnicături de avertisment, un amestec de teamă şi anticipare. Cu mintea, ea a urmărit conversaţia uşoară; trupul, cu fiecare nerv, cu fiecare fibră, era încordat, aşteptînd turbulenţa iminentă.

– Pictură abstractă, a răspuns ea, fără nici o şovăială. Pînze mari, în ulei. Uneori mai fac şi acuarele, dar uleiul este mediul meu.

– Ai tablouri în vreuna dintre galeriile oraşului?

– În cîteva. Am avut chiar o expoziţie recentă, dar nu s-a bucurat de prea mult succes.

O sprînceană întunecată s-a ridicat, dar privirea lui a rămas nemişcată.

– De ce mi-ai spus asta?

– Poftim? a întrebat ea, încrucişîndu-şi braţele şi făcînd un pas înapoi.

Edward a zîmbit.

– Nu te impacienta. N-am făcut decît să mă întreb de ce ai ţinut să adaugi şi faptul că expoziţia n-a mers prea bine. Faptul că ai avut o expoziţie e o realizare totuşi. Eu aş fi fost extrem de impresionat...

– Puţin îmi pasă dacă eşti impresionat sau nu, domnule Rockford.

– Evident. Însă chiar sînt. Şi poate că vina a fost a publicului şi nu a artistei. Te-ai gîndit vreodată la asta?

Jamie a aprobat din cap.

– Da, de cîte ori încep o pînză nouă, a admis ea, lăsînd ca zîmbetul să-i treacă de pe buze în privire. Însă apoi a întors capul. Cred că ar fi mai bine să plec, a adăugat.

– Te întorci să lucrezi la ora asta? N-aş putea să te conving să iei masa cu mine? Sau măcar o cafea?

– Nu, mulţumesc.

– De ce nu?

– Pentru că aşa am hotărît.

Edward a dat din cap şi s-a uitat către interiorul puternic luminat al galeriei. Avea profilul întors spre ea, imobil şi mîndru. Jamie a avut un impuls, straniu şi de neexplicat, să-i atingă faţa,

să spargă acea faţadă de stăpînire de sine, să-l facă să o roage din nou. Da, ar fi vrut ca el să repete invitaţia. Era o nebunie, dar asta ar fi vrut.

El i-a întors privirea, supărarea aprinzîndu-i ochii negri.

– Eşti o adevărată problemă, duduie Payton. O dilemă în care mă simt prins. Pe de o parte, ai fost destul de cinstită şi, în mod evident, nu te interesează să mă cunoşti mai îndeaproape. Ai vrea să plec. Să dispar. Dar pe de altă parte, am straniul sentiment că...

Jamie şi-a ţinut respiraţia, transpusă.

Dar el s-a oprit. Şi-a îngustat ochii, cu un zîmbet strîmb în colţul buzelor.

– N-are importanţă, a terminat el, pe un ton rece. Nici eu n-aş fi crezut ce aveam de gînd să spun. Să o lăsăm baltă.

Jamie a dat drumul aerului din piept şi a simţit că sufletul i se dezumflă. Tristeţea a inundat-o. Brusc, s-a simţit obosită, pur şi simplu epuizată. Nu ştia ce se întîmpla acolo şi nici nu voia să ştie, nu voia să simtă nici una dintre acele senzaţii stranii şi confuze. Nu mai voia decît să ajungă acasă, în garsoniera ei, indiferent dacă era luminată sau întunecoasă.

A oftat.

– Noapte bună. Adio. Mi-a făcut plăcere să ne

întîlnim.

– Plăcerea a fost de partea mea, a răspuns el.

Ea i-a adresat un mic zîmbet. Şi-a aşezat mai bine poşeta pe umăr şi şi-a înfipt mîinile în buzunarele fustei.

– Noapte bună.

– Pot să-ţi fac rost de un taxi? M-aş simţi mai bine dacă te-aş şti în siguranţă.

– Nu e cazul. Merg tot timpul pe jos...

– Te rog.

Fără să aştepte, Edward s-a îndreptat spre marginea trotuarului şi a făcut semn unui taxi care tocmai trecea. I-a ţinut portiera deschisă şi apoi şi-a vîrît mîna pe fereastra din faţă şi i-a dat şoferului o bancnotă de douăzeci de dolari.

– O să-ţi indice ea adresa.

S-a întors şi i-a zîmbit. Privirile lor s-au împletit timp de o secundă şi apoi el s-a retras. Cu o mînă ridicată în semn de rămas-bun, el a lăsat taxiul să se îndepărteze.

Jamie s-a întors pe locul ei, dar deja Edward Rockford era o siluetă umbrită în depărtare, nu mai mult decît un vis... Apoi a dispărut. Ea şi-a aplecat capul, frecîndu-şi locul de deasupra sprîncenelor, unde simţea o durere.

Taximetristul a zis:

– Am crezut că o să avem parte de o furtună,

dar se pare că ne-a ocolit.

Ne-a ocolit. Cuvintele păreau să fie cele mai triste din lume, şoptind despre şanse ratate, speranţe neîmplinite, vise risipite în ceaţă. Pentru a doua oară în săptămîna aceea, Jamie a izbucnit în plîns.

Capitolul 3

Jamie nu putea adormi. Razele lunii pătrundeau prin ferestre. Mintea îi era plină de gînduri.

S-a dat jos din pat, a aprins lumînările şi s-a aşezat pe scaunul neconfortabil din bucătărie, epuizată. Ce ridicol să stea trează la ora două dimineaţa. Şi de ce? Din cauza unui bărbat, un străin arătos care apăruse de nicăieri şi dispăruse la fel de iute? Totuşi, chiar şi acum, putea simţi felul în care pulsul i se accelerase, atunci cînd el o privise... La fel cum simţise o înţepătură de invidie la gîndul succesului expoziţiei de fotografii. Şi-a

plecat capul. Vai, era teribil să simtă aşa ceva! Ura asta. Oare ce îşi închipuise? Că vreo zînă bună avea să apară brusc, gata să-i îndeplinească dorinţele? Că va găsi deodată succesul şi fericirea? Că mulţimi de oameni se vor îmbulzi la vreuna dintre expoziţiile ei şi că o persoană iubită va fi acolo să-i împărtăşească bucuria? Că ceva magic avea să se întîmple?

Copleşită de o ciudată nelinişte, s-a ridicat şi a făcut cîţiva paşi, sprijinindu-se de pervaz. Dar acolo, afară, nu era decît noaptea şi stelele, universul rece şi distant, cîteva lumini pe cerul întunecat. Panica i s-a zbătut în piept şi Jamie s-a sprijinit de pervaz, cercetînd cu ochii în noapte, căutînd o alinare, căutînd ceva.

Şi l-a văzut. L-a zărit doar o fracţiune de secundă, înalt, bine făcut, înainte ca el să dispară în josul străzii. Dar fusese acolo. Era sigură de asta – era vorba de bărbatul pe care îl întîlnise mai devreme. Edward Rockford. Da. Era la fel de sigură de asta cum era de propriu-i nume.

Şi nu i-a fost teamă. A fost doar uimită pentru o clipă, da, dar nu înspăimîntată. A fost ca şi cum ceva în adîncul ei ar fi aşteptat ca el să apară ca într-o magie, împins de acea izbucnire sălbatică de dor pe care o simţise şi ea. Aproape că-şi putea închipui că el era legat de toate acele lucruri extraordinare care i se întîmplaseră în ul-

timele zile: magazinul acela mic şi straniu, bătrînul şi cutia cu vopsele, tabloul neterminat... Toate păreau legate într-un mod ciudat. Şi el, Edward Rockford, părea să se afle în centru... Cheia misterului.

Jamie a rîs, tremurînd în cercul propriilor braţe. E o prostie şi tu ştii asta, Jamie Payton, s-a mustrat ea. Ar fi putut fi oricine – vreun tip care se întorcea spre casă după o partidă de popice, vreun bărbat care-şi plimba cîinele. Oricine. Te comporţi nebuneşte. Adună-te. Gîndeşte raţional.

Şi, ca un magnet, tabloul a atras-o.

Îmbrăcînd un halat lung de bumbac peste cămaşa de noapte, s-a îndreptat către şevalet şi a rămas acolo o clipă, studiind pînza neterminată. La lumina lumînării, detaliile nu se distingeau prea bine, dar era vorba de un tablou foarte reuşit: adîncime şi echilibru, o puternică tuşă... şi un remarcabil simţ al luminii. Mult mai bine decît de obicei, Payton, s-a gîndit ea şi a întins mîna după cutia cu vopsele.

Doar faptul că le-a atins, i-a trimis o energie puternică în sus pe braţ. Pensula i-a tremurat în mînă. Ca şi înainte, imaginile i s-au aglomerat în minte nechemate, dar de neoprit: fragmente de amintiri sau de vise; chipuri abia zărite şi uitate; locuri văzute cu multă vreme în urmă sau dorite în vreo reverie. Nimic real, nimic căruia îi putea da

un nume. Dar erau puternice şi minunate şi o umpleau de o exuberanţă sălbatică.

Jamie a rămas acolo, în cămaşa de noapte, şi a pictat la lumina lumînărilor, încălcînd toate regulile bunului-simţ şi canoanele artei pe care o studiase. Nu era conştientă de nimic, în afară de efortul fizic de a mişca pensula pe pînză. Nimic altceva nu pătrundea în conul dens al concentrării.

A rămas acolo încordată, cu braţul, care picta, aruncat în faţă cu agresivitate. Respira rapid, întretăiat. Inima îi bubuia. Nu voia să se oprească. Se simţea silită să continue, condusă parcă de o forţă nevăzută.

A muncit timp de aproape două ore, pînă ce ferestrele au devenit cenuşii din cauza primilor zori, pînă ce pleoapele i s-au îngreunat, pînă ce nevoia de somn a devenit mai puternică decît tot. Spălîndu-şi pensulele, ea a rămas cu spatele întors către pînză şi nu s-a uitat la ea nici cînd a suflat în lumînări şi s-a aruncat în pat. O s-o privească dimineaţă, ca un fel de surpriză. Era un gînd emoţionant.

Dar dacă emoţia era sentimentul cu care adormise, cînd s-a trezit a fost dezamăgită.

Era un peisaj, fără putinţă de îndoială. Nişte dealuri înalte, acoperite cu o pădure verde, luxuriantă, un drum şerpuitor, o casă.

Gura i s-a uscat.

Nu era posibil. Ea picta abstract. Întotdeauna făcuse asta. Întotdeauna avea s-o facă. Şi iată ce era pe pînză, mai limpede ca lumina zilei. Culmi. Un drum. O casă. Casa avea chiar şi uşă. A făcut un pas înapoi înspăimîntată. Putea trece peste fanteziile obosite din mijlocul unei nopţi nedormite, însă dimineaţa însemna întoarcerea la realitate. La raţiune. La lumea pe care o ştia. Aşa că trebuia să existe o explicaţie raţională pentru asta. Trebuia.

Şi?

Măcar dacă ar fi existat cineva căruia să-i poată arăta pictura. Poate că astfel şi-ar fi putut explica ce se întîmplase. Poate că pur şi simplu avea halucinaţii şi vedea nişte lucruri care nici nu erau acolo. Poate că cineva se jucase cu pensula, în timp ce ea dormise...

Jamie s-a oprit, brusc mînioasă, prinsă undeva între neîncredere şi teamă. Era obosită de atîtea şarade, de misterele pe care nu le putea rezolva. Dorea ca lucrurile să revină din nou la normal. Aşa că la naiba cu toate astea! O să se descotorosească de pînza aia şi o s-o ia de la capăt.

Ridicînd pictura cu ambele mîini, a dat-o jos de pe şevalet, a sprijinit-o de perete şi a pus în locul ei o pînză proaspătă. Dar nici asta n-a fost

de ajuns. Peisajul i-a atras privirea, părînd s-o cheme. S-a repezit şi a ascuns tabloul în spatele unui vraf de pînze care aşteptau să fie aruncate. Uite-aşa. Data viitoare va picta cu mai multă stăpînire de sine.

La ora şapte, în seara aceea, a auzit o bătaie în uşă. Jamie era aşezată şi citea un ziar, necăjită de războaiele civile care bîntuiau Europa de Est, de violenţa şi foametea din oraşe. Mulţumită de întrerupere, a aruncat ziarul şi a deschis uşa.

În mod cinstit, nici nu ştia dacă era sau nu surprinsă.

– Bună. Sper că nu te deranjez.

Edward Rockford stătea în prag, cu umerii lui largi şi părul întunecat, serios, ţinînd în mînă un buchet de flori şi o cutie cu bomboane învelită în staniol auriu.

Jamie l-a salutat, apoi a păşit pe hol şi a închis uşa în spatele ei.

– Cum m-ai găsit?

El a ridicat din umeri.

– J. Payton. Eşti în cartea de telefon. S-a oprit, privirea lui plimbîndu-i-se pe chip. Te superi?

– Nu ştiu, a răspuns ea, fără să se obosească să fie politicoasă. Nu ştiu dacă vreau să te invit înăuntru. Nu fac niciodată lucruri de genul ăsta. Niciodată. E prea riscant.

– Ai dreptate. Nu e bine să rişti niciodată.

A spus asta cu o asemenea seriozitate, încît Jamie a trebuit în cele din urmă să zîmbească.

– Mă rog, n-am făcut din asta un principiu al meu, ceva în genul regulii de aur. Nu încerc decît să fiu raţională.

– Bine. Ai dreptate.

El a dat din cap, sprîncenele umbrindu-i ochii negri, minunaţi. S-a uitat împrejur, de parcă palierul ar fi fost o cuşcă în care fusese prins, şi a ridicat iarăşi din umeri.

– Pot să te invit să luăm masa în oraş? Undeva într-un loc aglomerat, unde să te simţi în siguranţă. Am putea lua un taxi. Am să te aştept jos.

N-avea nici un sens. Dar el era irezistibil, stînd acolo, atît de oficial şi totuşi atît de frumos şi de tînăr în nervozitatea lui adolescentină.

– Bine, cred că da. Voi fi gata în zece minute.

– Nu trebuie să te grăbeşti. Şi astea sînt pentru tine. Eu...

A fost pe cale să spună ceva, dar şi-a înghiţit cuvintele. I-a înmînat trandafirii roz şi cutia cu ciocolată, pregătindu-se apoi să coboare.

– Am să te aştept jos.

Ea a închis uşa în spatele lui, a încuiat-o şi s-a sprijinit de ea, ţinînd florile într-o mînă şi bomboanele în cealaltă.

– E incredibil! a şoptit ea, cu obrajii fierbinţi. Ar fi trebuit să-l alunge de-acolo, să-i fi spus clar că

a deranjat-o. Ce tupeu avea, după ce îl refuzase cu o seară înainte! Ar trebui să îi spună limpede că vorbise serios. Dar... va îndrăzni să facă aşa ceva? Şi-a muşcat buza, nefiind în stare să găsească un cuvînt pentru ceea ce simţea: era flatată, vrăjită, intrigată? Nu, era vorba de mult mai mult, de o atracţie pe care n-o putea înţelege şi căreia nu-i putea rezista. Era imposibil să se poată reţine să nu coboare scările.

– Sînt surprins că eşti aici, a spus el, cu un zîmbet încîntător. Se aflau unul în faţa celuilalt, la o masă dintr-un liniştit restaurant franţuzesc.

– Nu mai mult decît mine, a admis Jamie, zîmbind uşor. Ce ţi-a venit să mă inviţi, dacă erai atît de sigur că nu voi accepta?

– Nu m-am putut stăpîni. A spus asta uşor, dar ochii l-au trădat. Ridicînd din umeri a continuat: trebuia neapărat să te mai văd. M-am gîndit să bîntui prin galeriile unde sînt şi picturile tale, să cumpăr una şi apoi să te sun. Dar n-am mai avut răbdare să fac aşa ceva. Trebuia să te văd în seara asta. Nu... nu-mi pot explica de ce.

– Ah, asta e o explicaţie suficientă! E puţin... copleşitoare, presupun. Mă face să mă simt cam prost.

– Şi eu simt cam acelaşi lucru, să ştii.

Adevărul era că Jamie putea auzi tensiunea din respiraţia lui, îi putea vedea muşchii încordaţi ai gîtului. Propriile ei mîini aveau degetele încleştate în poală. Trebuia să izbucnească în rîs, nu se mai putea reţine.

– Facem o pereche pe cinste, tu şi cu mine, a zis ea, relaxîndu-se în cele din urmă. Şi-a îndepărtat părul de pe faţă şi şi-a pus obrazul în palmă, încă zîmbindu-i.

El s-a aplecat spre ea.

– Ai un zîmbet minunat. Şi ochi atît de frumoşi.

– Eu? A rîs din nou, luată prin surprindere.

– Da, tu! Ochi frumoşi, de un cenuşiu cald, ca pieptul unui porumbel, tivit cu aur precum cerul în asfinţit.

Jamie s-a lăsat pe spate, înroşindu-se. Şi-a presat degetele pe frunte, acoperindu-şi faţa cu palma.

– Opreşte-te. Destul.

– Îmi pare rău, a zis Edward repede, atingîndu-i mîna timp de o secundă, apoi retrăgînd-o şi strîngîndu-şi paharul cu o asemenea forţă, de parcă ar fi vrut să-l sfărîme. Îmi pare rău, zău. N-am vrut să te simţi prost. O să am mai multă grijă de acum încolo.

Şi a avut. După ce a comandat, a vorbit doar despre vreme, despre oraş, despre ultimul spec-

tacol de la Kennedy Center, despre navigaţia în golful Chesapeake. A stat uşor îndepărtat de masă, ţinînd paharul cu vin şi privind undeva peste umărul ei.

Asta îi convenea de minune lui Jamie. Îi oferea şansa de a-l studia mai cu atenţie, fără a risca să fie scrutată de acei ochi negri, adînci. Ceea ce luase ea drept frumuseţe, era mai mult decît atît. Edward poseda o senzualitate intensă, o prezenţă fizică deosebit de puternică. Deşi avea umerii largi, părea zvelt şi graţios. Avea mîinile puternice. Le simţise pe cotul ei, ţinînd-o aproape de el, atunci cînd se plimbaseră pe străzile oraşului, atunci cînd o ajutase să intre şi să iasă din taxi, în drum către restaurant. Dar în majoritatea timpului, el le ţinea adînc vîrîte în buzunare. Sau stătea, ca acum, aparent nonşalant, dar încordat, tăcut, reţinut.

Asta era, şi-a dat ea brusc seama. Sub acea alură sexy, dincolo de senzualitatea pregnantă, exista o reţinere. Edward ascundea ceva. Era în mod clar rezervat. Dar ce ce? Cine era, de fapt? Ce anume se întîmplase în viaţa lui, învăluindu-l în acest voal gros de reţinere?

El a observat că ea îl privea şi sîngele i-a colorat obrajii. Lui Jamie nu-i venea să creadă că-l făcuse să roşească.

– Îmi pare rău, a zis ea. Şi-a plecat repede

privirea către paharul cu vin şi a sorbit. E foarte bun. Îmi place.

– Mă bucur.

O.K., s-a gîndit ea, am plecat de la prea mult şi am ajuns la prea puţin. Ce ne trebuie acum, e ceva neutru, impersonal. Ceea ce aştepta ea era o reîntoarcere la discuţia despre vreme.

Dar asta nu s-a întîmplat. În schimb, Edward i-a susţinut privirea şi şi-a pus mîinile pe masă.

– Ce-ai vrea să ştii despre mine? a întrebat el, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Jamie era pe cale să se eschiveze, dar el i-a sărit în ajutor imediat.

– Te rog, întreabă-mă. Doreşti probabil să ştii mai multe despre mine, după cît eşti de prudentă.

– Stai puţin, a spus ea în defensivă. Nu sînt nevrotică sau ceva în genul ăsta. Pur şi simplu nu-mi place să tentez soarta.

– Nici mie.

– Atunci, e-n regulă. Ăsta e un lucru în favoarea noastră, a spus ea, zîmbindu-i. Adevărul e că sînt multe lucruri pe care aş vrea să le ştiu. Însă am să încep mai uşor, îţi promit. De pildă, cu ce te ocupi?

El i-a zîmbit.

– E un început, într-adevăr. Lucrez pentru una dintre reţelele importante de televiziune prin ca-

blu. La secţia internaţională. Ceea ce înseamnă că vînd drepturile de difuzare a programelor americane în străinătate. În Europa, Asia sau Orientul Mijlociu.

– Oh, trebuie să fie minunat să călătoreşti.

– Da, îmi place. Cînd m-am angajat pentru a pune pe picioare secţia asta, a trebuit să-mi planific singur totul. Am făcut în aşa fel, încît să pot călători peste tot în lume.

– Te înţeleg. Toate locurile acelea, oamenii, arta şi arhitectura lor, mi se pare fascinant!

– Da, mă aşteptam să ţi se pară aşa.

– Ţie nu? a întrebat ea, privindu-l cu ochii mari.

El a ridicat din umeri.

– De obicei, ceea ce văd este interiorul vreunei pensiuni, al unui hotel sau altul. Toate au început să semene între ele. Dar poate că am putea călători împreună într-o zi.

Jamie a rîs, fără să-l ia în serios.

– Eşti amabil, dar nu uita că asta e abia prima noastră întîlnire. S-ar putea să ajungi la concluzia că n-avem nimic în comun, că nu există nici cea mai mică atracţie între noi.

– Mi-e teamă că acest lucru nu mai este posibil din punctul meu de vedere. A spus asta încet, sfredelind-o cu ochii, cu privirea.

Nu. Ia-o mai uşor... ar fi vrut ea să spună. Dar a înghiţit şi a aprobat din cap.

– Mulţumesc, a zis ea încet. Deci... mai spune-mi cîte ceva despre tine.

Din nou a urmat o secundă de ezitare.

– Păi, am patruzeci şi şase de ani şi sînt holtei. Muncesc foarte mult. Îmi place ceea ce fac. Îmi mai place teatrul, baletul, opera şi baschetul. Nu... A zîmbit brusc, ridicînd din umeri, în felul acela tineresc, care o dezarmase complet. Nu ştiu ce altceva aş putea să-ţi mai spun.

– Eşti divorţat? Despărţit?

– Nu.

Părea să dorească să nu mai adîncească lucrurile, dar ea se aplecase spre el, cu sprîncenele ridicate, aşteptînd. Aşa că a adăugat:

– N-am fost niciodată căsătorit.

Deşi Jamie ar fi vrut să întrebe de ce, n-a făcut-o... încă. În schimb, simţul onestităţii a obligat-o să ofere şi ea o mărturisire în schimbul celei pe care el tocmai o făcuse.

– Nici eu. Am... cred că am fost tot timpul prea ocupată. Nu ţi-am spus că sînt pictoriţă? Da, se pare că asta îmi ocupă tot timpul. Nu găsesc nici vreme şi nici energie pentru altceva. Uneori, am impresia că mănînc, beau şi dorm pictînd.

Ea se aplecase în faţă în vreme ce vorbea, sprijinindu-şi bărbia în palmă, vorbind repede, aşa cum făcea întotdeauna cînd se pornea. S-a uitat în ochii lui şi... şi-a pierdut şirul gîndurilor.

– Eu... ăă... ce spuneam? a întrebat zîmbind, acoperindu-şi chipul cu o mînă. Măi să fie! Probabil că vinul ăsta e de vină. Îmi pare rău.

– Nu-i nici o problemă. Îmi povesteai despre pictura ta. La ce lucrezi acum?

Ea a ezitat, umbra unei încruntări traversîndu-i privirea.

– Ah, destul cu poveştile despre pictura mea. E de ajuns să-mi acorzi o şansă şi te pot plictisi de moarte.

– Nu mă plictiseşti. Absolut deloc. Îmi place să te ascult. E minunat să aud pe cineva vorbind cu o asemenea pasiune despre munca pe care o face.

– E prea de tot! Nu mă pot opri! a gemut ea, încruntîndu-se către faţa de masă, blestemîndu-şi stîngăcia.

– Şi cine ţi-a spus minciuna asta?

Ea a ridicat privirea, uimită. Dacă şi-ar fi putut găsi vocea, ar fi şoptit: „Tatăl meu. Totdeauna a făcut asta." Însă, din fericire, în momentul în care a putut vorbi, izbutise deja să se controleze.

– Mulţumesc, a zis ea încet. Eşti drăguţ. Cu un zîmbet în ochi, a întrebat: Eşti o persoană chiar atît de amabilă?

– Am fost etichetat şi mai bine... dar şi mai rău. Va trebui să-ţi dai seama singură.

– Poate c-am s-o fac, a replicat ea, cuprinsă de un acces de bravadă.

Şi apoi, fără să plănuiască asta, i-a zîmbit privindu-l în ochi. O făcea să se simtă bine. Să se simtă atrăgătoare. Dorită şi irezistibilă. Poate din cauza felului în care el o privea în vreme ce ea vorbea, părînd totalmente acaparat. Era vorba de privirea din ochii aceia întunecaţi, de interesul, de admiraţia lui. Toate astea i se urcaseră direct la cap precum efectul unei băuturi tari.

Şi, mai mult, se părea că şi el simţea acelaşi lucru. Timp de o secundă, rezerva, reţinerea lui obişnuită, a părut să se îndepărteze. Şi Jamie a prins o imagine nouă a lui Edward Rockford, o persoană liberă şi impetuoasă, plină de pasiune, un om impregnat cu ceva mai mult decît un grăunte de sălbăticie.

Timp de o secundă, privirile lor s-au încrucişat şi ceva a călătorit între ei, conectîndu-i.

Dar era prea devreme. Era prea înfricoşător.

Jamie a rîs nervos şi a privit în altă parte, uitîndu-se după chelner, după şeful de sală, după oricine altcineva.

– Aş fi în stare să ucid pentru încă o porţie din pîinea asta minunată! a spus ea, lăsîndu-se pe spate în scaun. Mmm... pîine franţuzească rumenită şi unt adevărat. Uneori am impresia că aş putea trăi numai cu asta. Şi cu brînză! Deşi ştiu că nu sînt bune pentru sănătate, brînza şi untul vreau să zic... Ah, dar plăcerea gustului ăsta îşi

merită pedeapsa, nu crezi?

– Ba da, a zis el serios, deşi în voce i se putea ghici rîsul, aprecierea caldă.

Se lăsase pe spate, cu un braţ sprijinit de speteaza scaunului, cu capul puţin aplecat, astfel încît s-o poată privi pe sub sprîncenele lui întunecate, ochii lui negri concentrîndu-i-se pe chip. În colţul gurii i se fixase un zîmbet. Ea îi putea vedea pieptul ridicîndu-se ritmic, odată cu respiraţia, pielea netedă şi bronzată a gîtului, linia elegantă a obrazului.

Jamie a simţit dorinţa invadînd-o. Ar fi vrut să întindă mîna chiar atunci, în clipa aceea şi să-l atingă. Simţea nevoia, tînjea s-o facă. Brusc, dorea să-i atingă pielea, să-l pipăie, să-i simtă asprimea bărbii abia ghicite, netezimea obrazului şi a frunţii, să aibă sub palmă atingerea părului des. Era ca o febră, o ardere bruscă de-a lungul nervilor, o dorinţă stranie şi necunoscută.

Şi-a împreunat palmele în poală şi le-a strîns între genunchi.

În clipa aceea, Edward s-a aplecat peste masă şi a întins o mînă dincolo de graniţa formată din coşul cu pîine, pahare, lumînări...

Jamie şi-a simţit inima luînd-o din loc.

Dar totul s-a terminat într-o clipă. Sau poate că doar îşi imaginase. El a ridicat doar paharul cu apă, a băut şi l-a pus la loc.

Chelnerul a apărut ca de nicăieri, a turnat cafea, le-a oferit un desert.

Jamie fremăta. Nu de mîncare avea ea nevoie. Buzele, întregul ei corp era inundat de o dorinţă sălbatică, stranie. N-avea nevoie de cremă de ciocolată... sau de tort. Avea nevoie să-l guste pe el... Fierbinte, puternic, delicios. Un gust interzis. O îmbrăţişare sălbatică, un sărut fierbinte, umed. O clipă de abandon total! Acum. Chiar în momentul ăsta. Nu mai putea aştepta nici măcar o clipă.

Ştia că şi el simţea acelaşi lucru. Îi putea ghici semnele dorinţei, îi putea zări dorinţa din ochi, aproape că îi putea simţi căldura radiindu-i din corp. Dacă l-ar atinge cu vîrful degetelor, pielea i-ar sfîrîi; l-ar însemna cu marca ei pentru totdeauna. Nu trebuia să facă altceva decît să întindă mîna şi să-l atingă. El avea să-i răspundă. Va sări de pe scaun şi o va lua în braţe...

– E cazul să mergem?

Jamie şi-a ţinut respiraţia. A clipit şi a izbutit să vadă din nou în jur.

– Poftim? a şoptit ea, trecîndu-şi limba peste buzele uscate.

El s-a aplecat în faţă, încruntîndu-se.

– Mă întrebam dacă eşti gata să mergem.

– Da, desigur.

El s-a ridicat şi i-a tras scaunul.

– Ai vrea să mergem în altă parte? Să bem

ceva? Să ascultăm nişte muzică? Sau vrei să te conduc acasă?

Jamie se simţea dezorientată şi depresivă. Nu făcuse decît să-şi imagineze totul, cu fantezia ei stupidă. De fapt, lui părea să nu-i pese: să meargă sau să plece, era indiferent pentru el. Probabil era plictisit, nerăbdător să se întoarcă la viaţa lui. Şi aşa era şi ea. Da, părea ridicol. N-avea nevoie de atenţiile lui. Nu ea căutase asta. Adevărul era că, în primul rînd, nici nu se gîndise să aibă vreo legătură cu bărbatul ăsta. Ar putea foarte bine să clarifice lucrurile chiar în clipa asta.

– Cred că ar fi mai bine să mă întorc acasă. Am puţină treabă şi mîine... mă rog, trebuie să mă trezesc devreme.

Edward a privit-o o clipă înainte de a răspunde, dar, atunci cînd a vorbit, vocea îi era lipsită de orice expresie.

– Bine, o să opresc un taxi.

Au călătorit tot drumul în tăcere.

La uşa ei, el a aşteptat pînă ce ea a întors cheia în broască.

– Noapte bună, Jamie.

Ea a deschis uşa şi a păşit înăuntru.

– Noapte bună. A fost foarte plăcut şi... – i-a întins mîna – mi-a făcut plăcere că ne-am întîlnit, Edward. Poate că o să ne mai vedem şi altă dată.

El i-a luat mîna şi a ţinut-o, uşor dar ferm,

degetele lui înconjurîndu-le pe ale ei. N-a spus nimic, doar i-a ţinut mîna, i-a ţinut-o strîns, cu putere, căldura călătorind din palma lui într-a ei, în sus pe braţ, umplîndu-i pieptul, înfăşurîndu-i inima cu un val de durere, cu o dorinţă stranie. Oh, Dumnezeule, sper că n-o să mi se întîmple din nou, şi-a zis ea, trăgînd aer în piept, în vreme ce el continua să-i ţină mîna şi s-o privească în ochi. Dar apoi i-a dat drumul.

– Atunci, noapte bună. Eşti în siguranţă aici?

– Bineînţeles.

– Vrei să aprinzi mai întîi luminile?

– Sigur, a spus ea, apăsînd pe buton şi lăsînd lumina să inunde încăperea. Aşa. Totul e cum nu se poate mai bine, a adăugat, cuvintele contrazicînd sentimentele ei ascunse. Aşa că... noapte bună.

– Noapte bună.

El s-a întors şi a pus mîna pe balustradă, aproape grăbit. Încruntîndu-se, cu buzele subţiate, ea a închis încet uşa, sigură că, tocmai în clipa cînd făcea asta, el avea să o oprească, punînd o mînă pe tocul uşii şi un picior în prag. A sperat asta chiar şi după ce a auzit zgomotul metalic al încuietorii.

Capitolul 4

Edward s-a oprit în capul scărilor, în faţa uşii de la intrare, şi şi-a sprijinit capul de peretele rece. A închis ochii şi s-a străduit să se stăpînească. Fii calm, fii rece.

Şi-a comandat trupului să-l asculte, sîngelui să înceteze să mai alerge nebuneşte prin vene, muşchilor să oprească acea durere ascuţită, nerăbdătoare, durerea dorinţei care i se răspîndise precum focul în tot corpul. Oh, cu cîtă disperare ar fi vrut s-o atingă, s-o ia în braţe, s-o simtă cu adevărat, să-i simtă pielea catifelată, căldura

respiraţiei pe obraz, presiunea sînilor pe pieptul lui.

Acum singurul lucru care îi rămînea era să îndure chinul. Ea îi spusese noapte bună. Asta fusese tot. Asta era de fapt tot ceea ce îşi dorise el, tot ceea ce îşi putea permite să dorească. Atracţia fizică dintre ei era clară, era incredibil de puternică. Dar mai exista ceva, ceva căruia nu-i putea da un nume, care îl chema spre ea, atrăgîndu-l tot mai adînc în necunoscut precum un vîrtej puternic. Trebuia să se împotrivească, să încerce să-şi păstreze echilibrul. Nu-şi putea permite să se lase purtat prea departe.

Nu trebuia decît să se stăpînească.

Odată cu stăpînirea de sine, venea şi distanţa – o viaţă fără complicaţii sau durere. Era singurul lucru înţelept pe care merita să-l vrei în lumea asta. Învăţase acest lucru din experienţa lui crudă şi era prea isteţ ca să facă aceeaşi greşeală de două ori. N-o va fermeca, n-o va scoate din minţi. Nu pe ea, nu de data asta. Va fi grijuliu, reţinut, reticent chiar. Era foarte bine să fii singur. Era suficient.

Însă în seara asta suferea, şi frumuseţea ei îl durea. Ochii ei mari, cenuşii, aprinşi de pasiune, atunci cînd vorbea, zîmbetul, rîsul ei, felul cum se juca cu părul moale şi blond, care se termina tocmai în curba bărbiei, felul în care îl trecea după

ureche, atunci cînd cădea pe gînduri, privirea aceea pierdută din ochii ei...

Stînd acolo singur, îşi putea aminti fiecare gest, fiecare tonalitate a vocii ei. Şi acea timiditate bruscă – acea rezervă – care exista undeva, adînc, în sufletul ei precum un grăunte de nisip în centrul unei perle. Despre ce era vorba? Ce însemna asta? Cineva o rănise? De aceea era ea tot timpul precaută?

Mînia l-a copleşit, împreună cu o nevoie îngrozitoare de a o proteja. Cu mai multe sute de ani în urmă, şi-ar fi pus armura, şi-ar fi încălecat armăsarul şi s-ar fi grăbit să se bată în turnir cu rivalul. El ar fi fost cavalerul ei în armură strălucitoare. Cu o sută de ani în urmă, şi-ar fi scos pistoalele, s-ar fi aruncat pe cal şi s-ar fi dus să se dueleze. Cu zece ani în urmă, ar fi rupt-o la fugă înapoi, chiar pe scările astea, ar fi bătut la uşă şi, chiar în prag, ar fi luat-o în braţe. Cu zece ani în urmă...

Dar nu acum. Nu. Acum ştia mai multe şi se putea controla, pentru a fi în siguranţă.

Atunci de ce se simţea de parcă ar fi înnebunit? Tremura din nou, transpiraţia şiroindu-i pe buza de sus şi pe frunte. Ştergîndu-şi faţa cu o mînă, a apăsat pe clanţă cu cealaltă şi a ieşit în aerul rece al nopţii. În stradă era zgomot, se auzeau claxoanele maşinilor, voci care strigau de la ferestre. Oare şi vocea ei îl chema? Nu, deşi atît

de tare ar fi vrut.

Cu maxilarul încleştat, cu ochii îngustaţi, el a pornit-o spre casă, fără să mai privească înapoi.

Capitolul 5

Timpul trecea în apartamentul lui Jamie. Cutia cu bomboane de ciocolată rămăsese neatinsă, printre cîrpe pătate de vopsea şi scrisori nedeschise. Trandafirii roz se ofiliseră, dar petalele lor mai răspîndeau încă un parfum dulce şi delicat, care umpluse încăperea. Jamie dăduse vina pe asta pentru faptul că nu putea picta. Ca şi căldura prea mare sau strălucirea soarelui dintr-un unghi nedorit, mirosul dulce al trandafirilor o distrăgea. Nici măcar un singur tablou, din cele noi, nu îi ieşise. La arunca, dar nu se putea hotărî

să arunce şi trandafirii roz... Şi nici peisajul neterminat.

Noaptea a trecut. Somnul i-a fost plin de vise stranii, de neexplicat. Era ca şi cum, deoarece refuza să muncească la pictura aceea, peisajul neglijat îi invada somnul. Dealul, copacii, drumul şi casa. Iar în casă aştepta cineva. Putea simţi prezenţa acelei persoane. Cine? Cine veghea acolo, cine aştepta?

Şi apoi, un coşmar care se tot repeta. Era din nou fetiţa închisă în spatele portierelor unei maşini negre. Părinţii ei se îndepărtau pe o stradă aglomerată, iar ea trăgea cu disperare de mînere, bătea în ferestre şi îi striga pe nume. Dar ei niciodată nu se întorceau. Alţi oameni se opreau şi se uitau la ea, certînd-o cu voci mînioase: Fii cuminte! Nu mai ţipa aşa! Ce copil rău!

S-a trezit plîngînd, cu perna umedă, cu pieptul zdrobit de mîhnire. A sărit din pat, s-a plimbat prin casă, încercînd să se ocupe cu ceva, adunînd cîte un lucru şi punîndu-l la loc; ceea ce şi-ar fi dorit era să fi avut o prietenă bună pe care s-o poată suna, cu care să poată vorbi, o prietenă care să stea s-o asculte sau şi mai bine, care să alerge s-o strîngă de mînă, s-o îmbrăţişeze, să-i ofere un sprijin împotriva lumii întregi. Avea nevoie de cineva. Şi se ura pentru asta, îşi ura inima pentru că o durea, buzele şi mîinile, pentru că îi

tremurau. Îşi ura gîndurile care se întorceau fără răgaz la bărbatul cu ochi pătrunzători.

Şi apoi auzea vocea tatălui său: Te-am prevenit doar. Să n-ai nevoie de nimeni. Să nu depinzi de nimeni, să fii cineva la care alţii să vină tîrîndu-se. Încetează să-ţi mai pierzi vremea cu picturile alea ridicole. Încetează să mai fii un nimic, un nimeni...

Jamie a ieşit în fugă din casă.

A alergat pe scări şi apoi afară, în soarele dimineţii de vară. Singurul loc unde putea merge era restaurantul din colţ. A intrat acolo şi a băut o cafea, ciugulind dintr-o felie de pîine prăjită, pînă ce demonii s-au retras în ascunzişurile lor.

Jamie s-a reîntors încet spre casă, oprindu-se mai întîi la magazin, pentru cîteva provizii. Urcînd ultimele trepte, gîfîia şi braţele o dureau; cele două pungi cu alimente păreau să se fi îngreunat fiecare cu cel puţin vreo zece kilograme. Nu voia decît să le lase să cadă în faţa uşii, să-şi găsească cheia şi să se strecoare înăuntru. Fusese o dimineaţă îngrozitoare.

Cînd a păşit pe ultima treaptă, cineva a întins mîna şi i-a ridicat pungile din braţe. Dispariţia bruscă a poverii a făcut-o să se simtă de parcă i-ar fi crescut aripi.

– Bună dimineaţa, a zis Edward, ochii lui întîlnindu-i pe ai ei, pe deasupra ţelinei şi a pîinii in-

tegrale.

– Edward! Ce faci aici?

Era prea uimită, ca să se mai prefacă, prea fericită.

– Am sunat, dar n-ai răspuns. Mi-am imaginat că eşti plecată şi apoi am regretat că nu te-am condus înăuntru aseară, că nu m-am asigurat că totul e în regulă. N-am vrut să te deranjez...

– Nu mă deranjezi, a spus ea, brusc ameţită de plăcere. Nici măcar nu s-a oprit să se gîndească. Deschizînd uşa larg, s-a strecurat pe lîngă el, i-a pus mîinile pe umerii largi şi l-a împins înăuntru. Pot să-ţi pregătesc micul dejun? Sau o gustare? Nu întotdeauna tîrguiesc aşa mult. Am cafea proaspătă şi prăjituri englezeşti, brînză...

Emoţia părea să sară de la ea la el, aruncînd scîntei, sfîrîind în aerul dintre ei. El i-a zîmbit.

– Nu te deranja. Am să te iau în oraş. Într-un loc minunat. Undeva unde n-ai mai fost niciodată. Spune tu locul unde ai vrut întotdeauna să mergi şi e ca şi făcut!

– În Tahiti, a răspuns ea, rîzînd din priviri.

– Bine, a spus el încet. Atunci, Tahiti să fie.

El îi zîmbea şi avea pe chip o expresie de mulţumire, care îi îmblînzea trăsăturile, făcîndu-l să pară şi mai frumos decît îl ştia. Artista din ea tînjea să-l picteze, să prindă acea expresie tre-

cătoare. Femeia din ea nu voia însă decît să-l mîngîie. Şi chiar asta a şi făcut.

Edward s-a crispat, atunci cînd Jamie i-a atins cu vîrful degetelor obrazul; a închis ochii pe jumătate şi şi-a ţinut respiraţia. Apoi s-a apropiat şi a luat-o în braţe. Ea s-a ridicat uşor pe vîrfuri şi i-a încercuit gîtul cu braţele.

Şi apoi el a sărutat-o. Gura îi era caldă şi dulce, înfometată, dar blîndă. Buzele lui le-au atins pe ale ei cu delicateţe. Un geamăt abia perceptibil i s-a ridicat în gît, apoi a început să o sărute cu pasiune, apăsîndu-şi buzele cu putere, gustîndu-i dulceaţa, inhalînd-o în suflet, ca un om care, murind de sete, se trezea deodată lîngă un izvor cu apă dulce şi proaspătă.

Pasiunea lui a trezit ceva în interiorul ei. Pentru prima oară, a simţit de parcă sărutul ar fi fost totul. De parcă ar fi putut sta aşa, lipită de el, în braţele lui calde, cu capul lăsat pe spate şi gura deschisă către a lui, pe veci.

Din creştet pînă în vîrful picioarelor, se simţea vie, sensibilă la fiecare mişcare a muşchilor lui, la fiecare respiraţie, conştientă de fiecare punct de contact dintre ei doi.

Ei doi. Părea de neînţeles. Nebunesc. Şi totuşi, într-un fel care nu i se mai întîmplase niciodată, uite cît de bine se potriveau. Uite cum ştia el cîtă nevoie avea ea să fie îmbrăţişată, sărutată, mîn-

gîiată. Parcă ştia totul despre ea, totul, fără să i se fi spus ceva, de parcă ar fi făcut parte din ea, ar fi fost legat de ea... De parcă totul ar fi fost predestinat. Dintotdeauna. Şi ea n-ar fi făcut decît să se îndrepte toată viaţa către această clipă, fără măcar s-o ştie.

În ochii ei erau lacrimi, atunci cînd el a ridicat capul şi i-a privit chipul.

– Ce? Ce s-a întîmplat, draga mea?

– Nimic, a spus ea, clipind ca să-şi îndepărteze lacrimile, întinzînd apoi mîna şi atingîndu-i obrazul. Nu-i nimic, totul e foarte bine. Nu pot explica...

– Nu, nici măcar să nu încerci. Nu acum, nu încă. Lasă-mă doar să te strîng în braţe. Să te privesc. Eşti atît de frumoasă! Ea şi-a lăsat fruntea pe pieptul lui.

– Vai, nu sînt! Dar mă bucur că mă vezi aşa.

– Dar chiar e adevărat, a şoptit el, sărutînd-o uşor în creştet şi apoi înălţîndu-i capul, îi sărută vîrful nasului, buzele, bărbia.

Ea şi-a răsfirat degetele prin părul lui, i le-a împreunat pe ceafă şi i-a tras buzele din nou către ale ei.

Avea să-l sărute, fără să se mai gîndească la nimic. Îl va săruta aşa cum voia s-o facă, plină de îndrăzneală şi pasiune, plimbîndu-şi limba de-a lungul buzelor lui, sondîndu-i interiorul dulce al

gurii, împletindu-şi limba cu a lui, sărutîndu-l cu ferocitate, apoi uşor, tandru, cu delicateţe. Îi va permite s-o ridice în braţe, va pluti ca o pasăre, va cădea ca o piatră, astfel încît el va trebui să-i susţină greutatea pe braţe, aşa, chiar aşa...

Edward a simţit-o sprijinindu-se de el, ca şi cum oasele ei s-ar fi topit, ca şi cum toată puterea şi reţinerea ei de pînă atunci, s-ar fi transformat în apă îndulcită, în căldura îmbrăţişării lor. Înconjurîndu-i spatele cu braţele, el a tras-o mai aproape. Senzaţia sînilor ei pe pieptul lui i-a trezit durerea, o atingere de dor şi de pierdere, de aţîţare şi teamă. Trecuseră zece ani de cînd atingerea unei femei îl mai mişcase în felul ăsta. De obicei, nu însemna nimic, nimic. Acum însă era ca şi cum i s-ar fi deschis pieptul, i s-ar fi sfîşiat inima.

El a întrerupt sărutul, îngropîndu-şi faţa în mătasea părului ei. Respiraţia îi era întretăiată; mîinile îi tremurau. A încercat să se îndepărteze, să-şi revină. Dar ea s-a agăţat de el.

– Aşteaptă. Aşteaptă, Jamie... Stai o clipă... El s-a îndepărtat şi s-a întors cu spatele. Şi-a încrucişat braţele pe piept, aplecîndu-şi umerii. Respiraţia lui devenise şuierătoare.

Jamie i-a atins umărul.

Edward şi-a îndreptat spatele, s-a întors şi i-a zîmbit. I-a atins obrazul, dar exista o umbră în spatele ochilor lui şi mîna i-a mai zăbovit doar o

clipă înainte ca ei să se îndepărteze, vorbind în vreme ce apuca una dintre pungile cu alimente.

– Există ceva aici care ar trebui pus în frigider, înainte să ieşim pentru dejun?

– Nimic, a răspuns ea, încercînd cu disperare să-i citească gîndurile. Dorinţa i-a dat curaj. Te simţi bine, Edward? Nu vrei să-mi vorbeşti...?

– Sigur, despre ce vrei să vorbim? a răspuns el, calm şi zîmbitor. S-a sprijinit de perete, cu braţele încrucişate pe piept.

Pentru Jamie totul părea confuz. Oare doar îşi imaginase pasiunea din sărutul lor? Îşi imaginase suferinţa pe care o simţise în el? Ce se întîmpla? Ce naiba se întîmpla?

– Deci, despre ce vrei să discutăm, Jamie Payton? Să-ţi spun că mă bucur că te văd? Aşa cum ţi-am zis, am regretat că nu te-am condus înăuntru aseară.

– N-a fost nici o problemă. Vin singură în fiecare seară, a replicat ea, încercînd să se concentreze asupra cuvintelor lui. Se simţea atît de straniu: prinsă între realitate şi fantezie. Prinsă în capcană în Zona Crepusculară! Ideea a făcut-o să rîdă.

El a privit-o uimit.

– Ce-i atît de amuzant?

– Nimic, a zis ea, ridicînd din umeri, scutu-

rînd din cap. Nu contează. Ascultă, mă duci să luăm masa sau nu? Am o mulţime de lucruri de făcut...

– Sper că nici unul la fel de important sau de plăcut ca un dejun împreună, a răspuns el, pe acelaşi ton ironic.

Ea i-a zîmbit, gata de a-i da o replică isteaţă, dar emoţia i-a umplut pieptul. Cînd el era atît de aproape, gînduri nebuneşti se ridicau dintr-un loc necunoscut, umplînd-o de speranţe, de dorinţe. Nici nu se mai putea descurca. Şi nici nu mai voia să-i facă faţă.

– Jamie?

Vocea lui era joasă şi un pic răguşită. S-a aplecat spre ea şi a întins mîinile. Dar ea nu mai dorea aşa ceva, fir-ar el să fie! Trebuia să-şi păstreze cumpătul. Dacă el putea, şi ea o putea face.

Împingîndu-l cu dosul palmei, ca în joacă, ea s-a întors şi s-a prefăcut preocupată de pungile cu alimente.

– Cred că am chef de un picnic. Am să pregătesc nişte sandvişuri cu unt de alune şi jeleu. O să găsim un loc plăcut undeva. E soare, nu sînt nori. Ce zici de idee?

O sprînceană întunecată s-a ridicat a surpriză.

– Dar ţi-am promis că te duc la restaurant.

– Nu, mi-ai promis că mă duci în Tahiti, a răspuns ea. Dar eu nu pun prea mare preţ pe promisiuni.

Edward a încercat să-i ia mîna, în vreme ce se plimbau prin Georgetown, dar Jamie ţinea cu putere mînerul coşului, pe care îl căra, tot legănîndu-l înainte şi înapoi, păstrînd astfel un spaţiu considerabil între ei.

El a renunţat şi şi-a vîrît mîinile în buzunare.

– Semeni cu Scufiţa Roşie, a zis el, aruncîndu-i o ocheadă.

– Păi, asta înseamnă că tu eşti ori lupul... ori vînătorul.

– Şi ce ai prefera?

Ea a scuturat din cap.

– Nu-l vreau pe nici unul. M-am săturat de lupi şi nu simt nevoia să fiu salvată, mulţumesc. Nu. Ceea ce mi-ar plăcea, e să rescriu povestea.

– Bine, atunci asta o să facem, a spus el serios, privirea odihnindu-i-se pe chipul ei.

– Cine eşti? a întrebat Jamie, oprindu-se brusc.

El a rîs ascuţit.

– Adică?

– Adică adevărul. Cine eşti tu, Edward? Ce

vrei de la mine? Ochii ei mari erau cercetători, îngrijoraţi. De unde ai apărut? Cum de s-a întîmplat să fii în galeria aia, în seara aceea? Apoi la uşa mea? Chiar te interesează să mă cunoşti? Spune-mi, fiindcă jocul ăsta m-a cam obosit.

– Sînt mai mult decît interesat de persoana ta, Jamie Payton, a zis el, apucîndu-i umerii şi aplecîndu-se spre ea. Sînt atras de tine. Vreau cu disperare să te cunosc. Nu o simţi? Nu vezi că nu pot să stau departe de tine? Dumnezeu ştie cît am încercat. Dar uite-mă aici...

El şi-a îndepărtat braţele, apoi le-a lăsat să cadă. Chipul îi era un amestec de dor şi disperare.

Dar Jamie n-avea de gînd să-i facă sarcina mai uşoară.

– De ce? a întrebat ea. De ce eşti atras spre mine? Şi de ce te face asta atît de nefericit?

– Nefericit? Cu un rîs brusc, Edward s-a întors, s-a îndepărtat cîţiva metri şi apoi a venit înapoi. Nefericit? Mai degrabă speriat de moarte. Mai degrabă terorizat. Mai degrabă – a privit-o în ochii plini de pasiune – mai fericit decît am fost vreodată. Abia mai pot respira... Sînt binecuvîntat. A spus ultimul cuvînt în şoaptă, cu chipul lîngă al ei. Of, Jamie, nu înţeleg. Nu mă pot explica. Nici măcar n-am să încerc să dau un nume la acel ceva care ne-a adus împreună acolo, în seara

aceea.

El a dat din cap încet, cu privirea atît de limpede şi de adîncă, încît ea îi putea vedea în suflet.

– Nu ştiu decît că simt ceva, ceva nesperat de...

A ridicat din umeri, încercînd să găsească cuvîntul potrivit. N-a reuşit însă.

– Nu vrei să m-ajuţi? Spune-mi ce gîndeşti. Spune ceva.

Ea s-a îndepărtat de el, pentru ca braţele lui să nu o mai ajungă. Clătinînd din cap, a şoptit:

– Nu ştiu ce să-ţi spun. Eu... Nu cred că vreau să am de-a face cu asta, Edward. Nu înţelegi.

– Ajută-mă să înţeleg.

– Nu pot. Nici eu nu-mi dau seama. Tot ceea ce ştiu este că nu vreau să am de-a face cu nimic din toate astea. Mi s-au întîmplat lucruri stranii şi vreau ca ele să înceteze. Pictura mea... visurile... tu. Toate astea sînt prea mult pentru mine.

– Prea mult?

– Prea mult de suportat.

– Prea mult de suportat, a răspuns el ca un ecou, privirea lui pătrunzătoare atingînd-o pînă în inimă. Interesant, nu-i aşa, Jamie, cu cîtă grijă evităm amîndoi adevărul. Nu, nu mă întrerupe, ştii foarte bine ce vreau să spun. Am spus că n-am simţit nimic timp de zece ani. Şi tu nu mă întrebi

de ce. Tu... Nu, ascultă-mă!.. Tu m-ai îndepărtat, tu te-ai ferit de orice discuţie despre dragoste... şi eu nu te întreb care-i motivul. E prea mult de suportat, Jamie Payton? Amîndoi purtăm lucruri insuportabile în noi, dar mergem mai departe, tu şi cu mine, nu-i aşa? Ne descurcăm cum putem. Dar fericirea, posibilitatea fericirii... asta ne sperie la culme.

– Tu mă sperii la culme, Edward. Stai aici şi vorbeşti în şarade. Eram în drum către un picnic, fir-ar el să fie! Şi în schimb ne-am oprit într-un colţ de stradă să ne certăm. N-am nevoie de aşa ceva. Şi uite că nu mai am chef nici de picnic. Mă duc acasă.

– Te întorci, ca să te ascunzi în apartamentul tău?

– Fir-ai să fii, Edward. Nu vrei să mă laşi în pace? Ia asta... I-a aruncat coşul la picioare. Găseşte pe altcineva cu care să te duci la picnic, iar pe mine lasă-mă în plata Domnului!

Cînd el s-a aplecat să ridice coşul, Jamie a rupt-o la fugă şi a dispărut în josul străzii.

Încordîndu-şi maxilarul, ignorînd privirile îndreptate către el, Edward a pus la loc mîncarea în coş, apoi s-a ridicat, înalt şi ţeapăn. Undeva, în stînga lui, în spatele unui gard mic de piatră, se afla o bisericuţă. A făcut un pas peste zid, a luat-o pe alee şi a pus coşul chiar lîngă uşa de la in-

trare. O placă de bronz i-a atras atenţia. *Închinată Sfîntului Jude, patronul situaţiilor disperate.*

Ca să vezi! A izbucnit într-un rîs amar, făcîndu-l pe un bătrîn paracliser să se întoarcă şi să-l privească. Ridicînd din umeri, Edward a împins poarta şi s-a îndepărtat.

Întoarsă în garsoniera ei, Jamie a adunat trandafirii roz şi i-a aruncat la gunoi, lăsînd o potecă de petale pe duşumeaua de lemn.

Capitolul 6

– Uită-te la asta, a zis Jamie, proptindu-şi tabloul, acel peisaj, pe perete, în faţa lui Karl Viereck.

Viereck îi sponsorizase prima expoziţie şi multe dintre pînzele ei de dimensiuni mai mari încă atîrnau pe pereţii galeriei lui. Era cu spatele la ele şi din nou a arătat cu degetul către tabloul neterminat pe care îl adusese cu ea.

– Deci, ce crezi? E un gunoi? Pot să-l arunc?

– E un mod interesant de a prezenta o lucrare de artă... mai ales atunci cînd e vorba chiar de

opera ta, a comentat Karl amuzat, dar, de fapt, tu nu te-ai priceput niciodată la vînzări.

Şi-a ridicat sprîncenele, apoi şi-a îndreptat atenţia către tablou, îngustîndu-şi ochii, făcînd un pas înapoi, apropiindu-se din nou.

– Tu ai pictat asta?

– Da, a aprobat ea din cap, ţinîndu-şi respiraţia. De ce? Ţi se pare diferit?

El s-a lăsat pe călcîie şi şi-a ţuguiat buzele.

– Păi, dacă mă uit cu atenţie, pot vedea că este într-adevăr vorba de tabloul tău; e tuşa ta, felul tău de a folosi culorile. Dar...

– Dar... a intervenit ea, simţind nevoia să-l audă spunînd: „Dumnezeule, Jamie Payton a pictat un peisaj. Asta chiar că-i o surpriză!“ Hai spune-o, s-a gîndit ea. Spune-o şi salvează puţinul care a mai rămas din sănătatea mea mintală. Spune-mi odată!

El i-a aruncat o privire sceptică.

– Ceea ce văd eu aici nu e felul tău obişnuit de a picta. E ceva mult mai emoţional pe pînza asta. Ceva în legătură cu lumina pe care ai prins-o, ceva...

– Ce? a intervenit ea din nou, ştiind ce era el pe cale să spună.

El i-a zîmbit.

– Era să spun că e ceva aproape „mistic“ în legătură cu pictura asta. Dar ştiu cît de mult îţi

displace felul ăsta de comentarii.

– Ah! a oftat ea, total confuză. Asta-i tot?

– Asta-i tot? a repetat el, luînd-o peste picior. Jamie, dacă mi-ai fi pictat o duzină de asemenea tablouri, cu soiul ăsta de energie şi intensitate, cu impactul ăsta emoţional, le-aş fi vîndut pe toate.

– Ah!

– Cum adică „ah"? Eu îţi spun că ai descoperit ceva, un fel de energie, o viziune care s-ar putea să-ţi schimbe radical cariera, şi tu te vaiţi? Te simţi bine?

– Da, cred că da. Jamie a ridicat din umeri. E ciudat, totuşi...

— Da, este.

– Nu, am vrut să spun că e ciudat felul în care văd eu pictura asta. Mă înnebuneşte pentru că văd... S-a oprit, simţindu-se ridicolă. A trebuit să-şi reprime un zîmbet stîngaci. Văd ceva în interiorul acestei picturi... altceva.

Karl s-a uitat la ea cu îngrijorare.

– Ce anume, Jamie?

Insistenţa lui a iritat-o. Nu-i plăcea să fie privită fix. Făcînd cu mîna a lehamite, a încercat să schimbe subiectul.

– Nimic, e o prostie. Uită ce-am spus.

S-a aplecat, a ridicat tabloul de pe podea şi a început să-l reîmpacheteze.

– Doamne, întotdeauna uit cît de greu este.

Poţi să-l ţii o clipă, Karl?

– Bineînţeles.

I l-a luat din braţe şi l-a ţinut cîtă vreme ea s-a îndepărtat puţin, privindu-l încă o dată. Degetele lui s-au crispat pe pînză. S-a încruntat.

– Ce-ar fi să mi-l laşi mie, Jamie? Am o presimţire că unul dintre clienţii mei o să-l găsească irezistibil.

– Dar nu e terminat.

– E foarte frumos!

– Dar nu este terminat, Karl. Jamie a rîs, luînd pachetul din mîinile lui şi ţinîndu-l la piept.

– Atunci promite-mi că o să lucrezi la el şi că o să mi-l aduci imediat ce o să-l termini.

– Am s-o fac, desigur. Doar tu te ocupi de toate lucrările mele.

– Pe ăsta îl vreau cît de repede posibil.

– Sigur, a zis ea, retrăgîndu-se spre uşă. La revedere, Karl, şi mulţumesc.

– Plăcerea a fost de partea mea. Şi, Jamie... Mai mănîncă şi tu ceva. Pari palidă şi obosită.

N-o voi face. Nu trebuie s-o fac. N-o voi face. Nu trebuie s-o fac.

Jamie a tot repetat cuvintele, ca pe o litanie. Nu va mai lucra la pictura aceea.

Era în faţa şevaletului încă de la mijlocul amiezii, încercînd pînză după pînză, recurgînd chiar la exerciţii vechi de artă, pentru a da drumul creativităţii să curgă. Nimic n-a funcţionat. Întreaga zi fusese un eşec total.

Acum, la miezul nopţii, trăsese transperantele. Cutia cu vopsele, pe care o luase de la magazinul acela ciudat, era deschisă, pregătită pe masa de lucru. Iar pictura ei, peisajul acela misterios, se afla pe şevalet, aşteptînd.

Din clipa în care şi-a luat pensula, a înmuiat-o în vopsea şi apoi a pus-o pe pînză, toată rezistenţa i-a dispărut. O senzaţie de bine a invadat-o. Era ca o muzică, ca vinul bun, ca fericirea. A invadat-o, îndepărtîndu-i teama, mînia, supărarea... îndepărtînd totul, umplînd-o în schimb de bucurie şi putere.

A lăsat ca pictura s-o ia în stăpînire. S-a lăsat pradă şuvoiului de culoare, imaginilor misterioase din mintea ei, pasiunii copleşitoare a pictatului. Nu se mai gîndea la nimic, nu-şi mai făcea nici o grijă. A pictat pur şi simplu, pînă ce n-a mai putut sta în picioare. Apoi s-a prăbuşit în pat şi a adormit ca un copil.

Capitolul 7

Prin somn, Jamie a auzit o bătaie în uşă.

Zgomotul i s-a strecurat în vis, un vis nou şi minunat, în care ea plutea deasupra unor dealuri împădurite, cu soarele cald în spate, lunecînd uşor către casă. Era un sentiment pe care nu-l mai avusese niciodată. În casa aceea o aştepta cineva care o iubea. Acolo, în prag. Aproape că-l putea vedea...

Bătaia în uşă a răsunat mai tare şi a izbutit s-o smulgă din somn. S-a auzit şi o voce.

A deschis ochii. Ridicîndu-se, şi-a trecut o

mînă prin păr şi s-a frecat la ochi.

– Jamie?

Era vocea unui bărbat, şoptită, dar insistentă. Vocea lui.

Ea s-a gîndit să nu răspundă. O să rămînă înăuntru tăcută, ignorîndu-l, pînă ce el se va hotărî să plece. S-a sprijinit de perete, înconjurîndu-se cu braţele, pregătindu-se parcă pentru un asediu. Dar o dorinţă irezistibilă a învins-o.

– Cine-i acolo? a strigat ea.

– Sînt eu... Edward Rockford... Te rog, Jamie, acordă-mi un minut ca să-ţi pot explica.

– Hm! a mîrîit ea, deja înfuriată, amintindu-şi de cearta lor din stradă. Pleacă!

A aşteptat să audă sunetul paşilor lui retrăgîndu-se, dar liniştea era absolută. N-a făcut nici o mişcare.

– Hei? a întrebat ea, ridicînd vocea. Ai plecat deja? Sînt ocupată. Am de lucru şi n-am timp de pierdut.

A mai aşteptat cîteva clipe, aplecîndu-se în faţă ca să asculte mai bine, ciulind urechea. Nimic.

– Ai plecat?

– Nu.

Asta aproape c-a făcut-o să zîmbească. Îndreptîndu-şi spatele, şi-a încleştat dinţii, şi-a îngustat ochii. N-are decît să stea acolo, pînă ce o

să prindă rădăcini.

Înăbuşindu-şi mînia, s-a dat jos din pat, a intrat în baie, s-a spălat, şi-a împăturit cămaşa de noapte şi s-a îmbrăcat cu o pereche de blugi şi un tricou. A netezit aşternutul şi a strîns sofaua extensibilă. S-a dus în chicinetă şi şi-a scos boabele de cafea din frigider. Apoi s-a oprit, ascultînd.

A apăsat pe butonul rîşniţei electrice. Împreună cu zgomotul, mirosul pătrunzător de cafea proaspăt măcinată a inundat garsoniera. A pus cafetiera în priză, a turnat apă şi şi-a pregătit ceaşca favorită.

– Ei? a strigat ea. N-ai plecat încă?

Nici un sunet.

Ea s-a îndreptat ferm către uşă, a deschis-o şi s-a uitat afară.

– Ah, încă mai eşti aici? Mă rog, am ieşit doar să-mi iau ziarul...

Edward s-a aplecat, l-a luat şi i l-a întins, fără să-i dea drumul din mînă însă. Jamie a ridicat o sprînceană şi a dat din umeri. Şi-a pus ambele mîini în şolduri.

– N-ai decît să-l păstrezi. Nici nu-mi pasă.

S-a întors ca să intre înăuntru.

– Jamie. Pot să intru? Te rog! Măcar o clipă.

– Nu cred, a răspuns ea. Dar apoi i-a întîlnit privirea, ochii aceia întunecaţi, care o atrăgeau adînc, tot mai adînc. Intră, dar numai pentru un

minut.

– Mulţumesc.

– N-ai de ce să-mi mulţumeşti. N-am de gînd să fac din asta o întrunire plăcută. Şi-a turnat cafea în ceaşcă, s-a aşezat pe singurul scaun din încăpere şi şi-a proptit bărbia în palmă. Deci?

Edward rămăsese în mijlocul camerei, cu mîinile adînc vîrîte în buzunarele blugilor negri, cu mînecile bluzei suflecate.

– N-am venit aici ca să-mi cer scuze... a început el, dar Jamie l-a întrerupt imediat.

– Atunci n-ai decît să pleci.

Şi-a pus ceaşca jos şi s-a uitat drept la el, cu palmele pe genunchi.

O jumătate de zîmbet a apărut pe buzele lui. A tras aer în piept.

– Bine, atunci îmi cer scuze. Dar aş vrea să-ţi dau şi nişte explicaţii.

– Ce explicaţii?

– Apropo de ziua aceea... În legătură cu lucrurile pe care le-am spus...

– Ţi-am zis şi atunci, Edward, nu vreau să continuăm discuţia.

– De ce nu? Ce, aveai de gînd să spui că nu-ţi pasă? Ăsta o să fie răspunsul tău?

– Nu trebuie să răspund nimănui. Nimeni nu mi-e stăpîn, sînt majoră, independentă şi nu trebuie să răspund decît faţă de mine însămi.

– Ceea ce ar fi minunat... dacă ai fi fericită.

– Sînt fericită! Şi cum de îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să-mi spui tu ce simt eu? Cine te crezi? Ghicitor, telepat?

– Nu sunt decît un bărbat, un bărbat care se întîmplă să...

S-a oprit, respirînd din greu, de parcă ar fi ajuns într-un loc periculos, unde se balansa pe buza unei prăpastii. Încă un pas şi...

– Poţi să-mi dai şi mie o cafea, Jamie? Te rog.

– Nu, a zis ea.

– Jamie! Nu m-ai auzit? Nu-ţi dai seama cît de greu îmi vine?

– Atunci pleacă. Du-te acasă, Edward!

– Nu pot şi nu vreau s-o fac. Am petrecut zece ani din viaţă antrenîndu-mă ca să nu simt nimic. Să rămîn insensibil la emoţie, la tandreţe, la... dragoste. Ajunsesem expert în asta. Uneori mă puteam înşela chiar pe mine însumi. Mă uitam în oglindă şi cel care mă privea de acolo părea de granit. Nimic nu mă putea atinge. Nimic nu mă putea răni. Şi cu siguranţă nimic nu putea ajunge în sufletul meu. Dar tu ai făcut asta. Ai reuşit s-o faci.

Ochii lui s-au îmblînzit şi o vulnerabilitate imploratoare i-a umbrit privirea, înainte ca el să-şi plece capul. Şi totuşi, vocea i-a tremurat.

– Jamie. În seara în care ne-am întîlnit... N-a-

veam de gînd să ies în oraş. Eram sătul de aşa ceva. De petrecerile şi întrunirile sociale lipsite de orice sens. Nu voiam să plec. Dar ceva m-a împins. Ah, nu te uita la mine în felul ăsta! Nu spun că ar fi fost la mijloc o forţă mistică...

– Mda, bine, a răspuns Jamie, rîzînd nervos. Tocmai eram pe cale să mă îngrijorez.

– La fel am simţit şi mai tîrziu, a zis el, susţinîndu-i privirea prudentă. Crede-mă, Jamie! Poate că n-a fost nimic mai mult decît propria mea speranţă, optimismul meu nebunesc. Dar am simţit că trebuia să ies în noaptea aceea. Şi atunci cînd te-am văzut îndreptîndu-te spre mine, o voce mi-a şoptit: „Da, da, asta aşteptai." Poate a fost din cauza frumuseţii tale sau din cauza felului în care ai ezitat, aranjîndu-ţi părul după ureche. Dar... inima mea părea să te cunoască.

Jamie a dat înapoi.

– Poate că pur şi simplu ţi-am amintit de ce s-a întîmplat cu zece ani în urmă.

– Nu! a exclamat el şi apoi, cu vocea mai scăzută, a repetat cuvîntul privind-o fix. Nu. Mai tîrziu, după ce taxiul a pornit, m-am gîndit şi eu la asta. Am încercat să văd în asta motivul; ar fi fost o explicaţie simplă. A zîmbit amar. Poate că în felul ăsta te-aş fi putut uita uşor după aceea. Dar nu, Jamie, n-am avut un asemenea noroc.

Ea i-a zîmbit, la rîndul ei, cu amărăciune. Sim-

ţea aceleaşi emoţii îngrijorătoare ca şi el, aceeaşi uimire, aceeaşi atracţie irezistibilă.

– Vrei şi lapte în cafea? Zahăr? a întrebat ea.

– Nu, o beau simplă. Mulţumesc... dragă, a tachinat-o el.

Au izbucnit amîndoi în rîs. Jamie a turnat în ceaşcă şi i-a întins-o, apoi s-a aşezat pe canapea lîngă el. I-a atins mîna liberă uşor şi apoi şi-a pus palmele în poală.

– Edward? Ce s-a întîmplat acum zece ani? Poţi să-mi spui?

El şi-a aplecat capul deasupra ceştii de cafea şi, timp de o clipă, ei i s-a părut distant, văzîndu-l cum priveşte fix în lichidul negru. Apoi şi-a ridicat capul şi s-a uitat la ea.

– Eram sălbatic. Insolent. Atît de al naibii de sigur de mine. M-am îndrăgostit de o fată. Şi ea mă iubea. Am... am convins-o să fugim împreună. Părea ceva îndrăzneţ. Să dai cu tifla tradiţiei şi tuturor obiceiurilor... Aparţinea unei familii importante şi ar fi vrut o nuntă mare, cu tot fastul. Am făcut din asta un test pentru iubirea ei. Hai să fugim împreună! Îndrăzneşte s-o faci! Dă naibii tot restul...

El şi-a înghiţit nodul din gît, încercînd fără succes să-şi tragă respiraţia, să-şi şteargă mîhnirea din voce.

– Pe drum am avut un accident. Un şofer beat.

Ea a murit.

– Vai, Edward... a şoptit Jamie, cu lacrimi în ochi. Îmi pare rău. Atît de rău... I-a atins braţul şi şi-a lăsat obrazul pe umărul lui. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, să-l strîngă la piept. Să-l ţină cu putere, pentru ca el să nu mai tremure. Dar n-a putut decît să-l mîngîie pe mînă.

El şi-a lăsat capul să cadă pe spătarul canapelei, închizînd ochii. Muşchii maxilarului au tresărit, dar el şi-a ţinut dinţii încleştaţi. N-a scos nici un sunet. După o vreme, şi-a ridicat capul, şi-a trecut o palmă peste faţă şi a sorbit din cafeaua rece.

– Îmi pare rău, a zis el încet. Îmi pare rău. E pentru prima oară cînd povestesc aşa ceva.

– Oh, Edward... Ea şi-a muşcat buzele. Tare aş vrea să pot face sau spune ceva. Îmi pare atît de rău. N-ar fi trebuit să te îndemn să vorbeşti despre asta.

– Trebuia să vorbesc! Nu înţelegi, Jamie? a zis el, întorcîndu-se s-o privească. Genunchii lui i-au atins pe ai ei, făcînd brusc din el o prezenţă reală, pe care ea n-o putea ignora. Toate trucurile pe care le-am folosit de ani de zile n-au mai funcţionat. Şi asta din cauza ta. Pentru că, indiferent dacă-ţi place sau nu, dacă vrei sau nu, am început să simt din nou. Toate zidurile mele de apărare s-au prăbuşit. Nu mai puteam păstra aparenţele. Nu mai puteam continua în felul acela.

– Şi atunci ce facem? Eu nu ştiu cum să fac să fiu altfel.

El a tras-o mai aproape. Atît de aproape, încît îi putea simţi bătăile repezi ale inimii. A închis ochii şi şi-a îngropat faţa în părul ei.

– Nici eu nu ştiu, draga mea. Nu ştiu decît că felul în care te ţin acum pare să fie un răspuns.

A strîns-o în braţe, inspirîndu-i parfumul, simţindu-i căldura, simţind cum căldura aceea dulce îl reînvie, îi umple tot golul din interior.

Dar ea s-a retras.

– Edward, nu mă ţine aşa strîns.

– De ce? a întrebat el, rănit şi confuz.

Jamie a dat din cap şi s-a strecurat de lîngă el.

– Nu ştiu. Mă face să... nu mă simt bine. Nu... nu ştiu. Pur şi simplu...

– Ai vreun sentiment faţă de mine? a întrebat el, lăsîndu-se pe spate, la fel de calm ca şi cum ar fi întrebat despre vreme.

– Faţă de tine? a repetat ea, clipind repede.

– Da, Jamie. Vreun sentiment. Pasiune? Dorinţă? Vreo urmă de iubire?

– Edward, ţi-am spus chiar de la început că nu vreau să mă implic. Sînt atît de ocupată, atît de prinsă în...

– Ştiu, a replicat el. Eşti ocupată cu tablourile tale. Da. Ştiu cît de important e asta pentru tine. E un lucru pe care îl poţi face singură. Izolată. Un

lucru la care poţi munci şi pe care apoi îl poţi privi nemulţumită. Se pare că picturile nu ţi se par destul de bune. Nu prea s-au vîndut după expoziţie şi...

– Nu ştii nimic despre asta. Ca dovadă a faptului că ştii atît de puţin despre mine. Eu iubesc pictura.

– Te face fericită?

– Bineînţeles că mă face fericită!

– Atunci, eşti mulţumită acum. De viaţa ta aşa cum e. Iar eu nu sînt decît un intrus nedorit.

– N-am spus asta.

– Şi atunci ce ai spus? a întrebat el încet, aplecîndu-se spre ea şi privind-o în ochi cercetător. Ce vrei să spui, Jamie?

– Nu ştiu, a şoptit ea, încercînd să privească în altă parte. Dar el i-a luat bărbia în palmă şi i-a întors cu delicateţe chipul spre al lui.

– Spune-mi, Jamie. Ce ai vrut întotdeauna să spui, dar n-ai avut cui? Ce nevoie ai simţit să împărtăşeşti, ce bucurii, ce lacrimi şi n-ai avut un umăr pe care să plîngi? El şi-a strecurat un braţ în jurul ei şi a tras-o mai aproape. Spune-mi, Jamie. Spune-mi mie.

– Nu pot. Nu sînt felul acela de om.

– Ştiu, i-a şoptit el. Ştiu. Pentru că ne asemănăm, tu şi cu mine. Încă măcar în clipa asta, aici, ai încredere în mine. Poţi spune orice, îţi poţi des-

chide sufletul...

– Şi pe urmă ce? l-a sfidat ea, retrăgîndu-se brusc. Stătea în faţa lui, cu braţele încrucişate, cu ochii mînioşi. Nu pot face asta, Edward. Nu vreau s-o fac. Mă sperie.

– Ştiu.

El a oftat, punîndu-şi mîinile pe genunchi. Şi-a lăsat capul să cadă între umeri, învins. Apoi a ridicat privirea. Umbra unui zîmbet i-a apărut pe buze.

– Vasăzică, va trebui să-mi beau cafeaua şi apoi să plec.

– Îmi pare rău, a zis ea.

– Nu, eu sînt cel căruia îi pare rău. A mai zăbovit puţin, privindu-şi mîinile. Apoi şi-a ridicat capul şi privirea lui a întîlnit-o pe a ei, privirea unui bărbat puternic, încrezător, dar torturat.

Din celălalt capăt al camerei, Jamie îi putea simţi puterea, energia. Şi era ceva mai mult decît un lucru fizic; era puterea unui suflet. El poseda un curaj pe care ea abia dacă îl putea înţelege. Un curaj pe care îl putea admira, dar nu putea spera să-l atingă. Cu siguranţă, viaţa nu îl va învinge pe omul ăsta. Pe el, nu. Niciodată.

Copila din ea a ieşit la iveală, căutînd această putere şi protecţie. Iar femeia care era a întins mîinile, într-o izbucnire emoţională impulsivă, necaracteristică.

– Aşteaptă! Stai să mai fac o cafea proaspătă. O să mai stăm de vorbă. De data asta, eu voi fi cea care va vorbi, a adăugat Jamie, înroşindu-se. Nu pleca încă. Hai să mai petrecem puţină vreme împreună, să vedem ce se va întîmpla, bine?

– O.K. El a zîmbit, cu ochii strălucind. Cum vrei tu. Apoi a izbucnit în rîs. Eşti plină de surprize, Jamie! Spune-mi măcar în ce moment am procedat corect, totuşi.

A rîs şi ea, încercînd să dea la iveală cît mai puţin posibil din ceea ce simţea.

– Nu face pe încrezutul cu mine acum. Încă mai am îndoieli, apropo de tine.

I-a întins o ceaşcă cu cafea şi mîinile lor s-au atins. Brusc, toate simţurile ei au luat foc. Îi putea adulmeca parfumul subtil al coloniei, îi putea zări luminiţele aurii care îi înconjurau pupilele negre ale ochilor, îi putea simţi căldura trupului, trecînd prin spaţiul îngust care îi despărţea. Repede, Jamie şi-a băgat mîna în buzunar.

– Nu face asta, a admonestat-o el, prinzîndu-i încheietura şi împletindu-şi degetele cu ale ei. Aşa. Ţine-mă de mînă. Lasă-mă să te ating. Atinge-mă şi tu.

Ea a rîs ca o şcolăriţă, ca o puştoaică la prima întîlnire. Dar i-a luat mîna. S-a aşezat lîngă el, pe canapea, pulpele lor atingîndu-se. Căldura s-a ridicat pe braţ în sus, o căldură dulce, adormi-

toare, care i-a topit toată incertitudinea. Era minunat. Era o plăcere delicioasă, alinătoare. Şi-a lăsat capul pe umărul lui, ridicînd ochii către el.

– E foarte plăcut, a şoptit ea.

– Mă bucur că şi tu gîndeşti la fel.

– Eşti drăguţ. Ai fi un bun prieten.

– Asta şi vreau să fiu, a răspuns el, zîmbindu-i. I-a sărutat o sprînceană. Un prieten bun. Încă un sărut. Cel mai bun prieten. Alt sărut. Un amant.

Ea a tresărit, dar el a ţinut-o mai strîns şi a sărutat-o din nou. De data asta, pe buze, cu buzele lui calde şi netede, dulci ca mierea.

– Astea sînt nişte lucruri pe care nu-i nici un păcat să le doreşti, Jamie. Sînt lucruri pozitive. Nu te înspăimînta. Nu trebuie să-ţi fie frică de mine.

A sărutat-o din nou, uşor, implorator şi rezistenţa ei a dispărut, alungată undeva într-un colţ al minţii. Ridicîndu-şi capul ca să-i caute ochii, el a găsit în privirea ei ceea ce spera. Zîmbea, atunci cînd s-a aplecat s-o sărute din nou.

Nerăbdătoare, Jamie s-a sprijinit de el, presîndu-şi buzele de ale lui. Mîinile ei i-au găsit chipul şi au zăbovit acolo, vîrful degetelor mîngîindu-i obrajii, tîmplele. Şi-a trecut mîinile prin părul lui, i l-a ţinut în palmele mici, ca pe o comoară abia descoperită. Ah... o căldură dulce îi alerga prin piept, prin pîntec, în jos, pînă în centrul fiinţei. Se simţea înconjurată de o aură strălucitoare, topin-

du-se de nerăbdare. Adunîndu-şi genunchii sub ea, şi-a presat capul înfometat de al lui.

Cu un geamăt, Edward a tras-o mai aproape, sărutînd-o şi şoptindu-i numele. Apoi s-a strecurat sub ea şi şi-a tras-o în jos, peste trupul său.

Jamie tremura, rîdea; nu se putea opri. Şi-a îngropat faţa la pieptul lui.

– Domnule Rockford... am crezut că urma să stăm de vorbă.

– Vorbeşte, draga mea. Sînt un auditoriu fidel.

Ea i-a sărutat gîtul.

– Dar de unde o să ştiu că mă asculţi?

– Te ascult.

– De unde o să ştiu că vei avea vreo reacţie?

– Ai încredere în mine, Jamie, a murmurat el. Voi reacţiona.

Ea l-a muşcat de lobul urechii, o muşcătură mică, ascuţită.

– Au! Asta pentru ce ai făcut-o?

– Ca să devii decent.

– Decent? La naiba, sînt culmea decenţei. Priveşte-mă. Şi uită-te şi la mine. Amîndoi avem hainele pe noi. Dacă nici asta nu-i decenţă... El a izbucnit în rîs. Apoi şi-a întors faţa spre ea, o sprînceană întunecată ridicîndu-se interogativ. Dar sînt deschis şi la alte sugestii, dragă doamnă Payton.

Ea l-a sărutat iute pe gură, apoi s-a ridicat şi

s-a îndepărtat. Şi-a vîrît la loc tricoul în blugi şi şi-a aranjat părul pe spate.

– Cred că ar fi mai bine să stăm de vorbă o vreme, domnule Rockford.

El a gemut adînc. Dar după ce i-a aruncat o privire, şi-a coborît repede picioarele de pe canapea şi le-a plantat ferm pe podea.

– Cum vrei tu, Jamie.

– E-n regulă?

– Bineînţeles că da. Apoi el i-a zîmbit, un zîmbet adevărat, plin de grijă şi sinceritate. Un zîmbet veritabil... ca de la prieten la prieten, ca de la bărbat la femeie.

Asta i-a umplut ochii de lacrimi. Muşcîndu-şi buza, Jamie a întins mîinile şi i-a dat la o parte părul negru de pe frunte.

– Să ştii că ai tendinţa să mă surprinzi, Edward. Să mă surprinzi şi să mă uimeşti. Ea a înghiţit cu greu şi apoi s-a forţat să zîmbească. A ridicat din umeri. Vrei să mănînci ceva? Pot să-ţi aduc o gustare?

– Nu, eu am mîncat. Dar pe tine te-am sculat din somn. Probabil că ţi-e foame.

– Ştii ceva? a replicat ea. Chiar mi-e foame. N-am mai simţit nevoia să mănînc de zile întregi, dar uite că, brusc, mor de foame. Am să fac nişte ouă. Ţie cum îţi plac ouăle?

– Eu nu vreau. Dar tu vezi-ţi de treabă.

– N-aş putea să mănînc, în timp ce tu mă priveşti. Ce-ar fi să fac nişte clătite sau cîteva prăjiturele pentru ceai?

– Prăjiturele ar fi minunate.

– Foarte bine! Tu stai acolo şi eu mă duc să pregătesc.

– Te superi dacă arunc o privire împrejur? a întrebat Edward, ridicîndu-se în picioare şi întinzîndu-se cu braţele pe ceafă, cu părul ciufulit.

Frumuseţea lui a făcut-o să tremure. A trebuit să se întoarcă ca să-şi ascundă excitarea care o invadase.

– Dă-i drumul, a zis ea peste umăr, îndreptîndu-se către mica bucătărie. Adevărul e că nu prea ai ce vedea. Pînzele de pe podea sînt toate uscate. Poţi să te uiţi cît vrei. Majoritatea sînt îngrozitoare. Singurul lucru de care trebuie să ai grijă e tabloul de pe şevalet. Am lucrat la el noaptea trecută. E lucrul cel mai nebunesc care mi s-a întîmplat vreodată...

– Oh, Dumnezeule!

Jamie s-a întors. Edward stătea în faţa şevaletului, privind incredul. Expresia pe care i-a văzut-o pe chip, a făcut pe Jamie să îngheţe.

– Ce s-a întîmplat? a şoptit ea.

Dar el a rămas privind pictura cu ochii lărgiţi, cu o mînă încleştată în păr.

Ea s-a grăbit să vină lîngă el. I-a atins uşor

braţul.

– Edward?

El s-a întors către ea încet, cu ochii mari, numai pupile negre ca nişte cărbuni.

– Asta e casa mea.

Jamie a simţit că leşină. Camera s-a învîrtit cu ea. Doar el şi cu tabloul, acele două fragmente de realitate, au rămas ferme. Şi-a înfipt unghiile în braţul lui.

– Ce-ai spus?

El a scuturat din cap, rămas fără cuvinte, şi-a îngustat ochii, cu o expresie de concentrare pe chip.

– Edward, ce vezi acolo? E important!

Vocea ei creştea, cu o nuanţă de isterie.

El a făcut un pas între ea şi şevalet.

– Jamie, cum ai pictat asta? Cum? Cine ţi-a spus? Cine ţi-a arătat?

Ea şi-a apropiat palmele, încleştîndu-le sub bărbie.

– Nu ştiu ce vrei să spui, a şoptit ea. Opreşte-te, mă sperii.

– Eu te sperii pe tine? a zis el, apoi a izbucnit în rîs. Cum naiba crezi că mă simt eu? Uite, aici în... tabloul tău... e casa mea! Casa mea. Locul unde mă refugiez, unde mă ascund, departe de lume. Nimeni nu ştie de casa asta. Nimeni. Deci, cine te-a dus acolo? De unde ai ştiut? Ultimele

cuvinte le-a şoptit. Trecîndu-şi mîna prin păr, el a privit-o tulburat, redus la tăcere.

Jamie şi-a ridicat bărbia.

– Atunci... ceea ce vezi acolo este un peisaj... asta îmi spui?

El s-a întors ca să se uite la tablou.

– Păi, bineînţeles. Ce altceva poate fi? Ce vrei să spui?

Era rîndul ei să rîdă. Şi rîsul îi era la fel de nervos, de incontrolabil.

– Problema e, Edward, că nimeni altcineva nu vede peisajul ăsta. El a vrut să protesteze, dar ea i-a făcut un semn să tacă. Nu, ăsta-i adevărul. Agentul meu n-a văzut aici decît un tablou abstract. Aşa cum pictez eu de obicei. Sau, mă rog... mai bun decît pictez de obicei. Dar un tablou abstract, doar formă şi culoare. Asta se presupune că ar trebui să fie şi asta a văzut. El n-a zărit nici o casă.

Faptul că a vorbit a calmat-o sau cel puţin a pus o faţadă de normalitate peste întreaga situaţie ciudată. Ridicînd uşor din umeri, ea s-a strecurat sub braţul lui şi s-a uitat la tablou.

– E straniu, dar nici eu nu văd peisajul, cîtă vreme pictez. Abia mai tîrziu. Dar sînt acolo nişte dealuri, deşi nu ştiu despre ce dealuri e vorba.

– Sînt dealurile Shenandoah, a murmurat el. Şi-a pus o mînă la gură, cu ochii pe jumătate

închişi.

– ...şi drumul, vezi?

– Da, desigur.

– ...şi acolo, casa.

– Casa mea.

– ...o casă şi o uşă. Şi aici, fereastra... Ea a venit mai aproape, îngustîndu-şi ochii ca să privească pînza, scrutînd detalii. A întins braţul ca şi cum ar fi vrut să atingă o pată mică. Apoi mîna i-a îngheţat. Cu vocea abia auzită, a şoptit: Am pictat pînă tîrziu noaptea trecută şi ochii îmi erau aşa de obosiţi, încît n-am... cum ţi-am mai spus, se pare că nu ştiu niciodată ce pictez în tabloul ăsta, dar aici, în fereastră... Vezi? Cineva este aici, în fereastră. Şi acum îmi dau seama cine e. Priveşte.

Dar atunci cînd Jamie s-a întors către el, Edward s-a dat înapoi. Mîinile îi erau încleştate pe lîngă corp, în schimb ochii aveau o privire întunecată, sălbatică.

– Nu, a spus el. Nu. Să nu mai spui nimic. Taci. S-a retras către capătul celălalt al camerei şi s-a sprijinit de perete, respirînd cu greu.

Ea a venit lîngă el şi, fără să-l atingă, s-a sprijinit şi ea de perete, lîngă el.

Edward n-a mai privit-o. A vorbit pur şi simplu.

– Spune-mi adevărul. Cineva ţi-a dat o fotografie a casei mele, nu-i aşa?

Ea a negat din cap.

– Cineva care ne-a văzut împreună, atunci, cînd ne-am întîlnit în noaptea aceea? Cineva de la firma unde lucrez? A fost un fel de glumă?

Ea a scuturat din cap.

– Jamie!...

– Ţi-am spus, Edward. N-am încercat să fac o casă. Pictam un tablou abstract şi asta a ieşit din întîmplare.

– Din întîmplare?! Din întîmplare au loc cutremure. Sau furtuni pe mare. Dar tablourile nu ies din întîmplare. Şi-a scuturat capul şi a respirat adînc. Mă predau, Jamie. Dacă am să te cred, înseamnă că nu mai am nici o idee despre ce se petrece. Nici măcar nu ştiu ce să spun.

– Am înnebunit amîndoi? Ea a rîs, tremurînd în acelaşi timp.

– Mi s-au găsit de-a lungul vremii tot felul de defecte. Dar niciodată nu mi s-a spus că aş fi nebun. Din nou s-a frecat la ochi de parcă ar fi vrut să îndepărteze durerea de cap care îl copleşise brusc. Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu.

În tăcerea care se aşternuse, Jamie i-a aruncat o privire furişă.

– Edward, a zis ea încet. Vrei să mă duci şi pe mine acolo?

Asta l-a făcut să se întoarcă şi să o privească. A scuturat din cap, fără să se gîndească, un refuz instinctiv.

– De ce nu?

– Nu pot. Pur şi simplu nu pot. Nu duc pe nimeni acolo, niciodată. Oricine ar fi.

Ea şi-a ridicat sprîncenele întrebător.

– Să înţeleg că şi eu sînt oricine?

– N-am spus asta.

– Atunci ce ai vrut să spui?

– Jamie, eu... nici eu nu mă duc acolo. Poate luni de zile de acum n-o să ajung acolo. E foarte departe şi o folosesc rareori. Doar atunci cînd lucrurile devin insuportabile. Cînd am nevoie de un loc unde să mă ascund, să mă refugiez.

– Ai spus deja asta.

– Atunci nu mă mai întreba!

– Dar trebuie s-o fac. Şi nu fi supărat pe mine. Tu eşti cel care m-ai tras în toată povestea asta...

– Eu? Ţi-am spus, am încercat din toate puterile să stau departe. Dacă aş fi putut să-mi bat picioarele în cuie, aş fi făcut-o. Nu e din vina mea.

– Dar nici din a mea. Nu eu sînt cea care am vrut să te văd. Nici măcar n-am vrut să te las să intri azi-dimineaţă, ţi-aminteşti? Şi cu siguranţă n-am vrut să pictez tabloul ăsta... tabloul ăsta teribil. Ştii ce, cred c-ar trebui să-l distrug!

Din doi paşi, ea a ajuns la masa din bucătărie, unde a început să caute o cutie de terebentină şi nişte cîrpe. Numai că, într-o secundă, el a fost în spatele ei, a înconjurat-o cu braţele, şi i-a ghidat

mîna care ţinea cutia, silind-o s-o pună la loc pe masă.

– Nu. Să nu faci asta, Jamie. Linişteşte-te, totul o să se aranjeze. Nu trebuie să faci asta.

– Dar mă înspăimîntă, a şoptit ea.

– Ştiu. Şi pe mine mă sperie puţin. Nu înţeleg. În lumea pe care o considerăm normală, asta n-are nici un sens.

A întors-o în cercul braţelor sale şi a lipit-o strîns de el. Ea a zîmbit, încercînd să-şi ascundă confuzia din privire.

– Dar lumea mea n-a mai fost normală din clipa în care te-am întîlnit. Presupun că ar trebui să mă obişnuiesc cu surprizele de genul ăsta.

– Şi poate că nu e o surpriză chiar aşa de rea, a şoptit ea, cu speranţă în voce, buzele ei aproape atingîndu-i pielea gîtului. Bătaia calmă a pulsului lui a mai liniştit-o. A ridicat privirea. Poate că e vorba de o vrajă minunată...

– N-aş povesti asta nimănui, de teamă să nu mă ia drept nebun, a zis el, rîzînd.

– Nu-mi pasă. Toată viaţa mi-a păsat, dar uite că, brusc, nu-mi mai pasă.

El a rîs din nou, scuturînd din cap.

– Bine, foarte bine. O revelaţie bruscă, o epifanie! Tocmai de asta aveam nevoie acum!

Ea a rîs cu el, sărutînd locul unde îi bătea pulsul.

– Ai spus că eşti obişnuit cu surprizele...

– Da, aşa am spus.

Luînd-o în braţe, el a privit peste capul ei, către şevaletul care stătea în lumina puternică a amiezii.

– Jamie? a întrebat el încet. Pe cine ai văzut la fereastră?

Ea şi-a dat capul pe spate şi a inspirat adînc, de parcă ar fi fost pe cale să spună ceva foarte curajos.

– Pe mine, a răspuns ea, zîmbind.

Edward a închis ochii. Ritmul pulsului său s-a schimbat, galopînd brusc. A înghiţit.

– Atunci ar fi mai bine să te duc acolo. Poţi fi gata pînă diseară? Am o întrunire după-amiază, pe care n-o pot amîna, cu preşedintele firmei şi cu şeful programelor în limba franceză, dar m-aş putea întoarce cam pe la cinci. Cel mai tîrziu la şase. Poţi fi gata pînă atunci?

– Da. Dar eşti sigur?

Timp de o clipă, îndoiala a fulgerat în spatele ochilor lui întunecoşi. Dar şi-a plecat capul şi a sărutat-o pe buze.

– Am să mă întorc diseară. Să fii gata.

Capitolul 8

– Pot să dau drumul la radio? a întrebat Jamie, după ce rulaseră cam un sfert de oră, în deplină linişte.

– Bineînţeles. În torpedou sînt nişte compact-discuri. Poţi să-l pui pe oricare, a zis el, retrăgîndu-se apoi într-o tăcere mormîntală.

Asta-i o greşeală, s-a gîndit Jamie, privind carcasele de plastic. Nu se putea concentra asupra titlurilor. Toate gîndurile îi erau la bărbatul de lîngă ea. Era supărat. Îi părea rău că fusese de acord

să o ducă acolo. Îşi putea da seama de asta după sobrietatea profilului lui frumos.

Şi, ca să fie sinceră, nici ea nu mai voia acum să meargă acolo. Privind situaţia din siguranţa apartamentului ei, păruse sortit să se întîmple aşa, aproape o predestinare. Acum însă părea o prostie. Ce spera să dovedească? Ce credea că va realiza cu asta?

Edward a auzit muzica începînd, bruiată însă de zgomotul din interiorul lui. Sîngele îi bătea în tîmple. Nişte voci îi biciuiau creierul: E o şedinţă... Am nevoie de cinci minute... Există o problemă pe care doar tu o poţi rezolva... Cum ai vrut să formulezi asta?... Trebuie să fii acolo!... Edward... Edward... Edward.

Şi apoi propria lui voce, care condamna: Ce naiba crezi că o să faci ducînd-o acolo? Vei plăti pentru asta, Rockford... Gîndeşte-te cît o să te coste.

Fir-ar să fie!

Au schimbat între ei nişte priviri de circumstanţă, urmate de zîmbete subţiri, formale, în vreme ce maşina ieşea pe autostradă, lăsînd în urmă oraşul.

Începea să se întunece. Au continuat să înainteze cu luminile aprinse, în vreme ce fragmente din peisajul campestru apăreau şi dispăreau. Jamie a deschis pe jumătate fereastra, lăsînd să

pătrundă aerul serii, sperînd că îi va răcori pielea înfierbîntată. Nevoia de a spune ceva o ţinea încordată, dar mîndria o făcea să tacă. Era maşina lui: n-avea decît să vorbească el!

Lui Edward îi era frică să deschidă gura, îi era teamă de ce urma să spună. Niciodată nu se mai simţise atît de puţin stăpîn pe situaţie. Mîhnirea trecea prin ei ca un şobolan într-o cuşcă, ghearele lui zgîrîindu-l în interior. Dar era din vina lui, fir-ar să fie! A lui, şi a nimănui altcuiva. Cu siguranţă nu a femeii de lîngă el.

A aruncat o privire în oglindă şi şi-a ţinut respiraţia. Nici o mirare că nu mai ştia ce făcea. Uită-te la ea: vîntul îi flutură părul, îndepărtîndu-l de pe chipul ei oval, dîndu-i la iveală profilul minunat pe fundalul peisajului schimbător.

Peisaj! Asta era cheia întregii probleme. Fir-ar să fie! Dacă n-ar fi fost tabloul ăla, ei n-ar fi fost aici. Nu s-ar fi îndreptat acum către bîrlogul lui de pe dealuri. Nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

Dacă n-ar fi fost tabloul...

Edward a simţit de parcă cineva şi-ar fi înfipt unghiile în spatele lui. Părul de pe braţe i s-a ridicat. Respiraţia i s-a accelerat.

Brusc, n-a mai putut suporta liniştea. A rostit primul lucru care i-a trecut prin cap.

– Ştii, felul în care stai acolo, privind pe fereas-

tră, îmi aminteşte de tatăl meu. Îi plăcea foarte mult să şofeze. Edward a zîmbit. Nu, de fapt, îi plăcea să fie plimbat cu maşina. M-a învăţat să conduc încă de cînd aveam 12 ani. Şi să zbor cu avionul cînd aveam 16.

Jamie era în stare să recunoască o ramură de măslin, atunci cînd îi era oferită. A oftat uşurată şi şi-a aranjat părul pe după ureche.

– Chiar aşa? E legal? a întrebat ea.

– Locuiam amîndoi în Minnesota de Nord. Nu prea erau oameni împrejur care să ne spună ce e legal şi ce nu. Şi, oricum, tatăl meu era un soi de rebel.

– Cu ce se ocupa?

– Pilota avioane antiincendiu, pentru o firmă particulară. Societatea Naţională Forestieră îl chema ori de cîte ori vreun incendiu nu mai putea fi oprit.

– Asta pare teribil de periculos.

– Era aşa de sigur pe el! Nu m-am gîndit niciodată la pericol. Dacă el s-o fi gîndit, oricum, n-a lăsat să se întrevadă asta.

– Mai trăieşte?

– Nu. Atunci cînd nu se lupta cu focul, lucra în agricultură, răspîndind pesticide. A murit de emfizem acum nouă ani.

– Îmi pare rău.

– Da. Şi mie. Am petrecut de minune împre-

ună. Plecam dimineaţa devreme, eu la volan, iar el alături, privind pe fereastră şi sorbind peisajul ca un burete – pădurile, lacurile, orăşelele; le ştia tuturor numele, putea spune imediat dacă pomii erau sănătoşi, dacă exista peşte în lacuri. Glumeam cu el, întrebîndu-l ce mîncau oamenii în case. A rîs din nou, apoi i-a aruncat o privire lui Jamie. Dar tu? Ai fost apropiată de tatăl tău?

Jamie a simţit un fior rece pe spate. S-a cuibărit pe locul ei.

– Nu chiar.

Edward a privit-o. Dar în loc să schimbe repede subiectul sau să umple liniştea cu ceva, el a aşteptat răbdător. Atunci cînd ea n-a spus nimic, a întrebat:

– De ce nu?

Jamie a ridicat din umeri.

– Poate din cauză că pentru el am fost o mare dezamăgire. Ea a simţit din nou cum i se urcă în piept vechea flacără de mînie şi pleoapele au înţepat-o. Ar fi vrut să spună: „Nu te privesc lucrurile asta. Lasă-mă în pace!“ Dar, în mod ciudat, de data asta, cînd a început să vorbească, a fost cu totul altfel ca de obicei.

Vocea ei înăsprită de mîhnire părea goală şi fantomatică.

– Şi noi obişnuiam să facem plimbări lungi cu maşina. Locuiam în Manhattan, dar aveam o casă

de vacanţă în Connecticut. Plecam vineri seara, cînd se întorcea acasă de la muncă, şi eu mă aşezam pe locul din faţă, lîngă el. Mamei îi plăcea să stea în spate. Îşi lua cu ea perna ei de satin şi se culca, astfel încît să fie odihnită pentru petrecerile care urmau. Aşa că mă aşezam în faţă, iar el mă întreba ce se mai întîmplase la şcoală. Cu cine eram prietenă? În ce comitete fusesem aleasă? A cîta eram în clasă? Şi tot timpul, dincolo de fereastra maşinii, existau dealurile acelea care deveneau tot mai misterioase şi mai întunecate, copacii aproape negri, atît de înalţi şi de groşi. Ştiam că existau urşi acolo. Chiar lupi. Şi căprioare graţioase şi temătoare. Aş fi vrut să fiu acolo cu ele. Aş fi vrut să sar din maşină şi să alerg prin pădurile alea... Dar dacă el mă surprindea privind într-acolo cu nostalgie, îmi spunea întotdeauna: „Fii atentă!“ sau „Ce faci? Iar eşti tristă? Iar visezi cai verzi pe pereţi?“ Nu-i plăcea deloc asta. Ura orice emoţie care dădea la iveală slăbiciunea.

– Nenorocitul! Ce mi-ar plăcea să-i trag o mamă de bătaie.

Jamie l-a privit uimită. Apoi a izbucnit în rîs. Şi-a îngropat faţa în mîini şi umerii i s-au scuturat. Cînd a ridicat privirea, a trebuit să-şi şteargă faţa cu dosul palmei. Edward a apucat-o de genunchi şi a strîns-o uşor.

– Rîzi sau plîngi, Jamie?

– Nu ştiu, a şoptit ea. Chiar nu ştiu. În toţi anii ăştia, n-am avut niciodată curajul nici măcar să mă gîndesc la asta, darmite să o spun cu voce tare.

– E adevărul, nu-i aşa?

– Poate. Însă aşa ceva nu se mărturiseşte, mai cu seamă cînd e vorba despre domnul James C. Payton junior.

Edward i-a aruncat o privire uimită.

– J.C. Payton jr.? De la Compania InterCon? El e tatăl tău?

Jamie a dat din cap.

– Dar din felul în care ai vorbit despre el, am crezut... am presupus că tatăl tău nu mai trăieşte.

– Aşa mi se pare şi mie. În ceea ce-l priveşte, nu mai am decît fantoma unei voci în minte. O fantomă foarte răutăcioasă.

El i-a atins obrazul.

– E timpul să alungi fantomele. Asta-i valabil pentru amîndoi, cred.

Jamie a privit afară în întuneric, şoptind ceva. Dar era o maşină mică, un spaţiu îngust şi el i-a putut auzi cu uşurinţă răspunsul.

– Eşti mai curajos decît sînt eu, Edward. Mai puternic. Eu una am învăţat să trăiesc cu fantomele.

– Dar n-ar trebui...

– N-ar trebui? Minunat. Exact ce aveam nevoie. Încă o persoană care să-mi spună ce ar trebui şi ce n-ar trebui să fac. Ce ar trebui sau nu să simt!

– Vai de mine, a şoptit el, plecîndu-şi capul, penitent. Cred că iar am făcut o gafă.

– Las-o baltă.

– Nu. Zău îmi pare rău, Jamie. N-am vrut să par dictatorial şi şovinist precum tatăl tău.

– Dar aşa ai părut. Ea avea buzele strînse, însă bărbia îi tremura.

– Îmi pare rău. N-am vrut să spun decît că şi tu eşti la fel de curajoasă şi de puternică...

– Eu? Probabil că mă confunzi cu altcineva.

– Ba nu. Nu te confund cu nimeni. Eşti curajoasă şi plină de pasiune. Nu, să nu mă contrazici. Aşta-i adevărul. Pictezi, nu-i aşa?

El i-a dat doar răgazul ca ea să şoptească „Da", înainte de a continua:

– Tatăl tău a vrut ca tu să pictezi?

– Glumeşti? Mi-a interzis-o. Totdeauna a spus că e o prostie, un gunoi, o pierdere de vreme. Şi-a bătut joc de mine tot timpul.

– Şi probabil mama ta ţi-a sărit în ajutor.

– Mama era cea mai fericită, atunci cînd uita că exist.

– Dar pictezi totuşi. A privit-o cu un zîmbet

larg. Pictezi, nu-i aşa, domnişoară Payton?

Jamie şi-a ţuguiat buzele, dar n-a putut împiedica un zîmbet de răspuns să-i joace în colţul gurii.

– Da, pictez, domnule Rockford.

– Vezi? Mi-am susţinut cu brio cazul. Şi sugestia mea e că, data viitoare cînd te mai supără, să-i spui să-şi vadă de treabă.

– Sigur.

– Încearcă. Asta te-ar putea face să te simţi bine.

– Ah, Edward, faci să sune totul atît de simplu. Dar nu e aşa.

– Bineînţeles că nu-i aşa, dulcea mea dragă. Dacă ar fi fost simplu, n-ar fi continuat să te rănească, în toţi aceşti ani.

Delicateţea lui a dezarmat-o. Lacrimile i-au umezit ochii.

– Mă descurc. Majoritatea timpului pot pune stavilă tristeţii, doar din cînd în cînd mîhnirea îmi umple mintea şi sufletul. E... greu să te stăpîneşti întotdeauna.

– Ştiu, Jamie, a spus el. Ştiu. Însă mai ştiu că meriţi ceva mai bun. Meriţi să fii iubită, lăudată, admirată... Nu urmărită de sentimente din trecut. Povesteşte-mi despre ele, mai bine.

Ea se aplecase spre el, atrasă de căldura cuvintelor lui, dar brusc s-a retras. A scuturat din

cap.

El a trebuit s-o privească ca să vadă ce supărată era, ce chip mohorît avea.

– Jamie?

Ea n-a răspuns, s-a făcut că nu-l aude.

Edward a ridicat o sprînceană. Şi el putea fi încăpăţînat.

– Jamie, ce te-a supărat aşa de tare?

– Nu sînt supărată.

El a rîs.

– Sigur, nici oceanul nu-i sărat. Ba eşti foarte supărată...

– Nu-mi place să mi se impună ceva, nu vreau ca teritoriul meu să fie invadat.

– Nici de către mine?

– Şi cine eşti tu, mă rog?

– Bărbatul care te iubeşte.

Liniştea s-a aşternut, completă. Absolută. Cuvintele i-au uimit pe amîndoi; au rămas aşa unul lîngă altul, încercînd să-şi dea seama ce avea să urmeze.

Edward a ridicat din umeri şi şi-a trecut o mînă prin păr.

– Am impresia că asta ne-a luat pe amîndoi prin surprindere.

Jamie a dat din cap. S-a întors către el cu prudenţă, analizîndu-i linia gurii, a bărbiei, unghiul sprîncenelor.

– Eu... nu ştiu ce să spun.

Exclamaţia lui a fost pe jumătate geamăt, pe jumătate rîs.

– Păi, tocmai asta spune multe.

– Numai că eu... nu... nu mă aşteptam să spui aşa ceva.

– Nici eu nu ştiam că o s-o spun. S-a întîmplat pur şi simplu. Precum tabloul tău, Jamie.

Din nou a emis rîsul acela ciudat, aproape batjocoritor. Apoi a redevenit serios.

– Dar să ştii că m-am gîndit şi lucrurile sînt totuşi destul de clare.

– Ah.

– Da, ah. Apoi a adăugat: Altfel nu te-aş fi luat cu mine. Ţi-am spus ce înseamnă locul ăsta. N-am dus pe nimeni niciodată acolo. Pînă în seara asta.

Jamie a început să tremure. Respira prea repede. Cunoştea emoţia asta. Îşi dădea seama de faptul că o invadase panica. Dar nu fusese niciodată în stare să o controleze. Decisă, ca Edward să nu observe, ea şi-a îndoit un cot sub cap, s-a lăsat pe spate şi a închis ochii.

Vocea lui era caldă ca o atingere, atît de tandră, încît lacrimi nedorite i s-au ivit sub pleoape cînd l-a auzit spunînd:

– Dă-i drumul, Jamie. Odihneşte-te puţin. Am să te trezesc cînd o să ajungem.

Şi, în laşitatea care se cuibărise în ea, Jamie şi-a strîns bine ochii şi s-a rugat să adoarmă.

În vreme ce Edward rula către casa care se ivise printre brazi, îndoiala a început să-l asalteze. Ce fac? s-a gîndit el. Am înnebunit. Ăsta-i sanctuarul meu, singurul lucru din lume unde pot fi în siguranţă. Cum pot face aşa ceva? Timp de o clipă, i-a trecut prin cap să facă stînga-mprejur şi să pună capăt acestei nebunii. Dar tabloul acela ciudat şi, mai ales, femeia frumoasă de lîngă el, erau prea copleşitoare, împingîndu-l către un destin pe care nu-l mai putea controla.

A scuturat din cap uşor, murmurînd:

– Va trebui să vezi ce o să iasă din toate astea, Rockford. N-ai de ales.

Întinzînd mîna, a scuturat uşor umărul lui Jamie.

– Jamie, trezeşte-te. Am ajuns.

– Cum? a tresărit ea, încă învăluită în învelişul cald al somnului. Ce s-a întîmplat?

– Nu s-a întîmplat nimic, frumoasa mea adormită. Am ajuns. Hai, lasă-mă să te ajut.

Înainte ca ea să poată protesta, el a ridicat-o în braţe, purtînd-o pe aleea care ducea către casă.

Ea şi-a ridicat capul, deschizînd ochii către lumina lunii. Şi a fost de parcă ar fi adormit în lumea reală, trezindu-se apoi într-o poveste. Edward o ducea către castelul vrăjit.

Era magic.

Pentru că ea ştia casa, o ştia cu sufletul. Ceea ce ochii vedeau, fiinţa ei interioară recunoştea. Această casă, casa asta minunată! O zărise în visele ei, o pictase cu vopselele acelea fermecate. A observat imediat stîncile din jur. A văzut coşul din piatră şi a putut să-şi imagineze focul din cămin; a simţit căldura lui ca pe o îmbrăţişare bine venită.

Dar obişnuinţa a făcut-o să se crispeze în braţele lui. Poate că înaintau prea repede. Poate că ea se aştepta la prea mult.

– Jamie, ce s-a întîmplat? a întrebat el, simţind cît de tensionată devenise ea brusc.

– Nimic, a şoptit ea, la pieptul lui. Totul e în regulă. Poţi să mă laşi jos.

Nervozitatea ei i-a trezit curajul.

– Poate că nu vreau să te las, a tachinat-o el, frecîndu-şi obrazul de al ei. Poate că am să te duc pînă pe pajiştea aia pe care o ştiu numai eu şi am să te ţin acolo toată noaptea, cu trifoiul în chip de aşternut şi stelele în loc de acoperiş.

– Poate că şi tu eşti la fel de speriat ca mine cînd te gîndeşti să intri în casă. Ea i-a aruncat o

privire cunoscătoare, sprîncenele blonde ridicîndu-i-se deasupra ochilor mari, cenuşii.

El i-a dat drumul. Un zîmbet şiret îi juca pe buze.

– Atunci nu există decît un singur lucru de făcut, nu-i aşa? Hai să intrăm.

Luînd-o de mînă, a condus-o pe treptele de lemn, traversînd împreună veranda. S-a oprit la uşă şi a scos cheia.

Jamie a privit faţada.

– Vai, Edward, e cu adevărat frumoasă. Chiar mai frumoasă decît mi-o amintesc.

– Ţi-o aminteşti? a zis el ca un ecou şi părul i s-a ridicat pe ceafă.

– Vreau să spun, decît mi-am imaginat-o! s-a corectat ea repede. Decît am visat-o. Nici nu mai ştiu bine. Dar e frumoasă. S-a întors şi a atins cu palma uşa de la intrare. Lemnul era atît de bine şlefuit, încît părea neted ca mătasea, cald şi viu sub palma ei. A atins ciocanul sculptat de mînă. L-a ridicat, l-a lăsat să cadă şi a ascultat ecoul sunetului pe care a ştiut că îl va auzi reverberînd înăuntru, în încăperile pe care şi le putea deja imagina.

– Poţi să intri, Jamie, a şoptit Edward împingînd uşa.

Dar, aşa cum părea să facă mereu, Jamie l-a surprins. A întins mîna.

– Păşeşte odată cu mine, Edward. Trebuie să intrăm împreună.

El a inspirat adînc, încercînd să ascundă semnele durerii care i-a pătruns ca o săgeată în inimă. Totul, fiecare cuvînt, fiecare gest, chiar stelele de deasupra, păreau să aibă o semnificaţie stranie, minunată. El a mai tras încă o dată aer în piept şi şi-a încleştat mîna în palma ei.

Păşişe pe uşa aceea de sute de ori. Dar niciodată ca acum.

Focul mocnea în cămin, aprins de omul care avea grijă de casă, aşa cum i-o ceruse Edward. Dar în seara asta părea un foc de basm, dansînd şi trosnind precum spiritele într-o horă.

Tavanul era făcut din bîrne de lemn, provenite de la copacii din zonă. În seara asta, pădurea părea să se fi mutat în casă, cu tot misterul ei întunecat.

Era casa lui, dar ceva se schimbase. Era casa lui, dar şi tabloul ei.

Au păşit împreună şi emoţia cea mai subtilă a părut să umple aerul din jur. Sub picioarele lor, foarte îndepărtat, pămîntul părea să se mişte. Totul era la fel şi totuşi diferit.

– Îţi place? a şoptit Edward.

– Îmi place la nebunie! Ea a rîs, sunetul fiind atît de liber şi spontan, de parcă şi-ar fi lăsat toate grijile în prag. E perfect, Edward. Şi atît de mult

din ea îţi seamănă! Nu-mi vine să cred că n-am mai văzut-o înainte. În joacă şi-a ţuguiat buzele, şi-a îndreptat spatele, mimînd cuvintele, în vreme ce le rostea: Uită-te şi tu ce mult semănaţi. Toate liniile astea sigure, ferme, suprafeţele astea neatinse. Un pic cam severe, dar frumoase. Magnifice. Şi cele cîteva fotolii elegante...

Ea l-a luat de braţ şi s-a sprijinit de el, zîmbindu-i.

Inima lui se oprise. Asta îşi dorise parcă dintotdeauna. Dar...

Fără să ştie cît era el de tulburat, Jamie l-a îmbrăţişat şi s-a îndepărtat în paşi de dans.

– Uită-te la focul ăsta! Ştiam că va fi aici. Şi canapeaua asta adorabilă. Ia să vedem. Sînt patru, nu, cinci perne. Ştiam că aici trebuiau să fie nişte perne. Şi fereastra asta. Vezi?

S-a îndreptat către fereastră şi, fără nici un pic de ezitare, a dat la o parte perdeaua şi a rămas încadrată în ramă, în întuneric, privind afară.

– Vezi? Eu sînt. În fereastră.

Din nou, pămîntul s-a scuturat, un tremur cu ecou intim în sufletul lui. Edward i-a invidiat neaşteptata siguranţă, care, în ciuda prudenţei obişnuite, o invadase. Adînc în suflet a simţit teamă şi confuzie. Ce se petrecea aici? Ce se petrecea cu ei doi? Raţionalismul din el cerea nişte răspunsuri. Trebuiau să existe.

– Vino aici, a şoptit Jamie, din celălalt capăt al încăperii.

Inainte ca el să poată răspunde, ea începuse deja să se mişte încet, languros, către cămin.

– Vino aici, Edward. Vino aici, lîngă foc.

El şi-a trecut limba peste buzele uscate. Inima îi bătea puternic. Nu aşa intenţionase să se comporte, dar totul îi scăpase de sub control.

Jamie i-a zîmbit.

– Vino încoace, Edward. Vino şi priveşte focul, cu mine. Uită-te cum dansează flăcările, cum aruncă vesele scîntei oranj şi albastre. Uită-te cum sar. Vino aici... Să nu-ţi fie teamă.

– Oh, nu mi-e teamă, a zis el cu voce răguşită. Dar cred că ar fi mai bine să rămîn aici.

– Nu, vino lîngă mine. Am ceva să-ţi spun.

Sîngele lui alerga prin trup. Respiraţia îi era iute şi trebuia să-şi lingă din nou buzele uscate. Dar era ca şi cum ar fi auzit cîntecul unei sirene. Brusc, se simţea lipsit de putere, incapabil să mai opună vreo rezistenţă.

– Poţi să-mi spui şi dacă stau aici.

– Dar nu pot să-ţi arăt. Vino să vezi.

Privind-o pe sub pleoapele pe jumătate lăsate, Edward a început să zîmbească.

Jamie a observat senzualitatea latentă din zîmbetul acela fierbinte şi s-a aprins de nerăbdare. Abia aştepta să-l atingă, să-l sărute.

– Vino aici, lîngă mine, a şoptit ea pentru ultima oară, ştiind că nu va mai trebui s-o spună din nou.

Cînd el s-a apropiat, cînd s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o pe buze, cînd a luat-o în braţe, tot ceea ce Jamie a trebuit să facă, a fost să răspundă, aşa cum nu ştiuse că o putea face, pînă în clipa aceea, acum, aici. Era parcă predestinat să fie aşa.

Înconjurîndu-i gîtul cu braţele, l-a sărutat din nou, cu buzele depărtate, savurîndu-i căldura şi pasiunea. Cu faţa lîngă obrazul lui, i-a inspirat mirosul delicat al pielii. Era delicios. Şi-a presat buzele pe pielea gîtului lui şi a simţit un fior străbătînd-o. Geamătul lui a dezlănţuit-o. O dorinţă bruscă, impetuoasă, a traversat-o, alungîndu-i toate gîndurile. Şi-a strîns braţele mai tare în jurul iui şi, cu muşcături mici, de-a lungul gîtului, a ajuns pînă la gura lui nerăbdătoare.

Reacţia lui Edward a fost sălbatică, tumultuoasă. Încă ţinînd-o în braţe, şoptindu-i numele mereu şi mereu, el s-a lăsat în genunchi şi apoi pe covorul gros din faţa căminului. Încălzită de foc, lîna era netedă şi moale ca o blană.

Fără să se gîndească, Jamie s-a lăsat pe spate şi l-a tras peste ea, înfăşurîndu-şi picioarele în jurul lui. Dă-o încolo de decenţă. Singurul lucru care conta era să simtă bărbatul din braţele ei,

forma şi fiinţa acestui bărbat anume... pe care îl iubea. Uite că o spusese. N-avea rost să se mai ascundă, să se mai prefacă. O greutate uriaşă părea să i se fi ridicat de pe suflet. Brusc, s-a trezit aprinsă de dorinţă şi eliberată de orice inhibiţie. Şi-a înfipt degetele în părul negru şi des al lui Edward şi şi-a presat gura de a lui. Limba i-a alunecat printre buzele lui, mîngîind dulceaţa care zăcea acolo. Apoi, auzindu-l gemînd, s-a strecurat şi mai adînc. Cu îndrăzneală! Nebuneşte.

Niciodată nu făcuse aşa ceva. Niciodată, poate doar visase, doar o dorise. Şi iat-o acum, iniţiind această... această ce? Această seducţie! Gîndul a făcut-o să tremure. Îi plăcea la nebunie. Excitarea o ameţea. Buzele lui erau peste tot, limba lui trecîndu-i pe piele, degetele lui dînd foc, pieptul lui larg ţintuind-o la pămînt. Era o captivă dornică să fie aşa. Şi totuşi captivă.

Brusc, el s-a oprit. I-a găsit din nou gura pentru încă un sărut adînc. Apoi s-a lăsat într-o parte ca să se aşeze lîngă ea, privind-o în ochi.

Lui Jamie îi era teamă că el avea de gînd să spună ceva, să întrebe sau să aştepte vreun răspuns.

– Oh, Edward, a rostit ea tremurînd, gata să izbucnească în lacrimi.

Dar el ştia acum tot ce avea nevoie să ştie. A zîmbit uşor, cu trupul rigid din cauza dorinţei, a

senzualităţii imperioase, înspăimîntătoare. Apoi a început să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

Jamie i-a zîmbit drept răspuns. Se simţea sălbatică, lipsită de griji, liberă.

– Aşteaptă, a şoptit ea, lasă-mă pe mine.

I-a descheiat cămaşa încet şi apoi i-a tras-o din pantaloni. A desfăcut cămaşa pe pieptul lui, dînd la iveală părul brun de deasupra maioului. Le-a sărutat pe amîndouă, începînd cu bumbacul alb, urcînd apoi cu buzele încet, pînă pe pielea gîtului, unde i-a simţit pulsul. Pielea îi era caldă. În curînd avea să transpire şi părul întunecat se va cîrlionţa pe pielea bronzată. Pieptul i se va zbate. Inima lui va bate nebuneşte.

Ea ştia toate astea. Le ştia şi le simţea deja, la fel cum ştia că şi corpul ei va fi umed şi dureros, pulsînd, plin de dorinţă. Deşi nimic din toate astea nu se întîmplase deocamdată, ea părea să ghicească totul dinainte. Curînd! Anticiparea era aproape la fel de delicioasă ca şi realitatea. Una o preamărea pe cealaltă. Deja palmele îi erau umede. Sînii o dureau. Deja, în adîncul ei, ea începuse să palpite.

Toată numai un zîmbet acum, toată numai pasiune şi dorinţă, Jamie i-a tras cămaşa peste umeri şi a aruncat-o. Apoi a înşfăcat marginea maioului şi l-a tras în sus. I-a scos însă doar braţele, lăsîndu-l captiv în interiorul bumbacului alb,

în vreme ce îl săruta chiar pe piept, deasupra inimii, muşcînd uşor.

Edward a gemut şi şi-a aruncat maioul, eliberat acum, nereţinut, din nou periculos. Periculos şi pregătit. Un rîs răguşit, aproape un mîrîit i s-a ridicat din gît. Fără nici un cuvînt, cu ochii întunecoşi strălucind, el a apucat capătul cămăşii ei şi a tras-o cu o singură mişcare iute, ca un magician. Şi-a plecat capul şi i-a lăsat urme umede pe piele. Buzele lui i-au găsit sînii şi a sărutat-o uşor prin materialul subţire al sutienului. Apoi mai tare. Sfîrcurile ei s-au întărit, devenind dureroase, dar gura lui nu le-a părăsit. A întins o mînă şi i-a desfăcut sutienul de mătase, umed şi lipicios, care a căzut pe podea. Au urmat pantalonii ei scurţi, apoi chiloţii.

Jamie a tremurat din cap pînă în picioare. Timp de o clipă, s-a simţit vulnerabilă, expusă, speriată, imperfectă: nu destul de frumoasă, nu destul de...

– Eşti atît de frumoasă, atît de frumoasă... a şoptit Edward, vocea lui învăluind-o în laudă, în slavă.

Şi brusc ea s-a simţit de aur. O zeiţă!

Niciodată nu mai avusese sentimentul ăsta... Doar acum! Da!

– Da, i-a şoptit ea zîmbindu-i, chiar atunci cînd lacrimile i-au căzut din colţul ochilor. Şi tu eşti

frumos! Atît de frumos, de minunat, de ameţitor...

El a rîs, un rîs răguşit şi sexy.

– Încă n-ai văzut nimic.

– Ai dreptate! a zîmbit ea şi a întins mîinile, începînd să-i desfacă nasturii pantalonilor. I-a tras în jos de pe şolduri, de-a lungul pulpelor. Dar nu putea... nu îndrăznea să facă acelaşi lucru cu chiloţii lui. Erau minunaţi, din mătase de burgundie, imprimaţi cu nişte păstrăvi luminoşi. I-a atins uşor, doar cu vîrful degetelor. Un păstrăv s-a mişcat, luînd-o în sus pe rîu. Ea a zîmbit, ochii i s-au îngustat şi şi-a muşcat buza de jos. Oh, Dumnezeule, eu am făcut ca asta să se întîmple! Energia a trecut prin ea ca o descărcare electrică. O simţea pînă în vîrful degetelor.

– Continuă, a gemut el.

Ea a scuturat din cap, rîzînd.

– Nu pot!

– Ba da, poţi! El a zîmbit, lăsîndu-se din nou pe coate, capul căzîndu-i pe spate, cu ochii închişi. Ea îi putea vedea pulsul bătîndu-i pe gît, broboanele de sudoare de pe frunte.

– Continuă, a zis el, respirînd întretăiat.

Era atît de frumos! Doar bronz şi aur, în lumina veiozei. Suprafeţe mari de muşchi, umbrite de păr întunecat, unghiul clar şi ascuţit al maxilarului, sternul, şoldul; curba umerilor puternici, muşchii de pe abdomen, nişte muşchi încă ascunşi, care

răspundeau însă la cea mai mică atingere...

O exclamaţie, respiraţia lui sîsîind printre dinţii încleştaţi.

– Oh, Dumnezeule, Jamie... mă ucizi. Continuă...

Aşa că ea a continuat. Şi curînd el a fost gol ca şi ea. La fel de vulnerabil... şi de plin de dorinţă. S-au atins, s-au sărutat, rostogolindu-se pe covor, învăţînd gustul, puterea şi fragilitatea corpului celuilalt, învăţînd gustul secretele, plăcerile celuilalt.

– Da... da, acolo, a şoptit ea, curbîndu-şi trupul la atingerea lui.

– Oh, da... Oh, Jamie, a gemut el, curbîndu-se deasupra ei, potrivindu-şi trupul cu al ei. Oh, Jamie! Oh, iubito! Eşti minunată, mai dulce decît...

– Ah! Ah, Edward! Ah, da, mai fă-o! Ah, fă altceva...

– Ce altceva? Ce vrei să fac, Jamie?

– Ştii bine! Ah, Edward, te rog...

– Ce? Ce vrei să fac, Jamie? Spune-mi, te rog, spune-mi.

– Nu... nu pot. Dar ştii tu...

– Spune-mi, iubito. Spune-mi...

– Fă dragoste cu mine, Edward. Acum, acum!

Lăsîndu-se într-un cot, el a întins mîna şi a bîjbîit căutînd într-unul din buzunarele pantalonilor.

Jamie a auzit foşnetul staniolului asigurator şi s-a ridicat ca să-l sărute.

– Eroul meu, a şoptit ea.

– Asta vreau să fiu, a şoptit şi el, acoperind-o cu trupul lui fierbinte.

– Asta şi eşti, i-a zis ea, deschizîndu-i-se, primindu-l înăuntru.

Au făcut dragoste acolo, pe covor, în semiîntuneric, şi cînd ea a ajuns la orgasm, a simţit lucruri pe care nu le mai simţise niciodată înainte, pe care nici măcar nu le visase. El s-a cutremurat odată cu ea şi vocea lui a spart liniştea din casa întunecată. Chicotind, Jamie şi-a presat faţa de curba umărului lui, frecîndu-şi obrazul.

El a rîs tare, i-a muşcat urechea şi i-a şoptit ceva, dar cuvintele i-au fost înghiţite de rîs.

– Hm? a murmurat ea, alunecînd deja departe, într-un delir dulce.

– Te iubesc, a şoptit el din nou şi a sărutat-o pe păr. Şi apoi, încă ţinînd-o strîns în braţe, a adormit şi el, cu un zîmbet pe buze.

Capitolul 9

Jamie s-a trezit cu lumina soarelui pe chip. O pătură uşoară era pusă peste ea, acoperind-o pînă la umeri. Dedesubt, era goală ca un copil nou-născut.

– Edward! a şoptit ea, ridicîndu-se într-un cot. Dar era singură pe canapea, singură în sufrageria spaţioasă, plină de soare.

Edward! Şi-a dus o mînă la gură chiar în clipa cînd amintirea i-a revenit ca o furtună. Oare se întîmplase cu adevărat? Sau doar visase? Oare acum era trează?

Privirea ei a măturat camera, căutînd realitatea şi găsind în schimb imagini suprapuse peste acea aură misterioasă de fantezie: casa odihnindu-se pe stîncile ei străvechi, căminul uriaş, covorul unde ea şi Edward Rockford se iubiseră.

Ah! Aceea era imaginea de care nu putea fugi, dar pe care nici n-o putea crede. Ei doi făcînd dragoste cu sălbăticie, cu pasiune, într-un abandon total. Bătăile inimii i s-au accelerat de fiorul amintirii... Oare descoperise dragostea? Ce magie făcea ca toate astea să se întîmple... tabloul acela, casa aceasta, bărbatul ăsta?

Energizată de fericire, ea s-a ridicat de pe sofa, înconjurîndu-se cu pătura.

– Edward! a strigat, vocea avînd ecou în casa goală. Unde era? Îl dorea, îl dorea chiar în clipa asta.

Lipăind cu picioarele goale pe duşumeaua de lemn, a bîntuit prin camerele goale. A început cu bucătăria, închipuindu-şi că îl va găsi la celălalt capăt al mesei, bînd o cafea tare din ceaşca lui favorită. Ceaşca era acolo, dar nu şi el.

S-a dus apoi în biroul lui, o încăpere umbrită şi răcoroasă, plină cu cărţi. Apoi a trecut într-o cameră mică de oaspeţi. De acolo luase el pătura pe care o purta ea acum.

S-a grăbit să intre în dormitorul unde se afla un pat uriaş, mobilă solidă, de stejar şi un cămin

flancat de un fotoliu mare şi comod. Era o cameră confortabilă, însorită şi totuşi răcoroasă în lumina dimineţii, tipul de dormitor pe care şi l-ar fi dorit şi pentru ea: o cameră în care să fii liniştit, fericit. Desigur, o să-şi pună şevaletul acolo, lîngă fereastră. Lumina după-amiezei se va filtra prin frunzele copacilor de afară, aurie şi blîndă. Şi i-ar plăcea să aibă un cîine. S-ar potrivi cu încăperea, un ogar mare, a cărui coadă să se audă mişcîndu-se în liniştea miraculoasă.

A văzut toate astea cu claritate, de parcă ar fi pictat scena, cu pensula în mînă. Şi pentru prima oară, imaginea din mintea ei i-a părăsit inima cîntînd.

A făcut repede un ocol pînă în baie, unde se afla o cadă de tip vechi, cu picioare în formă de gheare. A dat drumul la robinet, a pus nişte săruri şi a intrat în apă. Era minunat. Şi-a uitat toate grijile, s-a lăsat pe spate, s-a scufundat pînă la gît, sprijinindu-şi capul de porţelanul răcoros şi neted, şi a închis ochii. Nici măcar nu împinsese uşa. N-avea decît să intre, să o găsească. Hai, vino Edward, te aştept!

– Bună dimineaţa.

– Vai de mine! a exclamat Jamie, scufundîndu-se cu totul în spumă. Curajul a părăsit-o mai repede decît sperase. Nu... nu te-am auzit! Sper că nu te superi că mă comport ca la mine acasă...

Edward a venit şi s-a aşezat pe marginea căzii.

– Nu mă supăr deloc. Chiar asta îmi doresc.

I-a dat la o parte părul umed de pe faţă şi, deşi nu a atins-o în nici o altă parte, privirea lui întunecată a mîngîiat-o, părînd să pătrundă prin spumă, prin apă. A sorbit-o din ochi, ca un om însetat.

Adoraţia lui părea un elixir magic. Un zîmbet a apărut pe buzele lui Jamie, invadîndu-i privirea. Îndrăzneala i-a revenit.

– Şi unde ai fost toată dimineaţa?

Zîmbind la rîndul lui, el s-a aplecat peste marginea căzii şi a sărutat-o.

– Ţi-am pregătit o surpriză. A sărutat-o din nou, limba lui despărţindu-i buzele şi găsind-o pe a ei. Mm, săruţi bine, a anunţat el. Asta-i un lucru important.

– Zău? Atunci sînt bucuroasă că am trecut testul.

– Şi eu. Intenţionez să-mi petrec foarte mult timp sărutîndu-te.

Jamie s-a înfiorat, plăcerea lunecîndu-i pe piele ca nişte degete.

– O s-o faci, nu-i aşa? Păi, am putea să începem chiar acum!

Şi fără nici o ezitare, şi-a înfăşurat braţele în jurul gîtului lui şi l-a sărutat la rîndul ei, limba mîn-

gîndu-i dulceaţa netedă a buzelor. Edward a gemut, sunetul ridicîndu-i-se din adîncul pieptului.

Jamie s-a înfiorat auzindu-l. Cîtă bucurie! Cîtă putere! O făcea să se simtă sălbatică. O făcea să se simtă nebună. Era în stare de orice. De absolut orice. Putea chiar să-l tragă în cadă, lîngă ea.

– Nici să nu te gîndeşti la asta! a rîs din nou Edward, ţinîndu-se cu mîinile de marginile căzii. Dacă intru şi eu acolo, n-o să mai ieşim niciodată!

– Nu mă sperii, domnule Rockford! a replicat ea, lăsîndu-se pe spate, cu ochii scînteietori, plini de bravadă.

– Ah, eşti o femeie plină de surprize, domnişoară Payton. Şi plină de tentaţii. Dar...

Ridicînd mîna, el i-a îndepărtat braţul umed din jurul gîtului.

– Am petrecut toată dimineaţa făcînd planuri extravagante pentru tine şi n-am de gînd să te las să le distrugi. I-a întins un prosop uriaş. Hai, ieşi din apă. O să ne întîlnim afară, în faţa casei.

– Ah, Edward...

Ea a dat din cap, încreţindu-şi nasul.

– Să nu încerci să-mi faci vreo magie, vrăjitoareo. Hai, dă-te jos de-acolo acum, a zis el îndreptîndu-se către uşă.

Jamie s-a înconjurat cu braţele. Nu putea fi

adevărat. Îşi pierduse oare minţile? Se afla sub puterea vreunei magii?

Nici nu mai ştia, dar nici nu-i mai păsa.

Foarte repede, a şi ajuns la uşa din faţă, îmbrăcată în blugi şi un tricou, cu părul încă umed; cu o mînă umbrindu-şi ochii, s-a străduit să vadă prin lumina soarelui. Şi, dintr-un motiv inexplicabil, parcă nu-i venea să păşească afară.

– Hei, a strigat Edward, apărînd de după colţul casei. Inima lui Jamie a tresărit. I-a zîmbit, dar nu s-a mişcat. Vrei să iei micul dejun mai întîi sau eşti gata pentru o surpriză?

Ea şi-a pus o mînă pe piept, rîzînd.

– N-aş putea să mănînc. Mă simt de parcă m-aş hrăni cu senzaţii. Nu m-am simţit niciodată aşa.

– Atunci să mergem, a grăbit-o el, aşteptînd ca ea să alerge pe trepte, să-i sară în braţe. Dar ea ezita încă în prag.

– Ce-i? Ce este? a întrebat el.

O umbră a întunecat privirea lui Jamie.

– Nu ştiu, a şoptit ea, întorcîndu-se cu spatele.

– Jamie! Ce este? Poţi să-mi spui orice.

Ea s-a întors către el, ridicînd din umeri. Atunci cînd a vorbit, vocea îi era stinsă.

– Pare o nebunie, dar mi-e teamă să ies. Să păşesc afară. Sînt atît de fericită aici. Pur şi simplu

nu vreau ca asta să dispară.

Edward s-a repezit pe scări şi a luat-o în braţe.

– Draga mea, n-o să dispară nimic. Totul e la fel de real şi de solid ca această casă. Întinzînd o mînă, a mîngîiat pietrele vechi cu duioşie. Să nu-ţi fie teamă. Astăzi, pentru noi, întreaga lume e magică. Ai încredere în mine.

S-a aplecat şi a sărutat-o, apoi s-a ridicat cu ea în braţe.

Cînd Jamie a înălţat privirea, şi-a putut vedea propria-i fericire în ochii lui întunecaţi. Încrederea lui i-a umplut şi ei sufletul.

– Da, Edward, am încredere în tine. A dat din cap, cu ochii strălucind. Aşa că... ce mai aşteptăm?

Ţinîndu-l de mînă, ea a coborît scările în pas de dans.

La capătul treptelor, Edward a luat-o brusc la stînga, conducînd-o către o pajişte împrejmuită şi un grajd aflat nu prea departe.

– O să ai nevoie de nişte cizme, a spus el, în vreme ce se îndreptau către grajd. Vom găsi acolo o pereche. O să mergem să călărim.

– Ce? a exclamat Jamie, oprindu-se.

– Haide, o să-ţi placă. Am adunat caii azi-dimineaţă, devreme, şi i-am coborît de pe pajiştile aflate la înălţime. Acum sînt înşeuaţi şi gata de

drum. Am pregătit şi o gustare. Totul e perfect.

– Te-ai deranjat prea mult. Şi-a muşcat buza. Pur şi simplu nu ştiu, Edward. Poate că ar trebui să rămîn aici, pe verandă, să mă însoresc puţin şi să respir aerul ăsta delicios de ţară. Mai bine te-ai duce să călăreşti fără mine.

– Nu vreau să plec fără tine. Nu vreau să fac nimic fără tine, a zis el, strîngînd-o în braţe.

– Ei, zău, a protestat Jamie slab. Nu cred că o să mă pricep prea bine la asta.

– O să fii minunată.

Fără prea mult entuziasm, ea l-a urmat.

– Trebuie să te previn, singura oară cînd am călărit a fost într-o tabără, cînd aveam treisprezece ani.

– Nu-ţi face griji, e ca şi cum ai merge pe bicicletă.

– Oh, nu. Nici la asta nu prea mă pricep.

El a rîs şi a tras-o mai aproape. Simţindu-l alături, ea şi-a recăpătat încrederea.

– Cît de mare e calul meu? a izbutit să întrebe. Cum îl cheamă? O să mergem departe?

Rîzînd, Edward a ridicat-o în braţe şi a învîrtit-o.

– Aşa de multe întrebări, de griji. Relaxează-te, iubito. Încearcă să te distrezi.

El a lăsat-o jos la uşa grajdului. Acolo se afla un cîine lungit, un labrador negru, uriaş, cu botul

pe labe. Urechile i s-au ridicat la apropierea stăpînului.

– El e Dante, a zis Edward, făcîndu-le cunoştinţă.

Auzindu-şi numele, cîinele s-a ridicat şi s-a aşezat lîngă piciorul bărbatului, privindu-l cu ochi inteligenţi, adoratori.

– Bun băiat, a zis Edward, mîngîindu-l pe cap. Ea e Jamie, o prietenă deosebită. Să fii drăguţ cu ea.

De parcă ar fi înţeles, Dante a venit mai aproape şi şi-a pus botul de catifea în palma lui Jamie.

Ea s-a lăsat în genunchi, frecîndu-şi obrazul de capul lui uriaş.

– Ce cîine frumos. Îmi place foarte mult.

– Cred că sentimentul e reciproc.

Edward a zîmbit şi a deschis uşa masivă de lemn. Era un grajd mic, dar foarte îngrijit. Mirosea a fîn şi a iz cald de animal. Erau acolo doi cai: unul negru-cărbune şi unul roşcat. Cel din urmă şi-a ridicat capul şi a privit-o pe Jamie cu ochi neprietenoşi. Ea s-a oprit brusc, simţindu-se mică şi fragilă. S-a uitat la copitele lui, la spatele uriaş. Nu o plăcea. Era sigură de asta, la fel cum era sigură că tocmai animalul ăsta urma să fie calul pe care trebuia să-l încalece.

– De ce sînt aşa de mari? Nu puteai să ai şi tu vreun ponei Shetland, pe undeva pe aici?

Edward a rîs.

– Hai să-i dăm drumul, a zis el, scoţînd caii din grajd. Urmează-mă, am să te ajut să încaleci.

Afară, Edward se postase bineînţeles lîngă calul roşcat, aşteptînd-o pe Jamie să se apropie.

– N-ai o scară, ceva? a întrebat ea, strîmbîndu-se.

El a rîs din nou, un rîs din toată inima, care a răsunat vesel în aerul dimineţii.

– Hai, o să-ţi placă.

– Asta crezi tu!

După ce s-a urcat, i s-a părut că solul e foarte departe. Cînd calul s-a mişcat, ea l-a apucat de coamă, temătoare.

– Fii cuminte, nu mă răsturna!

Edward s-a ridicat în şa şi a venit apoi cu calul lîngă al ei. Ţinea frîul cu uşurinţă. Picioarele lui lungi erau parcă făcute pentru călărie. Arăta seducător, în blugi şi cu cizmele elegante de piele, o siluetă întunecată pe un cal negru-cărbune. Asemeni unui cavaler al Mesei Rotunde, s-a gîndit ea privindu-l, un Galahad brunet, un Lancelot neînfricat.

– Stai bine în scări? a întrebat el.

Luată prin surprindere, ea şi-a privit picioarele.

– Cred că da.

– Eşti pregătită?

– Mai pregătită nici că se poate, a gemut ea.

– Atunci să pornim. La început o să mergem mai încet.

– La început.

El a rîs.

– O să facem doar un mic trap. Nu trebuie decît să mă urmezi.

Edward şi-a întors capul şi s-a îndreptat către pajiştea deschisă. Dante era pe urmele lui. Calul cel roşcat, fără să aştepte vreo comandă de-a ei, a pornit şi el.

Ia te uită, s-a gîndit Jamie, cine comandă aici? Dar s-a ţinut bine şi a lăsat calul să meargă încet pe urmele celuilalt.

Iarba era înaltă şi umedă de rouă. Flori sălbatice tremurau în briză. Aerul era dulce şi proaspăt. Sub ea, calul se balansa încolo şi-ncoace, cu o mişcare constantă, blîndă. Ei, nu era chiar aşa de înspăimîntător. Ia să vedem... ce-şi mai amintea? Călcîiele în jos, genunchii strînşi, mîinile apucînd uşor frîul, spatele drept...

– Îţi place? a strigat Edward, întorcîndu-se pe jumătate în şa ca s-o privească.

– Îmi place teribil, i-a strigat ea.

– Ţi-am spus eu! Arăţi de parcă te-ai fi născut în şa.

Zîmbetul ei s-a lărgit.

– Mulţumesc. Mă simt bine. Cred că mă place,

totuşi.

– E nebun după tine. Ai cîştigat toate inimile de pe aici.

Ea n-a mai spus nimic. Nici nu trebuia s-o facă. Zîmbea. Dacă ar fi avut o pălărie de cowboy, ar fi fluturat-o deasupra capului. Şi-ar fi învîrtit lasoul şi ar fi strigat, aşa cum fac văcarii. Oh, se simţea minunat, absolut minunat.

Trebuie să fi fost evident, pentru că, o clipă mai tîrziu, el şi-a întors capul şi a venit lîngă ea. Cu o mînă ţinea uşor frîul, iar cu cealaltă şi-a dat la o parte părul de pe frunte.

– Eşti strălucitoare! Dacă aş fi ştiut că poate avea un asemenea efect, te-aş fi luat să călărim chiar noaptea trecută, a adăugat el, făcîndu-i cu ochiul.

Jamie s-a înroşit. Era prima aluzie la ceea ce se întîmplase între ei în noaptea precedentă. Imediat, întreaga scenă i-a revenit în faţa ochilor. Amîndoi pe podea, focul din cămin, lumina şi umbra trupului lui fără egal, atingerea, sunetele, căldura...

Obrajii îi ardeau.

– Ce-i asta? El a rîs şi şi-a îngustat ochii ca s-o vadă mai bine. Te-ai înroşit? Cum poate cineva atît de pasionat, de senzual, de sălbatic...

– Edward!

El şi-a lăsat capul pe spate, hohotind.

Strîngîndu-şi buzele, Jamie şi-a îmboldit calul şi s-a îndepărtat. Însă rîsul lui era contagios şi în curînd a chicotit şi ea. Ah, bărbatul ăsta! De ce nu putea fi şi el un oarecare, un om previzibil, controlabil? De ce nu-şi putea păstra sîngele rece, cînd era lîngă el?

– Jamie!

El galopase pînă la ea şi acum era atît de aproape, încît pulpa lui o atingea pe a ei.

– Jamie... El şi-a redus vocea, astfel încît ea a trebuit să se încordeze ca să-l audă şi să se aplece în şa către el.

– Ce?

El i-a înconjurat gîtul cu un braţ, trăgînd-o mai aproape, aplecîndu-şi capul şi sărutînd-o cu violenţă, înfometat.

– Te iubesc.

Calul lui a nechezat. Al ei a făcut un pas nervos într-o parte.

– Ah! a exclamat ea.

– E în regulă. Lăsînd frîul din mînă, el a întins braţele şi a ridicat-o din şa, a pus-o în poală o clipă şi apoi a lăsat-o jos pe sol. Cu o singură mişcare, a sărit şi el din şa.

– Oh, a respirat ea uşurată. Vai, Edward...

În mijlocul florilor sălbatice apăruse o pătură, un pătrat albastru pe pajiştea de un verde crud. Din nou o vrajă, precum acele cuvinte pe care el

abia le rostise. Oh, oare spusese el într-adevăr acele cuvinte, acolo în lumina zilei, a realităţii? Le spusese cu atîta pasiune. Oare era adevărat? Din ce alt motiv inima îi bătea atît de tare? Din ce alt motiv îi cînta sîngele în vene? De ce sufletul i se bucura atît?

Luîndu-i ambele mîini în ale lui, Edward s-a lăsat pe pătură şi a tras-o pe Jamie peste el. A înfăşurat-o cu picioarele lui lungi şi a ţinut-o aproape, şoptindu-i în ureche cuvinte atît de dulci, încît pe ea au podidit-o lacrimile. Ah, n-ar trebui... s-a gîndit Jamie. Ar trebui să ia lucrurile mai încet. Să stea de vorbă, să călărească, orice, dar nu asta... atingerea asta care ameţea, sărutul dulce, contopirea lor.

Gîndurile i-au dispărut. Cu coada ochiului a văzut capul unui cal, cu frîul bălăngănindu-se, dinţii mestecînd iarba dulce şi verde – o imagine a mulţumirii.

Şi iată, sub ea era pajiştea bogată, iar deasupra cerul albastru şi senin. Şi în braţele ei, un bărbat care o iubea. Şi pe care ea îl iubea. Trebuia să-i spună, s-o spună la rîndul ei. Nu-ţi fie teamă, şi-a zis. Să nu-ţi mai fie. Pur şi simplu spune-i-o.

Dar înainte ca ea s-o poată face, el şi-a strivit buzele de ale ei. Căldura, puterea, dorinţa, tandreţea şi adoraţia lui, toate amestecate într-o por-

ţiune minunată, un elixir magic care alunga gîndurile şi teama şi nu lăsa loc decît pentru bucuria dragostei lor.

Mai tîrziu, ea stătea pe spate, privind dansul norilor şi ţinînd mîna lui în palmă.

De data asta, nu va mai adormi, chiar dacă trupul îi era cuprins de nemişcare, de pace şi fericire. Îşi simţea membrele ca de unt, topite în soare. Braţele, picioarele... existau. Ştia că sînt acolo, dar nu le putea mişca deloc! Capul îi plutea în nori şi se odihnea în acelaşi timp pe o pernă de margarete. Respira – îşi putea simţi pieptul ridicîndu-se şi coborînd, putea simţi transpiraţia de pe sîni uscîndu-se la atingerea răcoroasă a brizei dimineţii – dar respiraţia ei era acum respiraţia lui, hrănindu-le ambele inimi. Era reală; era adevărată; dragostea îi lăsa să împartă chiar şi aceeaşi respiraţie.

Ea a întors capul şi i-a zîmbit. Edward i-a zîmbit la rîndul lui, fericit. Ochii negri îi erau pe jumătate închişi, buzele desfăcute. Avea din nou acea expresie care îi înfierbînta ei sîngele: înfăţişarea unui erou romantic, a cuiva din alte timpuri.

Tremurînd, ea s-a rostogolit într-o parte şi i-a atins faţa. Cît era de frumos! I-a atins buzele şi el

i-a sărutat vîrful degetelor. Asta a înfiorat-o. Un sărut obişnuit n-ar fi în stare să aibă un asemenea efect. Dar ia să vedem, o să încerc din nou, s-a gîndit ea. Şi iarăşi atingerea lui a ameţit-o. A venit mai aproape, şi-a pus buzele pe ale lui şi a simţit că i se strînge inima.

– Oh... a şoptit ea, cuvintele parcă părăsindu-i singure gura. Oh, te iubesc, Edward.

– Atunci de ce tremuri aşa, draga mea? i-a şoptit el, strîngînd-o în braţe.

– Pentru că n-am fost niciodată aşa de fericită. E ca şi cum... ca şi cum... Jamie s-a oprit cu ochii măriţi, fără grai.

El a îndepărtat-o uşor şi a privit-o întrebător.

– Ce? Ce voiai să spui?

– Pentru ceea ce simt acum, a răspuns ea încet, mîngîindu-i buzele cu vîrful degetelui, nu am cuvinte. N-am nici o experienţă. De asta, tocmai mi-am dat seama. Ca să-ţi spun ceea ce simt, ar trebui să inventez un cu totul alt limbaj.

– Atunci o să-l inventăm împreună, a zis el încet, trăgînd-o mai aproape de pielea el. Uite, asta – a sărutat-o pe nas – înseamnă te iubesc. Şi asta – a sărutat-o pe buze – înseamnă te ador. Şi asta – şi-a strecurat o mînă sub tricoul ei, atingîndu-i sînii – asta înseamnă...

– Ştiu exact ce înseamnă, a rîs ea. Şi sînt întru totul de acord!

Cîteva ore mai tîrziu, după ce au mîncat cîteva sandvişuri şi au băut nişte vin, au pornit călare spre casă. De data asta, Jamie a deschis drumul. Calul roşcat, care nu obţinuse decît un măr de la picnicul lor, se îndrepta grăbit către grajd. Jamie abia dacă ţinea frîul. Călărea într-un fel de ameţeală, cu soarele cald deasupra capului şi cu mintea plină de vise.

A aruncat o privire spre Edward. Ah, el era atît de frumos, încît îi lua respiraţia. Chipul, trupul acela! Senzualitatea aceea care îl înconjura ca o aură. N-o să se sature niciodată de el. Niciodată! Poate că atunci cînd vor ajunge în casă, aşa prăfuiţi cum erau, or să verifice dacă era destul loc pentru amîndoi în cada cea veche!

Chicotind, ea a aruncat o altă privire peste umăr.

– Ce mai pui la cale? a zis Edward zîmbind, apropiindu-se de ea. Ţi-am observat privirea.

– Era pur şi simplu o privire lubrică, a admis ea.

Zîmbetul lui s-a lărgit. I s-au zărit dinţii albi şi brusca dorinţă din ochii întunecaţi. Surpriză! Şi încîntare!

– Aş avea nevoie de cel puţin o sută de ani în care să nu fac nimic altceva decît să te iubesc, Jamie Payton. Presupun că atîta o să-mi trebuiască pentru a te cunoaşte în întregime.

– Pe mine? a întrebat ea uimită, ridicînd apoi uşor din umeri. Îţi acord cu bucurie suta de ani, dar cinstit vorbind, nu sînt chiar atît de complicată.

– Ba eu cred că eşti. Eşti ca trandafirii aceia roz, pe care ţi i-am dăruit... Petală peste petală, strat peste strat, fiecare mai minunat ca celălalt, desfăcîndu-se într-o frumuseţe nebănuită.

Jamie a rămas fără grai. Cîteva lacrimi i-au curs pe obraji.

Edward a pălit. A luat-o cu tandreţe pe după umeri.

– Jamie? Ce s-a întîmplat? Ce-am făcut?

Ea i-a luat mîna şi a dus-o la buze.

– Nimeni... nimeni nu mi-a spus vreodată ceva atît de frumos.

– Fir-ar să fie, ce m-ai speriat! a spus el, recăpătîndu-şi culoarea din obraji.

– Îmi pare rău, m-ai luat prin surprindere. Vocea ei încă tremura, dar ochii îi străluceau de fericire. Oh, Edward, oare toate astea sînt cu adevărat reale?

El a privit-o adînc în ochi.

– Da, pot fi... sînt reale. Ai încredere în mine.

Un sentiment ciudat a pus stăpînire pe amîndoi. Liniştiţi, gînditori, ei şi-au lăsat caii să meargă încet, cu capetele în jos, păscînd iarba înaltă. Nici unul din ei nu se grăbea să se întoarcă. Toată

natura părea să-i înconjure cu un mister dulce, la fel cum casa o făcuse cu o noapte în urmă. Aşa că, atunci cînd au traversat un mic rîu, Jamie şi-a oprit brusc calul şi a coborît din şa.

– N-am putea să mai rămînem puţin aici? a întrebat ea.

– Cum vrei tu.

Edward a legat cei doi cai de o salcie, apoi a aruncat un băţ în pîrîu pentru Dante, care abia aştepta să se joace.

– Ah, eşti un cîine teribil, a aplaudat Jamie, atunci cînd el a depus băţul la picioarele stăpînului.

– Dă-i-l ei, i-a spus Edward, arătînd către Jamie.

Ascultător, Dante a luat băţul şi i i-a dus ei. Jamie i-a mîngîiat capul lăţos şi umed şi a aruncat băţul în apă. A izbucnit în rîs, atunci cînd Dante, împroşcînd apa din piatră în piatră, a dat cu laba cînd de un băţ, cînd de altul, hotărît să-l găsească pe cel aruncat.

– Nu sînt mofturoasă, i-a strigat ea, rîzînd. Adu-mi orice. Hai, vino aici, Dante!

Edward stătea ceva mai departe, sprijinit de un pin bătrîn, privindu-i.

Jamie s-a întors şi a aruncat un con de brad, lovindu-l în picior. Atunci cînd el n-a intrat în joc, a mai aruncat încă unul, care i-a aterizat drept în

poală. El i-a zîmbit tandru.

– Am crezut că vrei doar să stai şi să te bucuri de peisaj, Jamie.

– Chiar asta fac.

– Mda.

– Ba asta fac! Am vrut doar să nu cumva să crezi că te ignor.

– E în regulă. Pentru moment sînt foarte mulţumit.

– Eşti, nu-i aşa? l-a tachinat ea. Ridicîndu-se în picioare, s-a scuturat de frunze şi s-a îndreptat spre el. De fapt, mi se pare că eşti cam însingurat. Ai nevoie de puţină companie?

În ochii negri ai lui Edward a licărit pasiunea. Ea îl putea observa cum se lupta, fără succes, să-şi păstreze calmul.

Ghicind ce simţea el, fu străbătută de o dorinţă puternică. Aşa se întîmplau lucrurile între ei, un cerc constant de emoţii, de parcă pentru prima oară era cu adevărat vie şi legată de o altă fiinţă, ea întreagă şi totuşi parte din altcineva. Una... şi totuşi doi. Din nou, un val de fericire ameţitoare i-a trecut prin suflet, tulburînd-o.

– Vino aici şi stai lîngă mine, i-a spus Edward, trăgînd-o încet în poală. Iar ai privirea aceea.

– Ce privire? Ea a rîs, lăsîndu-şi capul pe umărul lui.

– Asta... a şoptit el, atingîndu-i chipul cu vîrful

degetelor. Se învăluie în jurul inimii mele şi o strînge. Nu... A înghiţit şi şi-a scuturat capul. Nu mă pot decide dacă ceea ce simt e plăcere... sau durere.

– Ah, Edward, să fie plăcere. Niciodată n-aş vrea să-ţi provoc vreo durere.

L-a sărutat cu pasiune, simţindu-şi întregul corp fremătînd. Un singur sărut şi simţea cum se topeşte, cum îşi deschide petalele.

– Oh! a exclamat ea. Cred că într-adevăr e un fel de vrajă între noi, Edward. Nu ştiu cum, se pare că tu ştii lucruri pe care nici eu nu le ştiu despre mine, sau pe care le-am ţinut ascunse ani de zile. Şi iată-mă, eu... aceeaşi dintotdeauna şi totuşi atît de diferită, încît abia dacă mă recunosc. Nici măcar nu ştiu ce o să spun sau ce o să fac. Nu ştiu la ce să mă aştept. Dumnezeule, cred că am depăşit faza aşteptărilor, nu mai fac decît să simt şi să exist. Eu, care plănuiam în fiecare zi totul, de la fulgii de porumb pînă la subiectul conversaţiilor. Ca să vezi!

Şi-a dat capul pe spate şi a rîs, deschizîndu-şi braţele.

– Dumnezeule! Nimeni n-o să mă mai recunoască!

El a rîs cu ea, ţinînd-o în braţe, ochii lui spunînd totul.

Jamie i-a înconjurat gîtul cu braţele, vorbind

liniştit acum, aproape solemn:

– Tu ai făcut asta, Edward Rockford. E doar meritul tău.

– Nu, Jamie, a spus el încet, pe acelaşi ton cu al ei. Ai făcut-o singură. Întotdeauna a fost acolo, în tine – fericirea, îndrăzneala, femeia sălbatică şi liberă.

– Dar tu ai trezit-o. Tu i-ai spus pe nume! Şi-ţi mulţumesc. Nu voi permite nici un fel de confruntări, a adăugat ea, sărutîndu-l din nou.

– Ultimul lucru pe care l-aş vrea e să mă cert. M-am certat destul în viaţa mea.

– Nu aici. Nu acum. Nu cu mine, a spus ea sărutîndu-i bărbia, gîtul, simţindu-i pulsul care îi bătea repede. Şi-a strecurat mîinile pe sub cămaşa lui şi i-a mîngîiat pieptul. Îi putea simţi muşchii încordaţi, respiraţia întretăiată.

– Mă duc să iau pătura, a spus ei.

– Eu am să fiu pătura ta, a şoptit ea şi, fără să se mai gîndească, şi-a tras tricoul peste cap şi şi-a descheiat blugii. Briza şi soarele cald i-a mîngîiat pielea. Se simţea sălbatică şi liberă, liberă de temeri, de inhibiţii, liberă să se întindă goală lîngă iubitul ei, sub ochii întregii lumi. Şi cînd Edward a fost şi el gol, ea i-a sărutat trupul, fiecare curbă aurie, fiecare muşchi, fiecare unghie.

A lăsat ca timpul să se oprească sau mai degrabă a părut că ea a alunecat afară din timp, în

veşnicia de a fi, de a mîngîia, de a simţi şi de a iubi. Soarele strălucea. Iarba era moale şi parfumată. Iar ei erau aici, acum. Şi asta era totul.

Brazii aruncau umbre prelungi către est, peste dealurile înalte. Era tîrziu de-acum, aproape se înserase şi amîndoi erau obosiţi, înfometaţi, dar prea leneşi ca să se mişte.

– Ar trebui să mergem, a spus Edward, întins încă pe spate.

– Ştiu, a răspuns Jamie, cu capul cuibărit pe pîntecul lui.

– Trebuie să fie vreo şase jumate.

– Nu ştiu, am uitat să-mi potrivesc ceasul.

– Şi eu.

Vîntul crescuse în intensitate, mişcînd vîrfurile copacilor. Dante stătea aşezat la picioarele lui Edward, mişcîndu-şi coada în care se încurcaseră ace de brad.

– De ce l-ai botezat Dante? a întrebat Jamie.

Edward n-a răspuns imediat. Apoi a spus încet:

– Pentru că m-a însoţit prin mai multe nivele ale iadului.

Jamie a simţit o durere înţepîndu-i inima. S-a rostogolit pe o parte, cu obrazul lipit de pieptul

lui.

– Ah, Edward, îmi pare rău. Timp de o clipă, am uitat că a mai existat şi altceva, în afară de aici şi acum.

El i-a atins obrazul.

– Nu mai există.

Îndreptîndu-se călare spre casă, Jamie a fost din nou în frunte. Trebuia să ţină strîns frîul acum, ca să-şi împiedice calul s-o zbughească în galop. Sărmanul era lihnit de foame... sau cel puţin aşa părea.

– Mai e mult? a strigat ea peste umăr.

Edward a ajuns-o din urmă.

– Ce-ai spus?

– Am întrebat dacă sîntem pe-aproape. Cred că armăsarul meu ar fi în stare să mănînce un cal în clipa asta!

Edward a rîs.

– Încă vreo două mile. Casa o să fie la locul ei, aşteptîndu-ne, şi o s-o zărim imediat ce vom fi pe vîrful culmii.

Jamie a scuturat din cap, uimită.

– Cum e posibil, Edward?

El n-a trebuit s-o întrebe la ce se referea.

– Nu ştiu, a spus el. Nu ştiu cum ai putut să-mi pictezi casa, cum tabloul tău a putut avea o legătură cu secretul meu atît de bine păstrat. E una dintre tainele de neexplicat ale vieţii.

– Precum OZN-urile sau triunghiul Bermudelor? a zis ea zîmbind.

– Probabil. Acum hai să ne întrecem pe drumul de întoarcere!

El şi-a lăsat calul să galopeze liber, călărind cu uşurinţă peste culmea dealului. Imediat, Jamie s-a luat după el. Putea s-o facă! Era uimitor. Nimic nu mai era imposibil pentru ea astăzi. Nimic!

Capitolul 10

Într-adevăr, în cada cea veche încăpeau amîndoi.

Edward a intrat primul. Aruncînd o privire peste umăr, el a observat-o pe Jamie admirîndu-i trupul.

– Hei, a rîs el. Încetează!

– Nu mă pot abţine. Eşti irezistibil, nu mai pot răspunde de acţiunile mele.

– Hai, vino aici cu mine şi lasă prostiile.

Jamie şi-a lăsat halatul să-i cadă peste umeri, dar i-a mai păstrat un colţ, acoperindu-se în faţă.

– Nu ştiu, s-a plîns ea, poate că apa e prea fierbinte.

– Nu, a răspuns el solemn, lăsîndu-se pe spate ca o pisică leneşă.

– Prea rece? a şoptit ea, trecîndu-şi limba peste buze.

– Nu chiar. Edward a scuturat din cap, cu ochii în ochii ei.

– Vrei să spui că-i tocmai bună? Ei, atunci ar fi mai bine să verific singură.

Aplecîndu-se, şi-a vîrît degetele în apă şi apoi le-a trecut peste pieptul lui... şi mai jos, spre pîntec.

Buzele lui s-au desfăcut şi respiraţia i-a devenit neregulată. Vraja s-a instalat între ei, de la ochi negri la ochi cenuşii, de la zîmbet la zîmbet, de la degete la piele. Îi excita oare doar faptul că nu-şi cunoşteau trupurile? Doar noutatea, fiorul?

Prea ameţită ca să gîndească, ea şi-a pus mîinile pe umerii lui umezi şi l-a privit adînc în ochii arzători.

Curbîndu-şi mîna liberă în jurul capului ei, Edward i-a apropiat faţa de a lui şi a sărutat-o.

– Intră aici cu mine, Jamie. Ţi s-a făcut pielea de găină.

– Nu mi-e frig deloc, a şoptit ea.

– Atunci am să iau asta drept un compliment.

Zîmbind, Jamie şi-a lăsat halatul să cadă pe

podea şi a intrat în cadă, cuibărindu-se în spaţiul pe care el i-l pregătise între pulpele lui.

Lăsîndu-şi capul pe pieptul lui, ea a zîmbit.

– E foarte confortabil, domnule Rockford.

Drept răspuns, el şi-a presat buzele pe ceafa ei şi a muşcat-o uşor, fericit.

Fiorii s-au plimbat pe pielea lui Jamie.

– Faci asta foarte des, i-a şoptit Edward la ureche, dinţii lui mişcînd cu blîndeţe lobul fraged.

– Ce? a întrebat ea.

– Rîzi, a răspuns el, strecurîndu-şi limba în urechea ei.

Ea şi-a ridicat umărul, rîzînd, retrăgîndu-se.

– Eu? Rîd? Niciodată! Dacă e vreun lucru de care să fiu sigură, e că nici măcar cînd eram copil, nu Rîdeam.

– Şi atunci cum se numeşte asta? a întrebat el, strecurîndu-şi mîinile peste mijlocul ei.

– Încetează! a rîs. O.K., mă predau. Recunosc, în cele mai neobişnuite... S-a întors pe genunchi, şi-a strecurat braţele în jurul gîtului lui şi l-a sărutat.

– Cele mai neobişnuite...?

Ea l-a sărutat din nou.

– În cele mai neobişnuite circumstanţe, presupun că da, rîd cu adevărat.

– Şi-mi place la nebunie. E un sunet dulce, Jamie Payton.

– Şi tu eşti un bărbat dulce, Edward Rockford. Dulce şi delicios. L-a sărutat pe piept, chiar deasupra inimii. Dar, în vreme ce ea zăbovea cu gura acolo, s-a auzit soneria telefonului. Au tresărit amîndoi.

Sunetul ascuţit i-a speriat aşa de tare, încît singura emoţie pe care a putut-o simţi Jamie, a fost mînia.

– Ce naiba...!

Edward a tresărit, de parcă ar fi fost lovit pe la spate. S-a încruntat. Şi-a ridicat capul, ascultînd sunetul insistent, dar în afară de asta n-a mai făcut nici o mişcare. Era încordat ca un arc, zbîrnîitul telefonului vibrîndu-i în toţi nervii corpului.

Cînd a încetat, Jamie a şoptit:

– Cine ar putea fi? Am crezut că nu ştie nimeni de casa asta.

– Nimeni nu ştie. El şi-a trecut o mînă prin părul umed. Nu, dar am lăsat aşa de multe lucruri neterminate la birou, încît am fost nevoit să-mi pun telefonul din apartament în legătură cu cel de-aici. Oricine are nevoie de mine, încearcă la numărul de acolo. Am lăsat totuşi instrucţiuni să fiu căutat doar în caz de urgenţă.

– Oh, Edward. Jamie s-a încruntat, oscilînd între dezamăgire şi uimire. Nu poate fi chiar atît de important. Doar a închis, nu-i aşa?

– Da, a răspuns el, sprijinindu-se de ea, atin-

gîndu-i sînii în vreme ce o săruta. Nu-ţi face griji.

– Nu sînt îngrijorată, a zis ea, încruntîndu-se totuşi. Am crezut doar că asta e o ascunzătoare perfectă. Nu m-aşteptam să ne deranjeze cineva.

– Şi nimeni n-o s-o facă.

– Promiţi?

A fost rîndul lui Edward să se încrunte.

– Jamie...

– Spune-mi că promiţi. Spune-mi!

– Jamie, promit să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să nu las pe nimeni să ne deranjeze în week-end-ul ăsta.

– Ah! a spus ea cu dispreţ, întorcînd capul. Asta e o diversiune.

– Nu e, a insistat el, luînd-o de umeri şi încercînd s-o facă să-l privească.

Dar Jamie devenise alunecoasă ca un peşte. Într-o secundă, s-a dus în celălalt capăt al căzii şi s-a postat cu genunchii ia piept, înconjurîndu-i cu braţele. Fără să i se uite în ochi, ea i-a zis:

– Dă-mi prosopul, te rog.

– Jamie... Brusc, vocea lui părea iritată, dar ei nu-i mai păsa.

– Ţi-am cerut un prosop. Te rog.

– N-ai decît să-l iei singură.

Cu bărbia ridicată, ea a ieşit din cadă şi s-a dus să-şi ia un prosop din dulap. Tocmai se înfăşura în el, cînd telefonul a sunat din nou.

Ea s-a oprit, cu mîinile pe piept.

Ridicîndu-se în picioare, Edward i-a întîlnit privirea, cu ochii la fel de îngrijoraţi ca şi ai ei.

Jamie parcă s-a topit.

– Te rog, Edward, nu răspunde. Sîntem atît de fericiţi aici. E atît de minunat, de prefect. Te rog... nu strica totul.

În loc de răspuns, el a venit şi a luat-o în braţe. A ţinut-o strîns la piept, pînă ce sunetul telefonului s-a oprit. Apoi a privit- o, zîmbindu-i. Dar în spatele zîmbetului, adînc în ochii lui întunecaţi, se strecuraseră nişte umbre.

Jamie şi-a presat obrazul de umărul lui şi l-a strîns în braţe cu putere.

– Mulţumesc, Edward. Mulţumesc. N-o să-ţi pară rău. Ea a ridicat privirea şi s-a forţat să zîmbească. Ştii ce? Am să-ţi pregătesc ceva delicios. Şi apoi o să ne plimbăm în lumina lunii şi o să ne aşezăm în faţa acelui foc minunat.

Dar în loc de asta, Edward a gătit somon pe grătarul de afară şi apoi au făcut dragoste în patul uriaş de stejar. Jamie a adormit în braţele lui, epuizată, dar împăcată.

Edward a rămas treaz lîngă ea, emoţiile marcîndu-i chipul frumos. Afară vîntul se înteţise, semnalînd o schimbare a vremii. Cu siguranţă că urma să fie furtună. Stînd acolo, el o putea simţi apropiindu-se, încercuind tot mai ameninţător

casa din pădure. Şi-a strîns mai tare braţele în jurul femeii de lîngă el, dar n-a privit-o. A lăsat-o să doarmă. Îngrijorarea lui nu trebuia să-i deranjeze visele. Se va ocupa de ziua de mîine.

Telefonul i-a trezit pe amîndoi dimineaţa. Ameţit, dezorientat, Edward a întins mîna după receptor. Bîjbîind, l-a dus la ureche.

– Da?

Vocea de la celălalt capăt, deşi politicoasă, l-a readus la realitate. Conversaţia a fost scurtă, de afaceri. Jamie n-a auzit decît salutul final.

După ce a închis, Edward s-a întors către ea.

Era vîrîtă sub pătură, privindu-l cu ochi cenuşii întrebători. El n-a încercat să se ascundă.

– Era preşedintele reţelei. Firma dă un cocktail pentru ambasadorul Olandei în seara asta. În ultimele luni, eu am fost cel care am negociat cu televiziunea olandeză, dar i-am lăsat baltă pe toţi în weekend-ul ăsta. Prezenţa mea e necesară acolo. Asta nu înseamnă decît că va trebui să plecăm ceva mai devreme decît am plănuit în după-amiaza asta.

Jamie a privit într-o parte. Trebuia să se termine odată. Ştiuse asta. În fond, totul nu era decît o fantezie.

– O.K., a spus ea pe un ton plat. Înţeleg.

Tonul ei l-a surprins şi l-a îngrijorat. O idee i-a răsărit brusc în minte.

– Vino cu mine, Jamie. Va fi încîntător... Unul dintre acele elegante cockteiluri diplomatice. Nu mă lăsa să mă descurc singur.

– Nu, nu, a spus ea cu hotărîre.

S-a strecurat sub aşternuturi, lăsîndu-şi mintea invadată de imagini vii, demult îngropate: ea îmbrăcată elegant, lîngă umbra severă şi dezaprobatoare a tatălui ei care, chiar în clipa dinainte de a o prezenta oaspeţilor, îi şi găsea vreun defect: hainele, părul, expresia de pe chip. Oh, era în stare s-o distrugă cu un singur cuvînt...

Era atît de tulburată, încît abia dacă a putut auzi următoarele cuvinte ale lui Edward. El îşi închipuia probabil că era doar încăpăţînată. I-a dat la o parte colţul păturii de pe chip şi i-a ţinut umărul doar atît cît s-o împiedice să se întoarcă cu spatele.

– Hai, Jamie, iubita mea. Vino cu mine. N-o să stăm mult. Trebuie doar să apar acolo, să fac puţină conversaţie, să-l întîmpin pe ambasador şi să-mi cer scuze faţă de reprezentantul reţelei olandeze. Asta-i tot. Nu-ţi cer prea mult.

Ea şi-a muşcat buza, a lăsat ochii în jos, mohorîtă şi neîncrezătoare.

– Te rog! a mai spus el, apropiindu-se mai

mult, aşa încît ea îi simţea respiraţia caldă pe obraz. Vino cu mine, Jamie. Vei fi alibiul meu. O singură privire dacă îţi vor arunca, vor înţelege cu toţii de ce am dispărut fără nici o explicaţie.

A sărutat-o, frecîndu-şi obrazul aspru de pielea ei netedă.

– Mă vor invidia, în loc să mă condamne. Hai Jamie, spune da.

– Bine, de acord.

Ea s-a supus cu cîtă graţie a putut, dar în interiorul ei, undeva în adînc, exista o umbră de nefericire care avea nevoie doar de o briză foarte uşoară ca să se transforme în furtună.

Capitolul 11

Edward a tras maşina în faţa clădirii unde locuia Jamie şi a oprit motorul.

– Să aştept aici sau să urc cu tine pînă te îmbraci? a întrebat el, cu un braţ pe spătarul scaunului ei.

– Ce-ar fi să te duci şi tu acasă să te pregăteşti şi apoi să te întorci să mă iei?

El a clătinat uşor din cap, cu un zîmbet cunoscător.

– Ah, nu, nici o şansă. Dacă am să te scap din vedere, o să dispari.

– Asta e o nebunie, a obiectat ea.

– Da? Spune-mi că gîndul ăsta nu ţi-a trecut niciodată prin minte, nici măcar o dată pe drumul ăsta de întoarcere, în care ai fost atît de tăcută.

– N-are importanţă. Ea s-a strecurat afară din maşină şi a urcat treptele de la intrare.

Edward a ajuns-o din urmă, i-a deschis uşa şi apoi a urmat-o pe scări.

În garsonieră, el s-a sprijinit de uşă şi şi-a încrucişat braţele, în aşteptare.

Jamie l-a privit semnificativ, apoi a înşfăcat o rochie de mătase neagră din şifonier şi încă alte cîteva lucruri şi s-a dus în baie.

Cîtă vreme ea a lipsit, Edward s-a apropiat de şevalet şi a privit tabloul casei lui. A rămas acolo, aproape hipnotizat. Cum era posibil? Cum se putea aşa ceva?

Dar oare nu era la fel de ciudat şi faptul că el stătea aici, aşteptînd-o pe femeia iubită, fiindu-i dor de ea chiar şi în aceste cîteva momente în care n-o vedea. Cum era posibil aşa ceva? Era de necrezut, de neînţeles.

– Tu! a zis el, bătînd cu degetul îndoit în tablou. E numai din vina ta. Toate fac parte din aceeaşi vrajă. Nu înţeleg, s-ar putea să nu înţeleg niciodată şi nu pot face absolut nimic apropo de asta. Zarurile sînt aruncate. C' est un fait accompli.

– Cu cine vorbeşti? a întrebat Jamie, ieşind din baie.

– Cu nimeni, a răspuns repede Edward.

– Şi încă în franceză!

– N-are importanţă. Să vorbim mai degrabă despre tine, a spus el zîmbind, în vreme ce se îndrepta către ea. Arăţi splendid.

– Da? a întrebat ea, privindu-şi rochia neagră, ciorapii şi pantofii asortaţi. Eşti sigur?

– Oh, draga mea, eşti adorabilă. Şi foarte sexy. S-a aplecat şi a sărutat-o pe gît. Seducătoare, minunată şi-a punctat cu cîte un sărut, pînă ce ea l-a împins rîzînd.

– O.K., e-n regulă. Te-ai făcut înţeles, mulţumesc, a replicat ea şi apoi ochii i-au întîlnit pe ai lui. A zîmbit uşor, un zîmbet adevărat, primul după atîtea ore şi apoi a spus din nou: Mulţumesc, Edward.

– N-ai pentru ce, Jamie. Nu e decît adevărul.

Ţinînd mîna întinsă precum un gentleman din epoca victoriană, el a aşteptat ca ea să-şi pună mîna într-a lui şi apoi a condus-o către uşă.

– Va fi o seară minunată, ai să vezi.

O oră mai tîrziu, pe înserate, au tras maşina în faţa unuia dintre micile hoteluri elegante, în car-

tierul ambasadelor din Washington. Portarul a ajutat-o pe Jamie să iasă din maşină. Valetul s-a dus să parcheze maşina. Ei nu-i rămînea decît să-l ia pe Edward de mînă şi să intre alături de el în sala de bal.

Înăuntru – candelabre de cristal, sculpturi de gheaţă, diamante. Întreaga încăpere strălucea.

– Vai, nu sînt destul de bine îmbrăcată, a şoptit Jamie, crispîndu-se la braţul lui Edward.

– Prostii, i-a răspuns el, zîmbindu-i. Eşti cea mai frumoasă femeie de-aici.

Imediat, au fost înconjuraţi de o mulţime de străini, au început să strîngă mîini, să zîmbească, să salute din cap şi să converseze politicos. Un chelner a trecut pe lîngă el şi, în clipa următoare, Jamie s-a trezit cu un pahar cu şampanie în mînă. A sorbit din lichidul ambrat şi curînd, lucrurile i s-au părut ceva mai limpezi. Putea să respire din nou.

Iată-l şi pe ambasadorul olandez, care arăta exact ca un om de stat, demn şi elegant în fracul lui, aplecîndu-se să-i sărute mîna. Era încîntător! De ce oare îi fusese teamă?

Şi apoi, o mişcare în spatele ei, o voce în ureche... o voce care a distrus toată seara aceea strălucitoare, reducînd-o la ruină.

Tatăl ei.

Jamie a tresărit puternic, vărsîndu-i băutura lui

Edward pe cămaşă. N-a putut decît să rămînă acolo cu ochii măriţi, privindu-l pe cel care îi zîmbea.

– Ce surpriză, Jamie! Eşti cu siguranţă ultima persoană pe care mă aşteptam s-o întîlnesc aici.

– Tată, eu...

– A venit cu mine, domnule Payton. Eu sînt Edward Rockford. Cred că ne-am mai cunoscut, dar...

– Ah, îmi amintesc destul de bine, domnule Rockford. Ne-am întîlnit la negocierile comerciale ale Europei de Nord.

– Da, chiar aşa. În vreme ce vorbea, Edward şi-a strecurat braţul în jurul taliei lui Jamie şi apoi, pretinzînd că-şi ia un pahar, a păşit între tată şi fiică, rămînînd între ei, protector.

Dar pentru Jamie era ca şi cum el ar fi fost făcut din sticlă. Umbra tatălui ei umpluse deja încăperea, ocolindu-l parcă pe Edward şi pe ceilalţi oaspeţi ca s-o găsească, s-o asalteze.

Cînd bătrînul şi-a îndreptat atenţia spre o tavă cu sandvişuri, Edward s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:

– Fii şi tu mai dură, Jamie. Răspunde-i cu aceeaşi monedă. Aminteşte-ţi că-l poţi trimite oricînd la naiba.

James Payton şi-a înfipt dinţii în mobiliţa de caviar, în vreme ce ochii lui, reci ca ai unui şarpe,

s-au înfipt în ochii lui Jamie. Cuvintele însă îi erau adresate bărbatului de lîngă fiica lui.

– Edward... nu te superi dacă îţi spun aşa, nu?

– Deloc, James.

– În regulă, a zis el zîmbind. Edward, de cîtă vreme o cunoşti pe fiica mea?

Jamie a văzut roşu înaintea ochilor. Uite-l cum stătea acolo, fără să-i acorde mai mult respect decît atunci cînd avea zece ani. Înghiţind restul şampaniei, i-a dat paharul lui Edward, întrebîndu-l:

– N-ai putea să-mi aduci altul, te rog?

Un zîmbet uşor a trecut peste chipul lui Edward.

Dînd din cap, s-a scuzat atunci cînd Jamie s-a întors către tatăl ei.

– Dacă vrei să ştii ceva despre persoane mea – ceea ce ar fi o noutate – ai putea să mă întrebi pe mine, fir-ar să fie!

El i-a acordat un zîmbet conciliator, învăluit în aroganţa lui obişnuită şi l-a privit pe Edward care se îndepărta.

– N-aveam de gînd să-ţi spun decît că, în sfîrşit, ai dat şi tu dovadă de puţin bun-simţ, draga mea. Tînărul ăla merită luat în consideraţie. E isteţ, curajos... un adevărat om de viitor.

Ochii lui s-au îndreptat din nou spre chipul ei.

– M-ai surprins, asta-i tot. Şi m-ai surprins

plăcut.

Fără să se poată controla, Jamie a simţit inima tresăltîndu-i în piept.

Însă apoi, dînd din umeri cu nonşalanţă, el a răstălmăcit totul.

– Dar felul în care te-ai îmbrăcat dovedeşte obişnuita ta lipsă de gust.

Jamie a rămas cu gura căscată. Camera s-a învîrtit odată cu ea. Întorcîndu-se, a dat la o parte un cuplu, apoi un altul şi a zbughit-o spre ieşire. Edward a ajuns-o din urmă cînd era pe cale să iasă.

– Potoleşte-te, Jamie. Ţine capul sus şi mergi calm. E în ordine. Sînt aici, lîngă tine.

Pe hol, ea s-a oprit şi s-a sprijinit de un perete, lîngă un ficus înalt. Mîinile îi tremurau. Trebuia să clipească pentru a-şi împiedica lacrimile.

– Îmi pare atît de rău, Jamie. N-am ştiut...

– Nu e din vina ta. Mă simt mai bine acum, zău. Te poţi întoarce. Eu o să iau un taxi.

– Nu fi caraghioasă.

– Nu, tu să nu fii caraghios, a zis ea, trecîndu-şi limba peste buzele uscate. E vorba de afaceri, e important pentru tine. Întoarce-te şi...

– Las-o baltă, Jamie, a răspuns el, luînd-o de braţ. Am să te conduc acasă.

– Dar nu vreau să mă conduci acasă!

Lumea întorcea capul spre ei, uitîndu-se apoi

în altă parte. Jamie simţea că ochii o înţeapă. Ura asta! Nu putea suferi jena, neajutorarea, sentimentele astea pe care nu le putea controla. Cînd Edward i-a ridicat faţa spre a lui, a putut observa totul. Privirea din ochii ei l-a înfiorat. A tras aer în piept şi a zis:

– Jamie, indiferent ce ţi-a spus...

– Vrei să ştii ce a spus? a sîsîit ea, printre dinţii încleştaţi. Mi-a spus că prezenţa mea aici, lîngă tine, e primul lucru înţelept pe care l-am făcut în viaţa mea!

Edward a făcut o grimasă.

– Oh, Jamie...

– N-are rost să pari aşa afectat. Tu ar trebui să fii fericit. Te place. Te admiră chiar. Vocea ei picura de sarcasm. Crede că îi eşti un adversar pe măsură, cineva căruia merită să-i acorzi atenţia. Cineva care merită preţioasa lui atenţie.

– Încetează, Jamie. Încetează!

Ea şi-a strîns buzele şi şi-a ridicat bărbia.

– Mă duc acasă.

– Iar eu am să te conduc.

A ieşit alături de ea, apoi a luat-o de braţ şi i-a întins valetului tichetul.

A privit-o, sperînd să vadă o reacţie oarecare din partea ei, dar era ca şi cum ar fi stat lîngă o statuie. S-a mişcat doar atunci cînd maşina a sosit în faţa lor şi valetul a deschis portiera.

Jamie s-a prăbuşit pe scaun şi a rămas acolo, cu mîinile în poală. Edward s-a strecurat la volan.

– Pot să te duc la mine, Jamie? Am putea sta puţin de vorbă. O să comand ceva pentru cină.

– Nu mi-e foame, mulţumesc. Şi vreau să mă duc acasă.

– O să mă laşi să urc?

Ea a privit în gol pe fereastră.

– Jamie, o să mă laşi să intru?

Şi brusc, între ei a început să colcăie un ghem de emoţii. Pentru Jamie era ca şi cum ar fi privit o încăpere plină cu şerpi.

A scuturat din cap.

– Nu vreau decît să ajung acasă. Şi vreau să rămîn singură o vreme. Te rog, Edward. Te rog!

– Dar de ce eşti aşa de supărată pe mine? Spune-mi.

– Pentru că tu m-ai dus acolo.

– Dar asta n-are nici un sens; doar ai spus-o singură. N-am avut nici o idee că el s-ar putea să fie acolo. Pur şi simplu s-a întîmplat.

– „Pur şi simplu s-a întîmplat", l-a imitat Jamie, clătinînd din cap. Se pare că în ultima vreme tot repetăm asta, tu şi cu mine. Necazul e că mie nu-mi plac lucrurile care „pur şi simplu se întîmplă". Vreau ca ele să fie previzibile, sigure, rezonabile.

– Şi eu la fel. Dar nu aşa funcţionează lumea.

– Pentru mine aşa funcţiona. L-a privit cu intensitate şi el i-a susţinut privirea, mînia şi confuzia trecînd de la unul la altul precum un curent electric.

În cele din urmă, el a scuturat din cap şi a privit afară prin parbriz.

– Am să te duc acasă. O să discutăm altă dată.

– Bine, a spus ea, rigidă. Părea făcută din piatră. Nu mai simţea nimic.

– Şi mai e ceva, nu-i aşa? a spus el cu vocea rece şi distantă. Ce este? Din ce alt motiv eşti supărată pe mine?

Ce putea spune? Îi putea mărturisi că, dacă tatăl ei, pe care îl ura, în care nu avea încredere, pe care îl dispreţuia mai mult decît orice pe lume în clipa aceea... dacă el putea avea o părere atît de favorabilă despre bărbatul de lîngă ea, însemna că ceva nu era în regulă? Putea spune asta? Îi putea explica?

Dar gîndul i-a înfipt o gheară în inimă. Poate că într-adevăr ceva nu era în regulă. Nu înţelesese. Fusese oarbă, zăpăcită. Era greşeala ei... Şi ar fi mai bine s-o corecteze acum decît să plătească pentru asta mai tîrziu.

A clipit des, dar lacrimile au dat pe afară oricum, scăldîndu-i obrajii. A ţinut capul întors şi n-a scos nici un sunet. Cînd Edward a oprit maşina şi

a coborît ca să-i deschidă portiera, ea şi-a şters repede faţa şi s-a dat jos, înainte ca el să-i ofere mîna.

– Noapte bună, Edward. Te rog să nu urci. O să... o să mai vorbim.

– Cînd?

– Nu ştiu. În curînd. Am să te sun.

– Chiar o s-o faci?

– Da. Desigur.

– Oh, Jamie... a şoptit el şi în vocea iui era durere, durere împovărată de mîhnire şi confuzie.

Asta a făcut-o să ridice privirea spre chipul lui. A scuturat din cap, cu ochii plini de lacrimi. Trebuie să întoarcă privirea, să se uite în altă parte.

Cu un deget tremurător i-a atins cămaşa, atît de albă şi de scrobită, pătată cu şampanie.

– Îmi pare rău, Edward. Îmi pare atît de rău! N-am vrut să se întîmple aşa ceva.

Dar atunci cînd el a încercat s-o tragă spre el, s-o strîngă la piept, ea a alergat pe scări şi a dispărut.

Cu mult după ce ecoul paşilor ei s-a risipit, Edward a rămas în uşa imobilului, care îi fusese trîntită în nas. Era ca şi cum ar fi rămas în fundul iadului. Se simţea de parcă toată lumina, toată

fericirea îi fusese din nou smulsă. Din nou!

Un impuls brusc l-a scuturat, o nevoie de a-şi strivi mîna lovind zidul, de a striga şi de a blestema, de a urla la lună. Dar nu era el în stare să facă aşa ceva. Cu siguranţă nu aici, pe o strada aglomerată.

Strîngînd din dinţi, şi-a trecut o mînă peste faţă şi a dat înapoi... O să aştepte. O să-i ofere timpul şi spaţiul de care avea nevoie. O să-i ofere ocazia de a schiţa ea următoarea mişcare. Putea s-o facă... Pentru că trebuia s-o facă. Nu mai avea de ales. Chiar dacă se putea convinge pe sine că existau şi alte opţiuni, inima lui nu putea fi înşelată. Pentru el, era deja scris în cartea destinului: această femeie şi numai ea, pentru totdeauna.

Capitolul 12

Trei zile mai tîrziu şi-a încălcat însă promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi. Nu putea aştepta ca Jamie să ia iniţiativa. Trebuia s-o sune. A închis uşa biroului, i-a spus secretarei să amîne toate întrunirile şi a ridicat receptorul. A stat acolo o clipă, ţinînd telefonul în poală, încercînd să se decidă ce cuvinte să folosească. Cu siguranţă, existau cuvinte care ar convinge-o pe Jamie, cuvinte care ar putea s-o atingă. Trebuia doar să le găsească pe cele potrivite.

Dar nu i-a venit nici unul în minte. Nici măcar

un singur gînd clar. Nici o idee mai răsărită.

Aşa i se întîmpla de cînd o întîlnise prima oară. Se simţea izolat de totul, deconectat, în derivă, pierdut. Însă acum o făcea de nevoie. Trebuia să plece cu avionul la Amsterdam pentru a încheia negocierile şi era absolut hotărît să nu părăsească ţara, fără s-o vadă, fără măcar să vorbească cu ea.

Mînia i-a dat energie. A format numărul, a ţinut receptorul la ureche, a numărat apelurile care se succedau regulat. Cercuri de transpiraţie i-au apărut sub braţe şi cămaşa i s-a lipit de spate. Să urce un munte era mai uşor decît asta. Sau să prindă un cal cu lasoul. Ori să realizeze o tranzacţie de milioane de dolari. Orice! Cînd telefonul a sunat a noua oară, tocmai cînd era pe cale să renunţe, Jamie a ridicat receptorul.

– Alo?

Edward şi-a frecat fruntea dureroasă şi a tras aer în piept.

– Bună, Jamie. Eu sînt. Ştiu că nu voiai să te sun, ştiu că ai avut nevoie de ceva timp ca să te gîndeşti...

– E-n regulă. Ce mai faci?

Părea oare îngrijorată? Mai mult decît atît? Mai puţin? Inima îl durea de nevoia de a afla. Dar şi-a ales un timbru al vocii calm şi lipsit de emoţie.

– Sînt bine. Dar tu?

– Şi eu sînt bine.

O pauză, o tăcere pe care el n-o putea desluşi. Apoi vocea ei minunată, însă rece şi distantă.

– Am fost ocupată cu lucrul. Încerc ceva nou, o natură moartă. De fapt, cînd m-ai sunat, tocmai pictam.

– Îmi pare rău. Aveam de gînd să aştept pînă ce o să-mi dai tu de ştire...

– Am crezut că aşa ne-a fost vorba.

– Da, ştiu. Însă trebuie să plec. Am avion pentru Amsterdam. S-ar putea să lipsesc o săptămînă sau chiar mai mult şi...

A dat din cap, presîndu-şi degetele pe tîmple. Cu ochii închişi, a continuat:

– N-am vrut să plec fără să te văd. Trebuie să stăm de vorbă.

– Cînd pleci?

Lui i-a sărit puţin inima.

– Abia mîine dimineaţă. Cu zborul de ora nouă.

– Aha.

El a aşteptat, dar ea i-a distrus repede pînă şi acea umbră de speranţă.

– Trebuie să-mi vizitez o prietenă în după-amiaza asta, în Maryland. N-o să mă întorc decît mîine seară... Îmi pare rău.

Fir-ar să fie! N-avea de gînd să cedeze prea uşor.

– Ce prietenă? a întrebat el. N-am ştiut că ai o

prietenă în Maryland. Unde în Mayland?

– În Onley. Ea a rîs uşor, dar chiar şi acel sunet dulce s-a metamorfozat iute. Edward, sînt o mulţime de lucruri pe care nu le ştii despre mine. Zău, abia dacă mă cunoşti...

– Dar te iubesc. A spus-o înainte să-şi poată opri cuvintele. Şi să ştii că te cunosc. Ştiu că eşti speriată şi nefericită, hotărîtă să dai la o parte orice sentiment. Ştiu asta. Şi o înţeleg. Şi dacă aş avea tot timpul din lume, ţi-aş oferi luxul de a spune „nu" oricît ai vrea, înainte de a-ţi da seama în cele din urmă că şi tu mă iubeşti, la naiba, şi că ceea ce vrei să spui cu adevărat este „da". „Da. Şi eu te iubesc"; asta vrei să spui, de fapt. Dar, în schimb, trebuie să ne chinuim unul pe altul, fir-ar să fie...

– Edward, ţipi. Ţipi la mine. Iar eu n-am de gînd să te ascult.

– Vin la tine. Chiar în clipa asta. Aşteaptă-mă.

– Tocmai plecam...

– Spuneai că pictezi. Aşa că aşteaptă-mă. Acordă-mi cinci minute. Cinci minute ca să discut cu tine.

– Nu pot. Am să pierd trenul. O să întîrzii. Trebuie să plec...

– Jamie, aşteaptă-mă!

El a trîntit telefonul, şi-a luat haina şi a ieşit în viteză din birou.

– Domnule Rockford! Aveţi un apel telefonic

pe linia trei şi cineva vă aşteaptă afară.

– Ai tu grijă de asta. Am să mă întorc mai tîrziu.

A făcut semn unui taxi şi a traversat oraşul, aplecîndu-se înainte, privind prin parbriz, îndemnînd parcă maşina să meargă mai iute, cu fiecare muşchi şi fibră a fiinţei lui. A deschis uşa chiar înainte ca taxiul să se oprească.

– Mulţumesc. Păstrează restul.

A urcat cîte două trepte deodată, etaj după etaj.

Cînd a ajuns la etajul al şaselea, Jamie tocmai ieşea din casă, cu o geantă în mînă.

El s-a oprit în capul scările, blocîndu-i drumul, un obstacol de netrecut, gîfîind de mînie şi disperare.

– N-aveai de gînd să mă aştepţi?

– Ţi-am... ţi-am spus doar... Trebuie să prind trenul.

– Către Olney.

– Da, a replicat ea, lăsînd geanta să cadă şi încrucişîndu-şi braţele pe piept.

– Jamie, să nu faci asta. Ştiu că ţi-e teamă. Înţeleg.

– Foarte bine, minunat, Edward. Sînt chiar bucuroasă. Pentru că îmi place de tine şi vreau să fim prieteni...

– Prieteni? Dar te iubesc. Nu, nu mă întrerupe şi nu întoarce capul. Te iubesc, Jamie Payton şi

ştiu că şi tu mă iubeşti! Simt asta aici... S-a pocnit peste piept cu palma. Cît despre restul, o să ne lămurim într-un fel. O să alungăm tristeţea, teama, toate sentimentele alea rele despre care tu nu vrei sau nu poţi să vorbeşti. O să...

– Dar ce te crezi? Vrăjitor? Îţi închipui că o singură fluturare a baghetei tale magice va regla totul dintr-o dată?

El şi-a îngustat ochii, dar i-a păstrat fixaţi pe chipul ei, gînditori, întrebători.

– Ce te face să fii atît de mînioasă pe mine, din moment ce eu îţi ofer fericirea?

– Aroganţa ta! Îngîmfarea ta afurisită.

– A mea? El a gemut, îndepărtîndu-şi braţele. Jamie! Dacă există un lucru pe care l-am pierdut trecînd prin toate astea, este tocmai siguranţa din mine. Pentru prima oară în zece ani, mă aflu aici, balansîndu-mă pe o sîrmă subţire la mare înălţime, fără ca jos să mă aştepte o plasă de siguranţă.

Ea a clipit, apoi şi-a îndepărtat privirea de pe chipul lui.

– Mă rog, pari arogant, pari... N-a mai continuat, ridicînd din umeri într-o resemnare fără speranţă.

– Ce? a întrebat el. Ce? Adică sînt ca tatăl tău?

– Exact! Ea l-a privit din nou. Pari de parcă ai cunoaşte toate răspunsurile. Ce ar trebui să fac, ce n-ar trebui...

– Vasăzică asta e. Oh, ar fi trebuit să ghicesc. Păi, să-ţi spun ceva, Jamie. Nu sînt ca tatăl tău. Nu sînt absolut deloc acelaşi tip de om ca el. Nu-mi place de el. Şi-mi pare rău că l-ai întîlnit acolo şi că nu ştiu ce lucru stupid te-a făcut să crezi că el mă place. Nu-i adevărat. Nici măcar nu mă cunoaşte.

El s-a aplecat spre ea, ochii lui întunecaţi arzînd plini de pasiune.

– Cît despre faptul că ştiu toate răspunsurile, ei bine, nu-i adevărat. Sînt la fel de confuz ca şi tine. Exceptînd... – a şoptit, respirînd din greu – exceptînd un singur lucru: ştiu că ne iubim şi că, într-un fel sau altul, vom fi fericiţi!

Jamie a scuturat din cap, cu buzele tremurînd.

– Pur şi simplu nu înţelegi. Nu vreau să fiu atît de fericită, pentru că nu pot suporta să fiu fericită. Nu pot. Vreau ca lucrurile să fie simple, uşor de descurcat, aşa cum au fost cîndva.

Ea s-a aplecat şi şi-a cules geanta, strîngînd-o apoi la piept.

– Edward, pleci mîine. Şi... şi cred că e mai bine aşa. Vom avea amîndoi timp să ne gîndim, să ne lămurim. Te vei implica din nou în afaceri, iar eu voi putea picta. Va fi bine pentru amîndoi.

– Nu şi pentru mine. Ochii lui erau umezi, vulnerabili şi chinuiţi.

Jamie s-a uitat în altă parte.

– Va fi în regulă. Şi o să discutăm, atunci cînd

o să te întorci. Ai să vezi...

Ea s-a strecurat pe sub braţul lui şi a început să coboare scările. Cu un etaj mai jos, i s-a auzit vocea.

– Ai să vezi. E mai bine aşa.

Jamie a aşteptat în cafeneaua din colţ pînă ce l-a văzut pe Edward părăsind clădirea şi îndepărtîndu-se. Apoi a dat la o parte ceaşca de cafea neîncepută, s-a întors în garsonieră şi a deconectat telefonul. A stat aşa o clipă, privind peretele, cu aparatul în poală. O mie de gînduri i s-au învîrtit în cap, un caleidoscop spart, care nu mai voia să se adune. Nu-şi dorea decît să doarmă. De fapt, asta făcuse în ultimele trei zile.

Pe şevalet se afla o pînză cu conturul de bază al unei naturi moarte şi peste tot, acoperind fiecare spaţiu liber, erau uşoare schiţe în creion ale unui chip de bărbat, un chip întunecat, frumos şi cunoscut.

Cu un ţipăt scurt, Jamie şi-a aruncat pantoful către şevalet, răsturnîndu-l pe podea. Apoi s-a aruncat pe sofa şi şi-a tras pătura peste cap.

Capitolul 13

Întreaga zi, Jamie s-a ascuns de ea însăşi, de lume, de comisionarii care i-au bătut în uşă. N-avea încredere în nimeni, mai cu seamă în ea. Se simţea incapabilă să ia cea mai mică decizie. Se simţea bătrînă şi uzată, dar, în acelaşi timp, părea să fie din nou copil, prinsă în capcană în trecut, în punctul cel mai nefericit al vieţii ei. Şi n-avea nici o putere să facă nimic, apropo de asta.

Nevoia va trebui s-o pună în mişcare. Soarta va trebui să intervină.

Şi, încet, pas cu pas, aşa s-a şi întîmplat.

A început cu un simplu drum la magazin. Trebuia să coboare, fiindcă nu mai avea lapte şi cafea, iar pîinea se mucegăise. În afară de asta, încercările ei de a picta erau de-a dreptul hidoase; nici nu putea suporta să le privească. Aşa că un drum pentru aprovizionare părea o diversiune binevenită.

S-a întors în mai puţin de o oră şi a dat peste vecinul ei, Kent, care o aştepta în capul scărilor.

– Jamie? a strigat el de sus. Tu eşti? Grăbeşte-te. Am o surpriză pentru tine.

Minunat, a mormăit Jamie pentru sine, păşind cu iritare pe trepte. Tocmai de asta aveam nevoie!

L-a întîlnit stînd în faţa uşii lui, cu braţele pline de trandafiri. Trandafiri roz.

– Sînt încă o grămadă înăuntru, a spus el, copleşit de uimire. E greu de crezut că există aşa de mulţi trandafiri în lumea asta. Şi toţi sînt roz! Priveşte, ai văzut vreodată aşa de mulţi trandafiri minunaţi?

Jamie nu putea să facă altceva decît să dea pierdută din cap, în vreme ce el îi tot punea florile în braţe, repezindu-se înăuntru ca să aducă şi restul.

– Sînt nişte flori fantastice! Jamie, probabil că ai un admirator cu totul special.

– Păcat că nu l-ai văzut pe băiatul care a venit să le aducă, a continuat Kent. Puştiul urcase toate cele şase etaje cu florile în braţe şi era cît pe-aci să leşine. Eu tocmai coboram să-mi verific cutia poştală şi l-am văzut. Stătea acolo, prăbuşit în faţa uşii tale, bătînd şi blestemînd. A spus că fusese şi ieri, tot aşa, cărînd toţi trandafiri ăia, şi n-avea de gînd nici mort să-i mai coboare o dată. I-am spus că voi fi bucuros să-i fiu de ajutor. Să-i păstrez adică, nu să-i car eu.

A rîs, foarte mulţumit de rolul lui în toată afacerea. Apoi s-a încruntat.

– Sper că am făcut bine, nu?

Jamie şi-a adunat gîndurile şi a răspuns politicos.

– Sigur. Mulţumesc, Kent. A fost foarte drăguţ din partea ta.

– Mi-a făcut plăcere. Sînt un vecin săritor, poţi apela oricînd la mine.

– Mulţumesc, Kent. La revedere.

– Hei, nu vrei să ţi-i duc eu? Să te ajut cu cumpărăturile?

Jamie s-a înroşit.

– Da, desigur, mulţumesc.

El a urmat-o înăuntru şi apoi, în mijlocul camerei, s-a întors cu trandafirii în braţe, căutînd un loc unde să-i pună. Jamie i-a urmărit privirea – încăperea aproape goală, chicineta din colţ, care

trecea drept bucătărie, pînzele răspîndite peste tot, sofaua uzată care reprezenta cam toată mobile pe care o poseda. Ochii li s-au întîlnit şi Kent a zîmbit.

– Şi tu eşti un fel de nomad, ca şi mine. Nu stai prea mult într-un loc.

S-a întors, înainte de a zări expresia de durere care a trecut peste chipul lui Jamie. Punînd trandafirii pe masă, el s-a îndreptat spre uşă.

– Ne mai vedem. Şi nu uita, cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva.

– Da, mulţumesc, a şoptit ea.

Îşi simţea capul uşor şi genunchii moi. Dacă s-ar fi gîndit prea mult la asta, ar fi leşinat. În schimb, a strîns trandafirii la piept şi s-a luptat cu lacrimile. Atunci cînd a izbutit să se controleze, a scos dintr-un dulap o vază veche de sticlă şi a pus un buchet acolo. Un pliculeţ sigilat a fluturat, căzînd pe podea. Cu degete tremurînde, Jamie a ridicat plicul şi a scos din el cartea de vizită.

Dacă trandafirii pot înflori de ce nu şi fericirea? De ce nu şi dragostea?

Te rog, sună-mă, Jamie, sau pune receptorul la loc în furcă ca să te pot suna eu. Te rog. Te iubesc.

Edward

Numărul lui din Amsterdam era notat dede-

subt.

Jamie s-a dat încet înapoi, pînă ce a atins sofaua. S-a aşezat, ţinînd cartea de vizită între degete, încercînd să-şi facă ordine printre emoţii. Era ca şi cum ai fi încercat să desfaci un nod uriaş, o mie de fire legate la un loc: tatăl ei, copilăria, sentimentele faţă de părinţii ei, faţă de ea însăşi, întrebările puse de Edward, care insistau să primească un răspuns.

– De ce nu renunţă pur şi simplu? a strigat ea cu voce tare.

Furioasă, a aruncat cartonaşul în aer. O briză l-a împins şi l-a cărat prin toată camera, lăsîndu-l să cadă lîngă priza deconectată a telefonului. Jamie a privit cu ochii goi, rămasă fără respiraţie.

– Oh... Minunat! a şoptit ea. Soarta acum. Ce o să urmeze? Oracolul? Globul de cristal? Ah, dacă aş fi avut o prietenă, în Olney sau oriunde în altă parte, cu care să pot sta de vorbă.

La ora zece, în dimineaţa următoare, a auzit o bătaie în uşă, puternică precum mîna sorţii.

– Comision!

Jamie a dat drumul creionului cu care schiţa ceva şi s-a dus să deschidă. Punînd lanţul, a aruncat o privire afară. Era un comisionar, de

data asta o fată, îmbrăcată în pantaloni scurţi, cu adidaşi roşii.

– Bună! Am un comison pentru Jamie Payton.

– Da, o clipă, te rog. A scos lanţul şi a deschis uşa. Fata i-a lăsat în braţe o cutie enormă.

– Un moment, semnaţi aici.

I-a întins caietul unde urma să semneze, apoi l-a luat şi a plecat sărind pe scări.

Jamie a rămas în prag cîteva clipe, dar cînd Kent a deschis uşa şi a scos capul, ea a dispărut iute, ca o broască ţestoasă retrasă în carapace. Sprijinindu-se de uşa închisă, a scuturat din cap.

– Opreşte-te. Încetează cu astea, Edward. E o nebunie. E o prostie.

Dar nimic din lume n-o putea opri să deschidă pachetul. Trebuia s-o facă. Era irezistibil.

În interiorul cutiei mai mari se afla una mai mică, împachetată în hîrtie înfloratã, elegantă, cu un sigiliu mic, aurit fixat pe o panglică de satin. În interior, frumos împăturită, se afla o eşarfă, cea mai frumoasă eşarfă pe care Jamie o văzuse vreodată. Vibrantă, splendidă, eterică, a încîntat de îndată ochii artistei. Materialul părea inconsistent, ţesut din raze de lună şi lumini de stele. Şi chiar aşa arăta, atunci cînd şi-a pus-o în jurul gîtului. A ridicat un umăr, frecîndu-şi obrazul de moliciunea şi căldura ei şi a simţit de îndată atingerea mîinii lui Edward, visul unei atingeri de

undeva de departe.

Magie.

Oh, Doamne! Cum ar trebui să reacţioneze? Ce ar trebui să facă? Ce urma să se mai întîmple?

N-a avut răspuns la întrebarea asta... pînă ce Karl Vierek, proprietarul galeriei, i-a bătut la uşă.

– În sfîrşit! a zis el, trecînd pe lîngă ea şi intrînd în casă. Unde e pictura aia? O vreau chiar acum, în clipa asta, şi nici un argument n-o să mă împiedice s-o iau. I-am povestit unui client despre noua ta lucrare şi s-a arătat interesat. Foarte interesat. Vrea s-o vadă în după-amiaza asta. Cu puţin noroc, am să-ţi aduc un cec consistent în mai puţin de o săptămînă. Şi draga mea – el a sărutat-o pe obraz şi s-a îndreptat spre uşă – dacă o să mai pictezi încă vreo cîteva ca ăsta, cu aceeaşi putere şi aceeaşi pasiune, o să le vînd pe toate la fel de repede. S-ar putea să te fac faimoasă, în ciuda voinţei tale. Şi Jamie... ai grijă de tine, arăţi foarte palidă.

Apoi a dispărut. Ea a rămas fără replică. Nu ştia ce să mai facă. Rămasă fără peisaj, garsoniera i s-a părut goală, fără suflet, parcă. Cel puţin, apropo de asta putea face ceva.

Toată după-amiaza şi seara a muncit la un nou tablou... şi aşa cum sperase, cum visase, acolo, sub pictura abstractă, a apărut un alt peisaj: peisajul lui Edward, casa lui, copacii lui,

uşa lui. S-a dăruit pînzei şi s-a trezit descriind frunzele de toamnă, fumul din coş, umbra grajdului care se vedea căzînd pe pămînt, purtînd cu ea promisiunea cailor vii, a fînuiui dulce. Anotimpul se schimba, timpul se mişca repede pe pînză. Cum? De ce?

Jamie n-avea răspunsuri. Nu era în ea decît nevoia de a picta. S-a ocupat de asta, pînă ce a rămas fără vopsele şi fără energie. Apoi a adormit pe canapea, cu capul pe un braţ înfăşurat în eşarfă, cu capetele trecute peste sîni. L-a visat pe Edward, un vis erotic, ceţos, în care ea îl săruta, îl atingea, îl simţea mîngîind-o.

Dimineaţa, s-a aşezat pe podea, cu cutia de vopsele în poală. Îi trebuiau nişte răspunsuri. Asta o înnebunea. A verificat capacul, în căutarea unei etichete, a unei adrese. Dar n-a găsit nimic. A întors cutia pe toate părţile, vărsînd tuburile stoarse, dar n-a găsit nici pe fund nimic.

Încăpăţînarea a pus stăpînire pe ea. Poate că n-o să fie capabilă să-şi organizeze viaţa, dar, fir-ar să fie, va fi în stare să rezolve acest mic mister...

Asta era! Firma. Exista o firmă în faţa vechiului magazin, o firmă veche, pe care literele care mai rămăseseră compuneau cuvîntul „mister“ sau „misterios“ ori ceva în genul ăsta. Gîndeşte-te Jamie Payton, gîndeşte!

Muşcîndu-şi buza, Jamie a sunat la informaţii, dar n-a obţinut decît un „Îmi pare rău, dar fără denumirea corectă sau adresa străzii, mi-e teamă că nu vă pot ajuta."

Trăgîndu-şi în grabă blugii şi un tricou, a ieşit şi a bătut la uşa lui Kent.

– Am nevoie de un serviciu. Poţi să-mi împrumuţi cartea de telefon? Am vărsat nişte terebentină pe a mea şi nu mai e bună de nimic.

– Bineînţeles, ţi-o aduc imediat. Nu vrei să intri?

– Nu. Am impresia că te-am trezit, nu-i aşa?

– Nici o problemă. Uite. Pot să-ţi fiu de ajutor?

Jamie deja întorcea paginile, încercînd să ţină în echilibru pe un braţ cartea groasă. A urmărit cu degetul toate magazinele care începeau cu litera M, apoi a trecut la paginile galbene, căutînd ce era notat sub genericul antichităţi. Încruntîndu-se, a încercat la magazinele care comercializau materiale pentru pictori, dar a avut la fel de puţin succes.

– Fir-ar să fie!

– Pot să-ţi fiu de folos?

S-a uitat la el fără să-l vadă; ochii ei cenuşii erau concentraţi asupra unui punct îndepărtat.

– Sub ce titlu aş putea căuta... o colecţie de lucruri ciudate?

El a ridicat din umeri.

– Antichităţi?

– Am încercat.

El şi-a strîmbat faţa, concentrîndu-se.

– Ce-ar fi să încerci la lucruri pentru colecţionari, obiecte curioase... magazine de amanet... consignaţii... solduri?

Ea a încercat la fiecare, dar apoi a închis cartea, gemînd.

– Nimic. Şi mă îndrept către o direcţie greşită. Prăvălia respectivă era o chestie mult mai stranie decît toate astea. Era ceva acolo... nu ştiu...

– Ce! El a ridicat din umeri, clipind.

– Avea ceva mistic.

– Da, sigur. A rîs. Apoi i-a observat privirea. Nu-ţi baţi joc de mine, nu-i aşa? Atunci încearcă la obiecte pentru magicieni. Nu? Decoruri pentru teatre. Nici asta? Îmi pare rău, dar alte idei nu mai am.

Dezamăgită, Jamie i-a dat cartea înapoi.

– Ce este? a întrebat el. Un loc unde ai mai fost?

Ea a aprobat din cap.

– Atunci de ce nu te duci direct acolo?

Jamie a căpătat din nou privirea aceea pierdută.

– S-a întîmplat pur şi simplu să dau peste locul acela. Nu ştiu dacă l-aş mai putea găsi.

– Am să te ajut. Hai, nu mă refuza. Lasă-mă

să-ţi dau o mînă de ajutor. Am repetiţie abia ia două şi mi-ar prinde bine puţin exerciţiu.

– Mulţumesc, a spus ea. E foarte drăguţ din partea ta.

– Ei, e plăcerea mea. Uneori trebuie să-ţi ajuţi aproapele, nu-i aşa?

– O.K. Poţi fi gata în zece minute?

– Nici o problemă, pot fi gata şi în cinci.

S-au plimbat pe străzi toată dimineaţa şi au continuat şi după prînz. Jamie deschidea drumul şi, din cînd în cînd, avea sentimentul că era pe aproape... dar n-a izbutit să dea de ciudatul magazin. N-a găsit nici măcar strada.

La ora unu, l-a lăsat pe Kent în staţia de autobuz.

– Mulţumesc că m-ai însoţit, i-a zis ea, izbutind să zîmbească. Îmi pare rău că ţi-am stricat ziua.

– N-a fost o pierdere de vreme; mi-au făcut plăcere... toate cele douăzeci şi şase de mile pe care le-am parcurs! Ea a rîs şi l-a salutat, în vreme ce el urca în autobuz. Şi pe deasupra, la aşa ceva sînt buni prieteni.

Ea s-a simţit mişcată de remarca lui, de sinceritatea şi de nonşalanţa cu care o spusese. Era oare atît de uşor? Nu trebuia decît să întinzi mîna şi cineva îţi sărea în ajutor? Doar să o ceri? Oare aşa stăteau lucrurile? Fusese acesta primul pas pe care îl făcuse spre a se deschide, pentru a fi

liberă, pentru a lăsa pe cineva să-i intre în suflet?

Brusc, a început să se smiorcăie ca o fetiţă, chiar acolo în mijlocul străzii, lacrimile inundîndu-i obrajii. Era ca şi cum o furtună de emoţii ar fi explodat în ea. Fără nici un avertisment, lipsit de orice control. Tremurînd, a căutat prin buzunare, a găsit o batistă şi şi-a suflat nasul. Oh, Dumnezeule! Ce mi se întîmplă? Plecîndu-şi capul, şi-a ţinut ochii în pămînt şi s-a grăbit spre casă.

Ajunsă înăuntru, şi-a făcut o ciocolată fierbinte. Afară era încă foarte cald, dar ciocolata fierbinte era unul dintre lucrurile despre care întotdeauna crezuse că o fac să se simtă mai bine, precum ursuleţul din copilărie. Gîndindu-se la anii aceia, a început să vadă imagini: la început mama ei, apoi tatăl ei, chipuri care se estompau, se unduiau, dispărînd în depărtare. Omuleţul acela straniu din magazin, cu chipul lui încălzit de zîmbet, a început să se estompeze şi el. Şi apoi chipul lui Edward, frumos, plin de pasiune, nerăbdător, îndrăzneţ şi imperios. Chiar şi ca o umbră, el dorea prea mult!

A vărsat ciocolata în chiuvetă şi şi-a şters mîinile de blugi.

– Să faci ceva, femeie? şi-a spus ea cu voce tare, glasul ei spărgînd liniştea care ţinea apartamentul ca într-o vrajă. Treci la treabă, trebuie să faci ceva util.

A pictat din nou, lucrînd la peisaj, pentru că

n-avea de ales. A stors tuburile pînă ce n-a mai rămas nimic din ele, rulîndu-le cu grijă, ca pe nişte mici tuburi de pastă de dinţi, atît de frumoase însă; ultimele picături de vopsea erau la fel de luminoase ca la început. În palma deschisă putea ţine opt-nouă tuburi: albastru de Prusia, purpuriu-alizarină, alb-pur, negru-cărbune, galben-ocru, galben-cadmiu, cinabru, roşu-veneţian. Pe pînză, ele au prins viaţă, strălucind vibrant şi totuşi subtil, calde, adînci, ameţitoare. Pictura însăşi era uimitoare, aşa cum fusese şi prima. O putea observa şi singură. Era minunată. Părea reală.

Jamie şi-a lăsat pensula jos şi s-a îndreptat spre fereastră. Afară se înserа. Noaptea avea să învăluie curînd oraşul. În Amsterdam era deja foarte tîrziu, trecut de miezul nopţii. Dar care era realitatea? Era ora şapte sau unu noaptea? Era vorba de azi sau era deja mîine? Ce era real? Era ceva real?

Şi Edward... ce făcea? Stătea la vreun birou, în vreun hotel, revăzîndu-şi notele, întocmind cine ştie ce planuri ale firmei? Era în pat, dormind şi visînd, sau zăcea cu ochii deschişi, gîndindu-se? La ce? La ea? Zăcea acolo cu o mînă pe pieptul gol şi o alta pe frunte, dorind-o, avînd nevoie de ea?

Gîndul era ca o gheară care îi strîngea inima, storcîndu-i fiecare picătură de emoţie: confuzie,

uimire, dorinţă, dor, teamă şi dragoste. Niciodată nu mai simţise o asemenea durere şi, fără să se gîndească, s-a aplecat pe fereastră afară în noapte şi i-a şoptit numele. Dar nu ştia ce altceva să spună. Existau cuvinte, trebuiau să existe, dar nu le putea găsi, nu le putea rosti.

A închis fereastra. A stins luminile. Şi din nou s-a pierdut într-un somn agitat, pe sofaua fără aşternuturi, acoperită doar cu eşarfa.

Cînd cineva i-a bătut la uşă, în mijlocul nopţii, ea s-a trezit imediat, cu toate simţurile în alertă, în aşteptare. S-a grăbit spre uşă. A pus lanţul şi a deschis. S-a uitat afară, apoi a închis şi a scos lanţul.

– Bună, a şoptit ea.

Edward Rockford stătea în prag, cu părul negru ciufulit, cu ochii ceţoşi, cu urmele unei zile obositoare pe obraz.

– Bună. M-am întors de la Amsterdam. N-am mai putut suporta.

Ea i-a întins mîna şi l-a tras înăuntru.

– Hai. Lasă-mă să-ţi iau haina.

– Mulţumesc.

El s-a prăbuşit pe marginea sofalei, frecîndu-şi ceafa.

– Te-am trezit, nu-i aşa? Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Cît e ceasul?

– Trei jumătate dimineaţa. S-a uitat la ceas. Aproape patru.

– E-n regulă. E straniu...

– Mie-mi zici?

Ea a rîs uşor.

– Am vrut să spun că e straniu, dar aproape că te aşteptam.

– Da? a întrebat el, ridicîndu-se şi apropiindu-se de ea. Ai vrut să vin?

Ea s-a uitat în ochii lui, ochii aceia care conţineau toate promisiunile din lume... şi apoi a întors capul.

– Nu ştiu, Edward. Te-aş minţi dacă aş spune altceva.

– Oh, ferească Dumnezeu să mă minţi! Nu, ceea ce îmi trebuie mie acum e o porţie de realitate crudă. La naiba cu visele, cu posibilităţile sau speranţele. Nu putem avea nimic din toate astea...

– Edward, nu vorbi aşa.

– Bine, bine, îmi pare rău. Nu te îndepărta, te rog. Am să fiu liniştit. Voi fi calm şi raţional. Culmea răbdării. Zău, pe cuvînt. Te rog, stai jos lîngă mine.

– Stau.

– N-ai vrea să vii mai aproape? a întrebat el

zîmbind, dar apoi a redevenit brusc serios. Jamie, trebuie să discutăm.

– Ştiu, a răspuns ea, întîlnindu-i privirea. Ştiu. Am avut doar nevoie de puţin timp ca să pot gîndi.

– Tocmai asta mă sperie.

Ea a clipit.

– De ce?

– Fiindcă îţi laşi capul să-ţi conducă în întregime sufletul.

– Stai puţin. Tu eşti cel care mi-a spus că a învăţat să fie prudent, să privească înainte de a sări...

– Da, şi uite unde am ajuns... Zece ani amari de singurătate şi disperare. Dar mi-a fost de ajuns, Jamie. Mi-a fost de ajuns! Am lăsat totul în urmă. Iar ceea ce am făcut, am făcut din dragoste; chiar dacă s-a terminat rău pînă la urmă, cel puţin am încercat. Dar trecutul s-a dus. Ceea ce vreau acum este prezentul... Şi viitorul. Te vreau pe tine, te iubesc. Şi adevărul e că şi tu mă iubeşti...

Ea s-a ridicat.

– Îmi place că acum vorbeşti şi pentru mine.

– Tu ai spus-o odată, în fierbinţeala pasiunii. Recunoaşte-o acum!

– Foarte bine. Am să recunosc, te iubesc. Ea s-a aruncat înapoi pe canapea, cu braţele în-

crucişate pe piept.

– Mulţumesc, a spus el încet, cu un zîmbet subţire în colţul gurii. A meritat să zbor nouă ore.

– Să nu cumva să ţi se urce la cap.

Ea a încercat să zîmbească, dar nu a reuşit; fericirea lui era contagioasă, intoxicînd-o. A speriat-o.

– Edward, ah, Edward, nu te repezi aşa. Nu sări pur şi simplu. Să discutăm. Te rog, încearcă să asculţi, încearcă să înţelegi ce gîndesc.

– Ceea ce vreau să ştiu e ce simţi. Ce-ai simţit cîndva, ce simţi acum, spune-mi, deschide-ţi inima. Lasă-mă să intru acolo. Nu te ascunde în spatele cuvintelor şi a logicii tale de fier.

– Păi tocmai asta e, trebuie s-o fac. Altfel nu se poate.

– Nu se poate sau nu vrei? El se ridicase în picioare, aplecîndu-se spre ea, foarte aproape, cu mîinile proptite de-o parte şi de alta a ei. Ai încredere în mine, Jamie. Profită de această şansă. Nu-i da cu piciorul!

Ea şi-a presat mîinile pe pieptul lui, împingîndu-l, îndepărtîndu-l.

– Vezi, nu mă asculţi. E vorba de tine, nu de mine.

El nici măcar nu s-a mişcat. Ochii lui au pătruns-o pînă în suflet.

– E vorba de noi. De noi doi; e vorba de vieţile

noastre: Noi doi, legaţi, împletiţi prin iubire. Nu mai e vorba de nici unul din noi, luat fiecare în parte. Ascultă-mă, Jamie, ai încredere în mine!

– Nu pot! Ea s-a strecurat pe sub braţul lui şi a alergat către celălalt capăt al camerei. Tremura şi plîngea. Nu pot, Edward. Ceri prea mult.

– Desigur. El s-a ridicat şi şi-a lăsat braţele să-i cadă în lături. Ştiu asta, Jamie. Ştiu cît de greu îţi vine. Dar nu vreau decît să te iubesc. Ca acum, vreau să te strîng în braţe şi să te las să plîngi acolo, în siguranţă şi dragoste. Vreau să-ţi simt lacrimile pe pielea mea, la fel de mult cum vreau să-ţi aud rîsul, să-ţi alung încruntarea, să te fac să rîzi ca o fetiţă.

– Dar nu mai sînt o fetiţă! a replicat ea.

El a închis ochii şi şi-a frecat tîmplele.

– Oh! Vechea poveste. Laşi trecutul să te bîntuie, Jamie. Îl laşi să-ţi controleze viaţa.

– E viaţa mea.

– E vorba de vieţile noastre! Ale noastre, de viitorul meu, ca şi de al tău. De ce trebuie să plătesc eu pentru cruzimea tatălui tău?

– Dar cine ţi-a cerut-o? Poţi pur şi simplu să pleci şi să mă laşi în pace. Nu-ţi cere nimeni ajutorul, nu-ţi cere nimeni să faci nimic!

– Dar nu pot să n-o fac, Jamie. Sînt în stare de orice. De orice. Nu trebuie decît să-mi spui ce să fac, ce să spun, ca să-ţi dovedesc că nu sînt

deloc ca el. N-o să-ţi fac nici un rău. Nu!

Ea s-a întors cu spatele, plîngînd.

Edward a luat-o în braţe şi a ţinut-o strîns lîngă el. O putea simţi tremurînd. Lacrimile ei îi cădeau pe mîini.

– Oh, draga mea, i-a şoptit el în păr. Dacă nu pot găsi cuvintele potrivite ca să te conving, lasă ca faptele mele să vorbească pentru mine. Jamie... Jamie, uită-te la mine!

S-a întors uşor spre el.

– Jamie! Priveşte-mă, sînt aici. Am zburat nouă ore, patru mii de mile, ca să fiu aici. Pentru că te iubesc. Am nevoie de tine, te doresc, te iubesc şi sînt aici. Jamie, ar fi făcut vreodată tatăl tău aşa ceva? Ar fi traversat el oceanul ca să fie cu mama ta? Şi-ar fi pus el emoţiile mai presus de munca lui? Ar fi lăsat totul baltă ca să fie cu cei care aveau nevoie de el, care îl iubeau? Ar fi făcut el asta?

Cînd ea a rămas tăcută, el a închis ochii, scuturînd din cap. Era o adevărată agonie să o ţină în braţe şi ea să nu reacţioneze în nici un fel. Era o tortură... o tortură îngrozitoare, să fie atît de aproape şi să o simtă rece şi încăpăţînată, străină.

– Spune ceva, Jamie. Pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva! Răspunde-mi! Iubeşte-mă!

– Edward, dar chiar te iubesc. Ai vrut s-o spun

şi am spus-o. Dar... ochii chinuiţi păreau ca nişte răni pe chipul ei dulce. Buzele îi tremurau şi obrajii îi erau inundaţi de lacrimi. Dar la ce bun? Acum vrei mai mult decît atît. Şi eu nu-ţi mai pot da nimic. Nici măcar nu m-am gîndit că aş putea da atît cît am dat pînă acum; mai mult ar însemna să mă fărîm în bucăţi. Nu sînt destul de puternică. Nu sînt destul de curajoasă...

– Jamie, draga mea...

– Nu! Nu mai insista! M-auzi, auzi ce spun? Spun nu, Edward. Nu!

El s-a dat un pas înapoi. I-a cercetat chipul, cu privirea rănită şi torturată.

– Nu, Jamie, să nu faci asta. Dacă nu vrei să te angajezi atît de curînd, n-o s-o facem. Dacă nu vrei să te căsătoreşti cu mine, o să continuăm ca pînă acum. Va fi destul, nu e nevoie să spui nimic. Vino doar cu mine, întoarce-te cu mine în Europa, Jamie.

Ea şi-a muşcat buza, a clătinat din cap.

– Nu, Edward, nu pot.

El a privit în altă parte. Jamie îi putea vedea pieptul ridicîndu-se, zguduit de respiraţia neregulată. Apoi el s-a întors din nou spre ea, abia stăpînindu-se.

– Avionul companiei mă aşteaptă; decolează acum, la şase. Am crezut că vom urca în el împreună şi că vom zbura către un viitor fericit...

Vocea l-a părăsit. Umerii i s-au ridicat şi au căzut, în vreme ce se străduia să-şi reţină disperarea.

– Sună-mă, Jamie. Sună-mă dacă te răzgîndeşti, oricînd.

S-a întors cu spatele şi s-a îndreptat spre uşă.

– Cred că ar fi mai bine să plec la aeroport.

Şi apoi a rămas doar cadrul uşii gol, acolo unde el stătuse aşteptînd doar un singur cuvînt ca să se întoarcă. Dar n-a fost decît liniştea.

Capitolul 14

Era ora şase. Chiar în clipa aceea, avionul lui Edward decola fără ea. Probabil că ăsta a fost gîndul care a făcut-o să iasă din starea în care se aflase, el plecase.

Brusc, Jamie şi-a dat seama ce se întîmpla. Şi-a dat seama ce simţea şi a ştiut că nu mai voia deloc să simtă aşa. Într-o clipă, s-a transformat dintr-un copil speriat, traumatizat de ani de zile fără dragoste, într-o femeie capabilă să facă iubirea să prindă viaţă... Capabilă să-şi creeze propriu-i destin.

O putea face, o va face. Un bărbat curajos îi oferise dragostea, iar ea se va strădui să fie la înălţime, să fie perechea lui, cea mai bună prietenă şi iubită. Da! Inima ei era a ei... nu a tatălui, nici a mamei, ci a ei. Spiritul îi aparţinea ei şi era puternic, mustind de speranţă, ca o corabie care o putea duce oriunde. Gîndurile, dorinţele şi visele îi aparţineau şi le putea transforma după voinţă. Şi chiar asta avea de gînd să facă, le va da formă în jurul viselor îndrăzneţe ale bărbatului pe care îl iubea.

Ridicînd receptorul, n-a auzit nimic, decît linişte. Zîmbind, a reconectat telefonul, a aşteptat tonul şi apoi a sunat la informaţii.

– Compania de Aviaţie Delta, vă rog. Mulţumesc.

Primul zbor unde a putut obţine un loc era programat pentru ora 12,55 în după-amiaza aceea. Acum se afla în avion, cu centura de siguranţă pusă, cu puţinele bagaje aranjate în compartimentul de deasupra. Era atît de emoţionată, încît mîinile îi tremurau.

Trecînd prin preajmă, stewardesa i-a adresat un zîmbet reasigurator.

– Totul va fi bine, relaxaţi-vă.

Jamie aproape că a izbucnit în rîs.

Ar fi rîs tot drumul pînă la Amsterdam dacă avionul ar fi decolat. Parcursese pista, dar rămăsese ţintuit la capătul ei. Stînd acolo, în prima oră, a avut timp să-şi facă nişte planuri. Urma să sosească la Amsterdam a doua zi, dimineaţa devreme. Îl va suna şi îi va spune că se află acolo. Va alerga, va sări în patul lui, în braţele lui. Nu era un scenariu rău, nu-i aşa? Iată că se afla pe drum. Mai ales dacă avionul ăsta stupid avea de gînd să decoleze odată! Ah, nu e bine să vorbeşti de rău un avion cu care trebuie să travesezi un ocean.

– Îmi pare rău, a şoptit ea, mîngîind braţul fotoliului.

– Aţi început să vă pierdeţi răbdarea? a întrebat femeie din stînga ea.

– Puţin, a zîmbit Jamie.

– Ei, sînt sigură că nu-i nimic serios. Probabil că vom decola în cîteva minute.

O oră mai tîrziu încă stăteau pe loc. Două ore întregi din timpul de călătorie fuseseră pierdute în zadar! De acum îi venea să urle. Aerul din interiorul avionului devenise stătut. Gheaţa se topise în paharele cu Coca-Cola, transformînd lichidul în apă chioară. Inima îi bătea. Nervii îi erau întinşi ca nişte coarde de vioară. Îi venea să plîngă.

Brusc, în interfon s-a auzit vocea comandan-

tului, care i s-a părut la fel de dezgustătoare ca şi starea în care se afla.

– Vă vorbeşte căpitanul Wagner, din cabina de pilotaj. Îmi pare rău de întîrziere, dar avem o problemă la ieşirea din spate. Va trebui să ne reîntoarcem şi să coborîţi. Sperăm că vom putea să vă invităm din nou la bord peste cîteva ore. Vă rog să aşteptaţi cînd se va anunţa. Îmi cer scuze din nou pentru acest incident. Vă mulţumesc.

În cabină s-au auzit bombăneli, în vreme ce avionul s-a întors în dreptul clădirii aeroportului. Jamie s-a alăturat şi ea celorlalţi pasageri nemulţumiţi, aşezîndu-se la coadă ca să coboare. S-a prăbuşit într-un scaun tare, cu speteaza curbată, în sala de aşteptare şi a încercat să citească revista pe care o cumpărase cu multe ore în urmă.

Atunci cînd ceasul electronic al aeroportului a arătat ora patru jumătate, Jamie s-a hotărît să schimbe strategia. O să-l sune chiar de aici. Făcînd socoteala pe degete, şi-a verificat cunoştinţele de aritmetică. Da, în Olanda era zece jumătate seara. O să sune la hotel şi, chiar dacă el era la o întrunire tîrzie, cel puţin îi putea lăsa un mesaj, anunţîndu-l că se afla pe drum.

Folosind cartela telefonică, a format numărul de la Amsterdam. I-a răspuns recepţionera.

– Alo? Scuzaţi-mă, vorbiţi englezeşte?

– Da, desigur, a răspuns femeia, cu un accent

minunat. Vă pot fi de ajutor?

Jamie a respirat uşurată. Zîmbea, ţinînd receptorul în palma transpirată de emoţie.

– Da, vă rog. Sînteţi amabilă să-mi daţi camera domnului Rockford?

A urmat un moment de linişte.

– Îmi pare rău, dar domnul Rockford a părăsit hotelul.

– Edward Rockford? a repetat Jamie, stupefiată.

– Da, acesta e numele.

– Dar nu se poate. A venit acasă peste noapte, ştiu asta, dar astăzi urma să se întoarcă. În seara asta, sînt sigură. El mi-a dat numărul acesta, a insistat ea încăpăţînată.

– Îmi pare rău, dar perioada în care trebuia să mai rămînă a fost anulată.

– A renunţat la rezervare? S-a mutat în altă parte? La un alt hotel? a întrebat ea.

– Sînt sigură că nu. Domnul Rockford stă întotdeauna la noi cînd vine în Amsterdam. Şi... acum îmi verific prin hîrtii... Da, telefonul care a anulat rezervarea a fost dat din Statele Unite.

– Oh, a şoptit Jamie, uimirea lăsînd-o fără cuvinte. Oh.

Femeia de la celălalt capăt a părut să-i simtă neliniştea.

– Alo? Mai sînteţi pe fir? Vă mai pot fi de folos

cu ceva?

– Nu, nu mulţumesc. La revedere.

A închis, dar a rămas îngheţată. Nu intra în panică! Gîndeşte-te, Payton... acum totul depinde de tine. Gîndeşte!

Cu un calm exagerat, a pus o monedă în aparat, a chemat serviciul de informaţii şi după aceea a sunat la compania de televiziune.

– Bună ziua, Compania Universal. Cu ce vă pot fi de folos?

– Biroul lui Edward Rockford, vă rog.

– O clipă, vă rog.

O.K., şi-a spus ea. Totul e în ordine. Pur şi simplu şi-a schimbat planurile.

– Alo? Aici este Donna Frye. Vă pot ajuta cu ceva?

– Cu domnul Rockford, vă rog.

– Îmi pare rău, domnul Rockford nu este aici. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

– Trebuie să sosească?

– Nu în după-amiaza asta. Pot să...

– A fost la birou astăzi? Este în America?

Ştia că vocea începea să-i sune cam bizar, dar asta era tot ce putea face, fir-ar să fie!

– Mi-e teamă că tot ce vă pot spune e că domnul Rockford nu e aici. Dacă aţi lăsa însă un mesaj, aş fi fericită să i-l transmit cînd se va întoarce.

– Şi cînd va fi asta? Ea şi-a strîns buzele, coborîndu-şi vocea. Vă rog, îmi puteţi măcar spune dacă se află în drum spre Olanda sau dacă e aici, în oraş. Trebuie să ştiu dacă mă voi urca sau nu în avionul ăsta. Tocmai ni se anunţă decolarea.

– Îmi pare rău, dar eu...

– N-are importanţă.

Jamie şi-a încleştat dinţii şi a trîntit telefonul. Apoi l-a ridicat imediat şi a sunat din nou la informaţii. Slavă Domnului că numele Rockford figurează pe lista lor. A format numărul apartamentului lui şi a lăsat să sune de zece... doisprezece ori, nimic. Nici un răspuns. Ce era de făcut? Cum trebuia să procedeze?

Cu inima strînsă, Jamie a format din nou numărul biroului lui.

– Domnişoara Frye? E o problemă importantă, mi-aţi spune măcar dacă domnul Rockford este în oraş? Nu răspunde nimeni acasă la el...

– Îmi pare foarte rău, a spus femeia încet. Dar dacă mi-aţi putea lăsa un mesaj...

– În regulă, a spus Jamie obosită. Dacă o să sune, vă rog să-i spuneţi că l-a căutat Jamie Payton şi că...

– Domnişoara Payton? Dumneavoastră sînteţi – Jamie Payton?

– Da.

– Ah, domnişoară Payton, trebuia să-mi fi spus

asta de la început! Domnul Rockford încearcă să ia legătura cu dumneavoastră de zile întregi. Chiar m-a pus să verific la compania de telefoane dacă nu aveţi aparatul defect. Dar nu... acum nu este în Amsterdam. N-a mai ajuns la avionul companiei în dimineaţa asta, şi apoi am primit de la el un telefon cam... cam neobişnuit.

– Ce telefon? De unde?

– N-a spus. De fapt, avea o voce cam stranie. Singurul lucru pe care mi l-a spus e că n-o să vină la birou. Că nici nu ştie cînd se va întoarce. Şi că era pe cale să plece.

– Să plece? Unde? V-a spus unde avea de gînd să plece?

– Nu, mi-e teamă că n-am nici o idee...

Jamie n-a mai ascultat. Ştia unde se afla el. O ştia la fel de sigur cum ştia că îl iubeşte şi că e iubită. Panica i s-a topit într-o bucurie fremătătoare; el era acolo, aşteptînd-o, în casa din pădure.

Ştergîndu-şi faţa cu dosul palmei, a spus:

– Donna, ai numărul casei lui de la ţară? Numărul de telefon sau adresa, orice.

– Casa de la ţară? a răsunat ca un ecou vocea secretarei, care părea complet surprinsă. Îmi pare rău, dar nu ştiu nimic de existenţa vreunei case.

– Da, presupun că aşa e. Mulţumesc, oricum şi, Donna... scuză-mă fiindcă ţi-am trîntit telefonul

înainte, zău.

– E în regulă, domnişoară Payton. Asta n-a fost nimic în comparaţie cu... hm... cu reacţia domnului Rockford, atunci cînd i-am spus că n-am putut convinge Compania At & T să trimită un om să vă reconecteze telefonul.

Umorul din vocea ei a făcut-o pe Jamie să zîmbească. Ştia deja că o s-o îndrăgească pe femeia asta!

– Îmi pot imagina, a chicotit Jamie.

– Oh, mă îndoiesc. Dar la revedere şi noroc!

O companie de avioane să-ţi restituie banii? Probabil că glumea.

Cu un bilet în valoare de 1100 de dolari, valabil pentru un zbor viitor, în portmoneu, împreună cu puţinii bani care îi mai rămăseseră după ce îşi lichidase economiile, Jamie a luat un taxi spre casă.

Au ajuns cam pe la marginea lui Georgetown înainte de a fi opriţi într-un ambuteiaj, în traficul aflat la ora de vîrf. O conductă de apă se spărsese şi străzile erau blocate. Maşinile se opriseră şi nimeni nu mai putea înainte.

– Am să cobor aici, a oftat Jamie, deschizînd portiera.

– Oh, mulţumesc foarte mult, doamnă, chiar că-mi faceţi un serviciu, a spus şoferul, ironic.

– Îmi pare rău.

Adăugînd încă un dolar la bacşiş, ea a întins banii şi s-a dat jos cu valiza, părăsind taxiul care se afla ţintuit bară la bară într-o coadă nesfîrşită de maşini.

Era o seară răcoroasă şi înnorată. Jamie a luat-o încet pe jos, mutîndu-şi valiza dintr-o mînă într-alta. Nu mai era în stare să gîndească, nu mai putea plănui nimic. Singurul lucru pe care îl mai putea face era să se îndrepte spre casă, în speranţa că acolo va găsi un mesaj pe robotul telefonului sau că el avea să sune în curînd. Nu-i rămînea decît să aştepte.

Dar dacă el nu sunase? Dacă renunţase cu adevărat, obosit de încăpăţînarea ei, convins că iubirea lor era fără speranţă?

– Niciodată! A lăsat valiza să cadă cu un pocnet. Încetează cu asta, Payton. Edward nu e aşa! Nu e, numai tu poţi gîndi în felul ăsta; ca să te autopedepseşti. Încetează odată! E prea puternic, prea curajos, nu, el aşteaptă. Tu nu trebuie decît să-l găseşti. Şi-a înşfăcat din nou valiza şi a pornit din nou. Adevărul e că depinde de tine acum, Jamie Payton. Dacă îl iubeşti destul, dacă vrei într-adevăr să fii fericită, va trebui să-l găseşti.

Cu gîndul acela, umplîndu-i mintea, a dat colţul...

...şi acolo, cam la jumătatea străzii, a zărit prăvălia aceea ciudată, cu firma proaspăt vopsită: MYSTERIUM. Şi proptit în colţul vitrinei, un anunţ mai mic, cu litere obişnuite: „Deschis“.

Capitolul 15

Clopoţelul care atîrna de un fir argintiu a sunat, atunci cînd Jamie a deschis uşa.

Bătrînelul a ridicat privirea de după tejghea.

– Măi să fie! a zîmbit el, cu ochii strălucind. Ce surpriză drăguţă.

– Vă amintiţi de mine? a întrebat Jamie, punîndu-şi valiza într-un colţ.

– Desigur, sînteţi artista care mi-a cumpărat vopselele.

Ea a aprobat din cap.

– Au fost nişte vopsele foarte neobişnuite, a

spus ea, pîndindu-i reacţia.

El a zîmbit îngereşte.

– Poate că dumneavoastră sînteţi o artistă foarte neobişnuită.

Ea şi-a aplecat capul într-o parte, cu o umbră de mîndrie pe chip.

– Da. Poate că sînt.

– Şi ce anume creaţi, dacă îmi permiteţi să vă întreb?

Ea a deschis gura să răspundă, dar apoi s-a mai gîndit cîteva clipe. Cu un zîmbet, a răspuns în cele din urmă:

– O viaţă.

– Aha, ăsta e un lucru bun, a zis omuleţul, dînd din cap cu înţelepciune.

– Cu siguranţă. A dat din cap la rîndul ei.

Şi apoi, a făcut ceva ce nu intenţiona deloc să facă, un lucru care ar fi părut destul de prostesc dacă s-ar fi oprit să se gîndească. A întrebat de-a dreptul:

– Ăsta e un magazin pentru magicieni?

– Oh, a replicat el. Am vreo cîteva lucruri şi pentru cei care se ocupă cu aşa ceva. O pălărie cu iepuri în ea, un...

– Nu asta am vrut să spun, a zis ea, venind mai aproape.

– Dar la ce anume vă referiţi?

– E ceva foarte straniu, apropo de magazinul

ăsta...

– Straniu?

– Mă rog, a mai atenuat ea afirmaţia, misterios!

– Ah, asta vine de la latinescul mysterium – adică ceva care exaltă curiozitatea şi uimirea. Desigur, dar atît de multe lucruri sînt misterioase, de fapt. Viaţa e un întreg mister, nu credeţi?

– Cu siguranţă că da! De exemplu, v-am căutat cu o zi în urmă. Am cutreierat peste tot. Jur că am străbătut toate străzile din zona asta şi nu v-am putut găsi.

– Îmi pare rău. Încerc să fiu aici ori de cîte ori cineva are nevoie de mine.

Ea a clipit şi şi-a îngustat ochii ca să-l vadă mai bine.

– Zău?

– Sigur.

– Deci din cauza asta sînteţi aici astăzi?

– Dacă dumneavoastră spuneţi. A zîmbit din nou. Deci eu sper că n-aţi venit ca să mai cumpăraţi vopsele.

– De ce nu?

– Pentru că nu mai am, a replicat el, fluturînd un pămătuf din pene deasupra tejghelei, ca pe o baghetă magică. De fapt, asta chiar e o coincidenţă. M-am gîndit la dumneavoastră în dimineaţa asta.

Jamie a tras aer în piept.

– De ce?

– Un domn a trecut pe aici. Părea destul de tulburat. Obosit, lipsit de speranţă. A intrat doar ca să schimbe nişte bani, fiindcă avea nevoie de monede pentru telefon. Dar am stat puţin de vorbă şi, în cele din urmă, a cumpărat ultima cutie de vopsele pe care o mai aveam.

Totul se oprise, lumea era suspendată în timp şi spaţiu. Jamie şi-a ţinut respiraţia.

– Şi apoi? a şoptit ea.

– Păi, a plecat.

– Nu! Trebuie să mai fie ceva, a insistat ea, ţinînd cu mîinile marginea tejghelei, de parcă ar fi fost marginea lumii. A lăsat un nume, o adresă, orice altceva?

– Un moment, să caut, a zis bătrînul, întorcîndu-se către cutia veche lăcuită de lîngă casă. M-a rugat să trimit vopselele prin poştă, la o adresă din oraş, dar cred că mi-a lăsat totuşi o carte de vizită. Da, iat-o. Are o adresă pe spate... în cazul în care ar mai apărea ceva care l-ar putea interesa.

– Eu, a şoptit Jamie.

Bătrînul n-a făcut decît să zîmbească.

– Ah... pot să mă uit pe cartea de vizită, vă rog!

Tremura de nerăbdare. Şi uite că acum o ţinea

în palmă:

EDWARD ROCKFORD,
Vicepreşedinte, Secţia Internaţională

Repede, a întors cartonaşul. Acolo, scrisă în grabă cu cerneală, era o adresă:

Hilltop Lane, 250
Mountain Village, Virginia

– Mountain Village, a citit Jamie cu voce tare. Ştiţi cumva unde e asta?

– Cred că a spus că se află undeva prin nord-vestul Virginiei. În munţii Shenandoah.

– V-a dat ceva amănunte?

– Nu, draga mea. Bătrînul a chicotit. Doar nu se aştepta să-i fac vreo vizită.

– Într-adevăr, n-ar fi avut cum să ştie. Dar – ea şi-a muşcat buza, cu ochii strălucind – pariez că aveţi pe-aici o hartă.

– O hartă. A pocnit din degete şi a dispărut în spatele magazinului. Îl putea auzi intonînd „O hartă... o hartă... ia să vedem..."

Apoi a apărut din nou.

– Aha! Uite că am găsit. Harta părţii de est a Statelor Unite. Ar putea fi de folos?

– E perfectă! a exclamat ea. Vai, sînteţi un om minunat! Mulţumesc...

Pe măsură ce vorbea, despăturea deja harta pe tejghea, netezind-o cu palma, urmărind liniile

roşii şi albastre cu vîrful degetului tremurător.

– Marshall... Strasburg... Luray... Hawksbill... Mountain Village! a exclamat ea, tresărind emoţionată. Iată, chiar aici! Vedeţi?

– Pare un loc drăguţ. A zîmbit, privind cu ochii îngustaţi harta veche, îngălbenită.

– Ah, este, chiar este! Şi acum totul e probabil doar aur şi purpură. Copacii au îmbrăcat deja primele culori ale toamnei şi cerul e albastru, cu nori pufoşi. Şi mai e şi o casă acolo, cu un bărbat care aşteaptă...

Ea s-a oprit, a tras aer în piept, cu ochii strălucind de fericire.

– Mă aşteaptă pe mine.

Fără să mai spună un cuvînt, s-a întors şi şi-a ridicat valiza.

– Trebuie să fac rost de o maşină. La revedere şi mulţumesc pentru tot.

Şi astfel, o oră mai tîrziu, Jamie se afla într-un Ford închiriat, părăsind Washington-ul şi luînd-o spre vest odată cu soarele, către munţii Shenandoah... şi către Edward.

Capitolul 16

Cîinele a întîmpinat-o lîngă poarta unde şi-a lăsat maşina. Ar fi putut să alerge pe potecă, să zboare pe deasupra ei însufleţită de emoţie. Dar a ales să păşească încet, aerul nopţii învăluindu-i umerii ca un şal răcoros.

Se pierduse de două ori pe drumeagurile de ţară, dar oamenii fusese foarte amabili. Găsise întotdeauna un zîmbet care însoţea indicaţiile de drum; o femeie îi oferise chiar o ceaşcă cu cafea şi prăjituri de casă.

Şi iată că sosise. Uite casa, pitulată printre co-

paci, cu o singură lumină strălucind la fereastra din faţă, doar la cîţiva metri depărtare...

Ajunsă în prag, a bătut la uşă.

N-a auzit nici un răspuns, doar liniştea. Casa părea goală şi părăsită. Dar Jamie era atît de sigură pe ea, încît nici măcar n-a tulburat-o lucrul ăsta. A bătut în uşă cu pumnul, destul de tare ca să nu poată fi ignorată.

Paşi. Şi o voce familiară.

– Cine-i acolo?

Jamie a zîmbit.

– Dante ştie cine este. Dacă vrei să afli şi tu, ar fi mai bine să deschizi uşa.

Dar uşa se deschisese deja. Chiar înainte ca ea să-şi poată termina fraza. S-a dat repede în lături şi Edward a apărut în prag, pe chip cu o expresie de uimire care s-a transformat apoi în încîntare, uşurare, durere şi fericire, un întreg caleidoscop de emoţii, traversîndu-i trăsăturile de obicei ascunse. S-a ţinut cu putere de tocul uşii şi a stat aşa, pînă ce i s-au albit palmele.

– Jamie! Eşti aici! Cum aşa, cum este posibil?

– N-ai de gînd să mă inviţi înăuntru? l-a tachinat ea cu ochii strălucind. N-ai de gînd să mă iei în braţe, să mă strîngi, să mă săruţi pînă la epuizare?

Muşchii i-au tresărit pe maxilar. Respirînd din greu, s-a aplecat spre ea.

– Nu, pînă ce n-o să-mi spui de ce eşti aici.

Ea l-a privit drept în ochi, dar toată insolenţa i s-a risipit, lăsînd în loc o candoare dulce şi fervентă.

– Sînt aici pentru că te iubesc, Edward. Pentru că-mi eşti cel mai bun prieten şi eşti bărbatul lîngă care vreau să fiu toată viaţa. Pentru că, omule drag, – ea a întins mîinile şi i-a atins obrazul – nu pot trăi fără tine, aşa cum nici tu nu poţi trăi fără mine.

– Oh, Jamie, dragă Jamie, vorbeşti serios? Chiar, ah, dulcea mea, draga mea. Oh, Jamie! A luat-o în braţe şi a strîns-o atît de tare, încît ea i-a putut auzi bătăile inimii, respiraţia. Oh, Jamie, mi-era teamă că o să-ţi iaşi temerile să intervină între noi. Mi-era teamă că o să te ascunzi de mine, de viaţă...

– Era cît pe-aci s-o fac. Dar vezi, sînt mai puternică decît ai crezut. Nu, s-a corectat ea repede, ridicîndu-şi bărbia, cu ochii strălucind. Sînt mai puternică şi mai curajoasă decît am crezut eu însămi că sînt, decît am fost învăţată să cred că sînt. Dar tu ai văzut asta în mine. Oricît de tare m-am străduit s-o ascund de amîndoi, tu ai văzut-o. Tu ai făcut-o să iasă la iveală.

– Ba ai făcut-o singură, Jamie.

– Ascultă, a spus ea, punîndu-şi mîinile în şolduri. Să nu te cerţi cu mine. Am avut o zi incredibil

de obositoare. O zi sălbatică. Chiar am încercat să zbor spre Amsterdam.

– Ce-ai făcut? El a izbucnit în rîs, dîndu-i părul la o parte de pe faţă, ţinîndu-i capul în palme, aplecîndu-se să o sărute. Ce-ai făcut?

– Am cumpărat un bilet spre Amsterdam, dar avionul a avut o defecţiune şi n-am apucat să mai decolăm. Am sunat la hotel în Olanda, dar am descoperit că îţi anulasei rezervarea. Apoi am sunat-o pe Donna şi ea mi-a spus că nici măcar n-ai ajuns la avionul companiei.

– N-am putut. N-am putut suporta să aşez un ocean între noi. Dar n-am ştiut ce altceva să fac.

– Edward, ai făcut totul. Acum totul depindea de mine. A scuturat din cap, interogîndu-şi propriile temeri şi confuzii, care acum dispăruseră ca nişte umbre. Edward, cînd am crezut că ai plecat cu adevărat, n-am mai putut suporta. Era de parcă aş fi avut fericirea în mînă şi aş fi azvîrlit-o. Atunci am spus nu, destul. Vreau fericirea, vreau un viitor plin de iubire. Te vreau pe tine.

– Şi eu pe tine, a replicat el, privind-o cu ochii strălucind. A luat-o în braţe şi şi-a îngropat faţa în părul ei de mătase. Oh, Jamie, în dimineaţa asta... m-am plimbat fără nici un scop pe străzile goale din oraş. Eram atît de disperat, a fost o agonie. Am mers şi am tot mers, tot ceea ce voiam să fac era să mă întorc şi să te conving... Să ţip, să urlu,

să plîng, orice ca să te fac să mă asculţi. Dar mi-a fost teamă că te-aş putea alunga definitiv. N-am... n-am mai ştiut ce să fac. Dar trebuia să-ţi mai aud vocea măcar o dată. Aveam de gînd să te sun. Am intrat în prăvălia aia mică şi bătrînul ăla... părea să ştie, părea să înţeleagă fără nici un cuvînt. El...

– Ţi-a vîndut nişte vopsele. Tu i-ai dat cartea de vizită cu adresa asta.

Edward a împins-o la o lungime de braţ, privind-o drept în ochi.

– De unde ştii?

– Am să-ţi povestesc mai tîrziu. Acum termină-ţi tu povestea.

– Nu prea mai am ce să-ţi spun. Probabil că mi-am cam pierdut minţile. Nu prea mi-amintesc ce am făcut apoi, nici drumul cu maşina pînă aici. Ceea ce ştiam era că trebuia să te aştept în casa asta. Ştiam că dacă o să vrei să mă găseşti, o să vii aici.

– Şi te-am găsit! Ea i-a cuprins capul cu mîinile şi l-a tras mai aproape, sărutîndu-i gura, ochii, sprîncenele întunecare. Uite că te-am găsit! Pentru că pot face orice. Pot rîde şi pot fi fericită. Pot să-ţi spun că te iubesc. Pot chiar ghici viitorul.

– Fă-o, a spus el, privind-o adînc în ochi. Ce vezi?

– Ne văd pe amîndoi, toată viaţa şi chiar din-

colo de ea... Fiecare zi, fiecare aventură, fiecare din misterele dulci ale existenţei. Un zîmbet a început să i se joace în adîncul ochilor. A coborît vocea şi a rîs uşor. Ne văd pe noi doi chiar peste cîteva minute, aici, poate că în faţa focului... unde vor fi multe sărutări şi îmbrăţişări şi mîngîieri incredibile. Aşteaptă! Nu mă întrerupe şi nu mă săruta deocamdată, fiindcă altfel globul meu de cristal s-ar putea aburi. Apoi, cînd o să fim prea obosiţi ca să ne mai mişcăm, prea fericiţi ca s-o facem, ne văd zăcînd unul în braţele celuilalt şi plănuind viitorul împreună.

– Sper că viitorul ăsta include şi o nuntă. Curînd!

– Oh, da, văd asta foarte clar!

– Şi copii? Mulţi copii?

– Ah... cu siguranţă. Numărul e puţin cam ceţos, dar...

El a rîs, sărutînd-o pe gît.

– Unele lucruri ar trebui să rămîne totuşi surpriză.

– Da, trebuie să fie şi surprize. Şi magie! Ea s-a ridicat în vîrful picioarelor şi l-a sărutat din nou, un sărut prelung, care a ţinut pînă cînd au trecut de pragul uşii.

Întrerupînd sărutul, Edward s-a retras un centimetru, cu ochii largi întrebători.

– Aveai de gînd să-mi povesteşti despre omu-

leţul din magazinul acela, *Mysterium*.

– Mai tîrziu, a spus ea, rîzînd, cuibărindu-se la pieptul lui. E o poveste minunată; am să ţi-o spun mai tîrziu. Dar, a adăugat ea, făcînd cu ochiul, vreau neapărat să-i trimitem o invitaţie la nuntă. Cred că o aşteaptă.

Sfîrşit

Tehnoredactare computerizată
Editura și Tipografia
MIRON

Tel 336.17.21 - difuzare
336.33.04 - editură
Fax 337.42.92
312.99.80
Str. Baiulescu 63A
Sector 5, București
(lîngă stația de metrou
Pieptănari)

ÎN ATENȚIA LIBRARILOR:

În acest cont se va depune valoarea timbrului literar conform Legii 35/1994.
Uniunea Scriitorilor
cont nr.45106262 BC - SMB

Loveswept

"Ai încredere în mine și deschide-ți sufletul..."

A zărit-o pentru prima oară în umbră și a simțit că, într-un fel, frumoasa pictoriță deținea cheia secretelor sale. Dar cînd **Edward Rockford** *a intrat în garsoniera lui* **Jamie Payton**, *a fost uimit să descopere că tabloul ei dădea la iveală ceea ce el ascunsese de întreaga lume. Urmărită de fantomele trecutului,* **Jamie** *tînjea să-și împartă cu el sanctuarul. Dar oare magia lui seducătoare putea să o elibereze?*

Jamie *și-a abandonat sufletul unui bărbat pe care abia dacă îl cunoștea, dar de îndată ce curiozitatea s-a transformat în uimire, ea a fost fără scăpare a lui...*

Lei 2549+51TL = 2600